

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Το τεύχος αυτό της "Εργατικής Δημοκρατίας" το αφιερώνουμε στην ηρωική μνήμη των αθάνατων ηγετών της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Αριστεράς, των ιδρυτών της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ (4η Διεθνής). Και σε όλους του τίμιους αγωνιστές του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος που έδωσαν την ζωή τους για να μπει τέλος στην καπιταλιστική μισθοδουλεία και βαρβαρότητα, για τα ιδανικά της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Τιμώντας την μνήμη τους συνεχίζουμε τον αγώνα τους ως την νίκη.

ΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ

Αγώνας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης Τώρα

Η μακριά περίοδος έντονης εκλογολογίας και η άτυπη έναρξη της προεκλογικής περιόδου, ένα χρόνο πριν το τέλος της κυβερνητικής θητείας, οι πιεστικές αιτιάσεις για πρόωρες εκλογές και η έντονη αμφιταλάντευση του πρωθυπουργού για την προκή-

ρυξή τους ή όχι, είναι στενά συνυφασμένα με τα πολλαπλά οικονομικά, και κοινωνικά προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού και αντανακλούν το πολιτικό αδιέξοδο της κυβέρνησης κι ολόκληρου του αστικού καθεστώτος.....

Σελίδα 3

**Η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος
και ο Πουλιόπουλος**

Σελ. 10

**Το "ακροαριστερό"
συνονθύλευμα
σε κοινοβουλευτικές
ονειρώξεις**

Σελίδα 7

Νεζερό και

Σκοπευτήρι της Καισαριανής

**Η ηρωική θυσία των ηγετών
της μπολσεβίκικης διεθνιστικής
αριστεράς.**

Σελίδα 12-15

Σελίδα 8

**Το πρώτο βήμα
έγινε...**

**ΤΑ "ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ"
ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ**

Σελίδα 16

Η "άβολη αλήθεια" και το οικολογικό κήρυγμα του Άλ Γκορ

Ενοχλητική, δυσάρεστη, πικρή, ακόμα και αποκρουστική και γι' αυτό εχθρική, ήταν πάντοτε η κάθε αλήθεια, για τους εκμεταλλευτές του ανθρώπινου μόχθου, για τα καθεστώτα και τις κυβερνήσεις όλων των εκμεταλλευτικών τάξεων, για όλους εκείνους που θρέφονται, βολεύονται και ζουν με την αδικία, με το νομιμοποιημένο ψέμα, την κλεψιά, τον σκοταδισμό, την καταπίεση και το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας των ολιγών πάνω στους πολλούς

Για να γίνουμε σαφέστεροι, ο καπιταλισμός, περισσότερο από κάθε άλλο εκμεταλλευτικό κοινωνικό σύστημα, ποτέ δεν είχε καλές σχέσεις με την αλήθεια. Από την ίδια την εκμεταλλευτική φύση του είναι εχθρικός στην αλήθεια. Διαστρέφει και πολεμάει συστηματικά την όποια αλήθεια. Δεν τον εξυπηρετεί και δεν τον βολεύει καμία αλήθεια. Γιατί η αλήθεια είναι από τη φύση της προοδευτική, ασυμβίβαστη με το ψέμα, δηλαδή επαναστατική.

Όμως, ο πρώην αντιπρόεδρος των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής (ΕΠΑ), ο ευαίσθητος αυτός εκπρόσωπος του "δημοκρατικού" ιμπεριαλισμού, έχει βαλθεί να μας πείσει ότι η φρικιαστική αλήθεια της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και καταστροφής του φυσικού περιβάλλοντος, είναι μόνο μια "άβολη αλήθεια" για τον κόσμο του καπιταλισμού που μπορεί ωστόσο να την ενστερνιστεί και να λογικευτεί. Ο διακεκριμένος αυτός ιεραπόστολος της ιμπεριαλιστικής "δημοκρατίας", που επισκέφτηκε πρόσφατα τη χώρα μας. Και έγινε δεκτός με όλες τις επισημότητες. Για να ενώσει τη φωνή του με τη φωνή του

εξ' ίσου ευαίσθητου πρωθυπουργού μας και όλων των άλλων εκπροσώπων της ντόπιας καπιταλιστικής φαυλοκρατίας και ασυδοσίας. Όστε να μεταδώσουν όλοι μαζί την "άβολη αλήθεια" του εφιάλτη της καταστροφής του πλανήτη!

"Ο εφιάλτης έχει ήδη έλθει", μας είπε ο σοφός Άλ Γκορ. Και παρουσίασε μια σειρά

αναμφισβήτητα και πασίγνωστα αποδεικτικά στοιχεία. Εξηγώντας έτσι και την τόσο όψιμη οικολογική αφύπνιση και ευαισθησία του. Ο φανερός πλέον κίνδυνος αφανισμού του πλανήτη και της ανθρωπότητας, σημαίνει βεβαίως και το τέλος της καπιταλιστικής εξουσίας και αυτής της ίδιας της κεφαλαιοκρατικής ακρίδας που λυμαινεται αχόρταγα τον φυσικό πλούτο και τον κοινωνικό μόχθο.

Με τον δικό του κομπό, ευγενικό και προπαντός προσεχτικό τρόπο, ο επίδοξος αυτός ηγέτης του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού, ομολογεί και παραδέχεται την "άβολη αλήθεια" της άναρχης αυτοκαταστροφικής πορείας του εκμεταλλευτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Ύστερα από την αποτυχία του να πάρει στα χέρια του το τιμόνι του πλανητάρχη και να εργαστεί για την εξάπλωση και την εδραίωση της εξουσίας των μονοπωλίων, ανέλαβε πλέον να υπηρετήσει τον ίδιο σκοπό, εκφράζοντας και κηρύσσοντας την αγωνία και τον πανικό όλων των κυρίαρχων εκμεταλλευτών και όλων των υπηρέτών τους, που τώρα με δέ-

ος ανακαλύπτουν ότι με την τρελή κούρσα της αύξησης των κερδών τους έχουν οδηγήσει τη γη και την ανθρωπότητα στο χείλος της αβύσσου και του αφανισμού.

Ωστόσο, ολόκληρο το οικολογικό κήρυγμα του κυρίου Γκορ και των χειροκροτητών του, δεν πάει και ούτε μπορεί να πάει πιο πέρα από την αναγνώριση της "άβολης αλήθειας", δεν μπορεί να δώσει τίποτε περισσότερο από κάποιες διακηρύξεις και ψηφίσματα, χωρίς καμιά πρακτική αξία. Ο αποσυντιθέμενος καπιταλισμός δεν διορθώνεται και δεν αλλάζει, όπως ακριβώς ο λύκος δεν μπορεί να γίνει προβατάκι και να ζήσει τρώγοντας χορτάρακι. Καμιά οικολογική μεταρρύθμιση δεν θα μπορέσει να τον βγάλει από την καταστροφική πορεία του. Οι αγωνιώδεις εκκλήσεις του Γκορ και των άλλων υπηρέτων της καπιταλιστικής εξουσίας, δεν είναι τίποτε άλλο από κραυγές απελπισίας μπροστά στον επικείμενο θάνατο του καπιταλιστικού "πολιτισμού" της καταλήστευσης της κοινωνίας και του φυσικού πλούτου της γης.

Ο επαναστατικός μαρξισμός έχει προ πολλού προδιαγράψει την καταστροφική αυτή πορεία του αγριανθρωπικού καπιταλιστικού συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα κοινωνικά μέσα παραγωγής και πάνω στον φυσικό πλούτο. Κι έχει συνάμα εξηγήσει, με εξαντλητικό τρόπο, ο επαναστατικός μαρξισμός, ότι η ανθρωπότητα είναι καταδικασμένη να βυθιστεί κι αυτή στο βάραθρο του καπιταλισμού, αν δεν παλέψει, με την εργατική τάξη επικεφαλής της, για την ανατροπή του απάνθρωπου καπιταλισμού και για την σοσιαλιστική κοινοκτημοσύνη, για τον κομμουνισμό. Αυτή είναι η μόνη οικολογική "μεταρρύθμιση" που μπορεί να βάλει τέλος οριστικό στον εφιάλτη του αφανισμού. Είναι δηλαδή η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα κοινωνικά μέσα της παραγωγής και η σοσιαλιστική σχεδιοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας, κάτω από την δημοκρατική διεύθυνση όλων των εργαζόμενων, κάτω από την εξουσία των ίδιων των παραγωγών του κοινωνικού πλούτου, που τώρα δουλεύουν για την αύξηση των καπιταλιστικών κερδών και για την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Την άβολη επαναστατική αλήθεια του μαρξισμού την γνωρίζουν πολύ καλά όλοι οι όψιμοι κήρυκες της οικολογικής αναμόρφωσης του καπιταλισμού, μα δεν τους είναι βέβαια καθόλου βολικό και εξυπηρετικό να την παραδεχτούνε.

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος No 46 -Ιουλίου 2007

ΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ

Η μακριά περίοδος έντονης εκλογολογίας και η άτυπη έναρξη της προεκλογικής περιόδου, ένα χρόνο πριν το τέλος της κυβερνητικής θητείας, οι πιεστικές αιτιάσεις για πρόωρες εκλογές και η έντονη αμφιταλάντευση του πρωθυπουργού για την προκήρυξη τους ή όχι, είναι στενά συνυφασμένα με τα πολλαπλά οικονομικά, και κοινωνικά προβλήματα του ελληνικού καπιταλισμού και αντανακλούν το πολιτικό αδιέξοδο της κυβέρνησης κι ολόκληρου του αστικού καθεστώτος.

Παρά τους προπαγανδιστικούς κομπασμούς, η κυβέρνηση της Ν.Δ., βρίσκεται αντιμέτωπη με την βαθιά αποδιοργάνωση του ελληνικής καπιταλιστικής κοινωνίας και την αδυναμία της να ανακόψει την επιδείνωση της μακροχρόνιας κρίσης της. Η τρίχρονη "νεοδημοκρατική" κυβερνητική διαχείριση σημάδεύτηκε με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της ανταγωνιστικότητάς της ελληνικής οικονομίας έναντι των διεθνών ανταγωνιστών της, με διεύρυνση της απουσίας των αναγκαίων παραγωγικών επενδύσεων, την έντονη αποδυνάμωση του μεταποιητικού βιομηχανικού τομέα και την αδρανοποίηση μεγαλύτερων παραγωγικών δυνάμεων, την αύξηση της ανεργίας και της ακρίβειας, την επέκταση των κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων κλπ.

Η προσπάθειά της να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στην εργατική τάξη και τους άλλους εκμεταλλεόμενους, να επιβάλλει ακόμα σκληρότερες σχέσεις εκμετάλλευσης, να μειώσει δραστικά τις κοινωνικές κατακτήσεις, να ξεπουλήσει τις δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας, και, γενικότερα, να υλοποιήσει μια αυταρχική αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική, για να προστατέψει και να ενισχύσει την κερδοφορία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, κατάφερε, να προκαλέσει μια διάχυτη και εκρηκτική αγανάκτηση ανάμεσα στους εκμεταλλεόμενους και να οδηγήσει ολόκληρη την κοινωνία σε βαθιά αναταραχή. Ιδιαίτερα η αυξανόμενη αγωνιστική διάθεση που αναπτύσσεται σε τμήματα των εργαζομένων -δάσκαλοι, τραπεζοϋπάλληλοι, ναυτεργάτες, λιμενεργάτες, εργάτες ναυπηγείων, τσιμέντων- και της φοιτητικής νεολαίας ενάντια στους αντιδραστικούς σχεδιασμούς για την παιδεία, πυροδότησε, σε πολλά αστικά πολιτικά και οικονομικά επιτελεία, βαθιές ανησυχίες και έντονες αναζητήσεις για την αναποτελεσματικότητα και την μη αποδοτικότητα της κυβερνητικής πολιτικής και τις οδυνηρές κοινωνικές συνέπειες που έχει η συνέχισή της για ολόκληρο το καθεστώς.

Τα εσωτερικά αυτά αδιέξοδα, που υποχρεώνουν πλέον τα αστικά επιτελεία στην αναζή-

τηση νέων "κυβερνητικών λύσεων και ρυθμίσεων", περιπλέκονται ακόμα περισσότερο και από την αδυναμία της κυβέρνησης να διαχειριστεί τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού. Να αντιμετωπίσει την επιδείνωση της διεθνούς του θέσης, μέσα στο ταραγμένο διεθνές καπιταλιστικό περιβάλλον, να σταθεί χωρίς απώλειες μέσα στις οξύτερες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, τις διαρκείς ανατροπές και μετατοπίσεις των διεθνών ισορροπιών.

Από την μια, λοιπόν, οι επιτακτικές ανάγκες της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας για μια ισχυρή κυβέρνηση, που, χωρίς τον φόβο του "πολιτικού κόστους", θα μπορεί να υλοποιεί την όλο και πιο σκληρή αυταρχική, αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της καπιταλιστικής κρίσης. Από την άλλη, η άρνηση της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεομένων να αποδεχτούν παθητικά την μείωση του βιοτικού επιπέδου και την αφαίρεση των κατακτήσεών τους, και η αναπόφευκτη διαμόρφωση συνθηκών κοινωνικής αναταραχής, πολιτικής ρευστότητας και αστάθειας, που αποκλείουν την δυνατότητα σχηματισμού μιας ισχυρής αυτοδύναμης κυβέρνησης. Αυτά είναι τα δύο αντιθετικά στοιχεία του πολιτικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζει σήμερα το καθεστώς της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας.

Επίσης, από την μια, ανάγκη άμεσης αντικατάστασής ή αναβάπτισής της κυβέρνησης που, ένα χρόνο πριν από την λήξη της θητείας της, δεν μπορεί πια να διαχειριστεί την κοινωνική και πολιτική κατάσταση και να υλοποιήσει την αναγκαία για το σύστημα, σκληρή αντεργατική πολιτική χωρίς οδυνηρές, κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες,. Από την άλλη, η ισχυρότατη πιθανότητα των πρόωρων εκλογών να μην βγάλουν, όχι μόνο ισχυρή αλλά ούτε καν αυτοδύναμη κυβέρνηση. Αφού, όπως οι μέχρι τώρα δημοσκοπήσεις, δείχνουν, τα αποτελέσματα εκλογών, τώρα, το Φθινόπωρο ή τον Μάρτη, θα έδιναν πεντακομματική Βουλή, η οποία αναπόφευκτα οδηγεί στην ανεπιθύμητη λύση κυβερνήσεων "συνεργασίας".

Να πως προκύπτει ο έντονος πρωθυπουργικός προβληματισμός για τις πρόωρες εκλογές και η συνεχής μετατόπισή τους, παρά τις, από καιρό τώρα, πιέσεις για άμεση διεξαγωγή τους.

Η ανησυχία να προκύψει μια ανίσχυρη αυτοδύναμη κυβέρνηση μετατρέπεται σε εφιάλη με την προοπτική των κυβερνήσεων "συνεργασίας". Οι οποίες, σε όποιον συνδυασμό και αν εξεταστούν -και παρά τις μεγάλες υπηρεσίες παραπλάνησης και εξαπάτη-

σης των εκμεταλλεομένων που προσφέρουν- εμπεριέχουν έντονα προβλήματα αστάθειας και δεν ανταποκρίνονται στο διαμορφωμένο μοντέλο πολιτικής και κοινωνικής διακυβέρνησης του ελληνικού κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος. Γι' αυτό άλλωστε, παρά τις πολλές παραινήσεις αρκετών αστών πολιτικών και παρά τη διαρκή υποβολή διαθεσιμότητας των ρεφορμιστικών κομμάτων της κοινοβουλευτικής αριστεράς, αποφεύγονται συστηματικά και χρησιμοποιήθηκαν σπάνια, όταν δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Και όσες φορές σχηματίσθηκαν τέτοιες κυβερνήσεις συνασπισμού είχαν αυστηρά καθορισμένα καθήκοντα εξισορρόπησης της κοινωνικής αστάθειας και μεταβατικό χαρακτήρα για την επαναφορά μιας ισχυρής μονοκομματικής κυβέρνησης

Το διαμορφωμένο πολιτικό αδιέξοδο του καθεστώτος έχει προδιαγράψει και τον πολωτικό χαρακτήρα των ερχόμενων εκλογών, όποτε κι αν γίνουν. Η έντονη αντιπαράθεση και σύγκρουση των δύο διεκδικητών της κυβερνητικής εξουσίας (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), που ήδη έχει πάρει οξυμένη μορφή, θα οξυνθεί ακόμα περισσότερο, στην προσπάθεια να εγκλωβίσει, ο καθένας τους, κοινοβουλευτικά, μεγαλύτερες μάζες, να συγκεντρώσει μεγαλύτερα εκλογικά ποσοστά και να εμφανιστεί ως η λύση του αδιεξόδου.

Ουσιαστικά, η κινητήρια δύναμη που βρίσκεται πίσω από την φαγωμάρα τους αλλά και τις αναζητήσεις ή τους φόβους των αστικών επιτελείων είναι οι ανησυχίες τους για το εργατικό κίνημα. Οι διεργασίες, δηλαδή, που συντελούνται στο εσωτερικό της εργατικής τάξης, η πιθανότητα ανατροπής του ασφυκτικού ελέγχου των οργανώσεων του από τους μηχανισμούς

Ανταγωνισμός εξαπάτησης

της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, του κρατικού μηχανισμού και των καθεστωτικών κομμάτων, η πιθανότητα οργανωμένης αγωνιστικής του αφύπνισης, που θα συμπαράσχει και τους άλλους αγανακτισμένους εκμεταλλεόμενους.

Αντιμέτωποι με την διάχυτη αγανάκτηση των εκμεταλλεομένων, οι ηγεσίες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, έχοντας και την συστηματική βοήθεια των Μαζικών Μέσων Ενήμερωσης, ξεχύθηκαν ήδη σε αγώνα δρόμου παραπλάνησης, εξαπάτησης των εκμεταλλεομένων και κοινοβουλευτικής τους "εξημέρωσης". Ο βομβαρδισμός με αμέτρητα "θα" και υποσχέσεις, που δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν, θα εντατικοποιηθεί, παρ' όλο που η προδιαγεγραμμένη αντεργατική,

κυβερνητική πολιτική που θα ακολουθήσουν, υποχρεώνει μέχρι τώρα, και τα δύο κόμματα, να εξορκίζονται την "παροχολογία".

Οι προβληματισμοί τους, αν και περιστρέφονται γύρω από τον ίδιο άξονα -την καλύτερη εξυπηρέτηση των βραχυχρόνιων και μακροπρόθεσμων συμφερόντων του ελληνικού καπιταλισμού- διαφοροποιούνται ουσιαστικά και έντονα στον τρόπο που πρέπει να γίνεται.

Οι συγκρούσεις τους, με σφοδρότερη αυτή που αφορά την μορφή διακυβέρνησης και χειρισμού της αγωνιστικής διάθεσης των εργαζομένων, αν και επικεντρώνονται γύρω από τα πρόσωπα των αρχηγών

τους, αντανακλούν τις σοβαρές διαφορές τους για τους εσωτερικούς και διεθνείς προσανατολισμούς του ελληνικού κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος και στην ουσία εκφράζουν τις διαφορετικές ομάδες κεφαλαίου με τις οποίες συνδέεται ο καθένας τους. Μαζί βέβαια συμπεριλαμβάνεται και η αναγκαία προσαρμογή που υποχρεώνονται να κάνουν στα διαφορετικά κοινωνικά στρώματα που συσπειρώνονται γύρω τους.

Από πολύ νωρίς της θητείας της, η κυβέρνηση της ΝΔ, έχασε την κεντρική βιτρίνα που προσπάθησε να χτίσει πριν την προηγούμενη εκλογή της. Παρ' όλο που για μεγάλο χρονικό διάστημα, από το φόβο των κοινωνικών αντιδράσεων, δίστασε να προχωρήσει στην ψήφιση συγκεκριμένων νόμων υλοποίησης της αντεργατικής πολιτικής της, από την αρχή έγινε καθαρό ότι οι προθέσεις της αντίθετες από τις προεκλογικές υποσχέσεις που χρησιμοποίησε για να εξαπατήσει μικροαστικά στρώματα και πολλούς εκμεταλλεομένους. Οι δήθεν "κεντρώες" "μεταρρυθμίσεις" από την αρχή έδειξαν ότι αντιπροσώπευαν μια πολιτική που σκόπευε να βάλει βαθιά το μαχαίρι στα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις, να οικοδομήσει μια αυταρχικότερη αντιλαϊκή διακυβέρνηση και αποκάλυπτα να χρησιμοποιήσει τα φοβισμένα από την κρίση μεσαία μικροαστικά στρώματα εναντίον της αγωνιστικής διάθεσης της εργατικής τάξης.

Όμως, στα τρία χρόνια της, η κυβέρνηση της ΝΔ, απέτυχε παταγωδώς να πετύχει όσα ήθελε ή προσπάθησε να πετύχει. Πέρα από τη συγκράτηση των μισθών και ημερομισθίων και την εξασθένηση του εργατικού βιοτικού επιπέδου που κατάφερε εν μέρει να προωθήσει, αυξάνοντας την ένταση εκμετάλλευσης και την κερδοφορία του κεφαλαίου, τα σημαντικότερα ζητήματα των αντιδραστικών σχεδίων της (ριζική αντεργατική "μεταρρύθμιση" των εργασιακών σχέσεων και του ασφαλιστικού, αποδιάρθρωσης της δημόσιας παιδείας και υγείας, γενικευμένο ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, για πιο σφριγηλό και συμπαγή κρατικό μηχανισμό, περιορισμό των δικαιωμάτων συγκεντρώσεων, διαδηλώ-

ΝΔ: Με σπασμένη την "κεντρώα" βιτρίνα

σεων και συνδικαλιστικής δράσης κλπ) έμειναν μόνο προθέσεις και αφέθηκαν προς υλοποίηση για την επόμενη θητεία.

Η αναβλητικότητα, οι πισωδρομήσεις και ο δισταγμός, που της επέβαλε το, δυσμενές για την πολιτική της, κοινωνικό κλίμα, ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της κυβέρνησης. Ότι κατάφερε το πέτυχε με την βοήθεια της συναινετικής αντιπολίτευσης του ΠΑΣΟΚ και τη συμβιβαστική πολιτική της κοινοβουλευτικής αριστεράς, με την συμβολή και την ανοχή της ΓΣΕΕ, και κυρίως με την πολυδιάσπαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, την έλλειψη προγράμματος ενιαίας ταξικής αντιμετώπισης της καπιταλιστικής επίθεσης, την απουσία επαναστατικής εργατικής ηγεσίας. Τα τελευταία αυτά χαρακτηριστικά, άλλωστε, αποτελούν και τους κύριους παράγοντες καθορισμού και διαμόρφωσης ολόκληρης της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας.

Η αδυναμία της νεοδημοκρατικής κυβέρνησης, που στην ουσία είναι αδυναμία ολόκληρου το καθεστώτος, δεν μπορεί να καλυφθεί με τους ψευτοκομπασμούς του Καραμανλή και των υπουργών του για δήθεν "επιτυχίες". Και ούτε βέβαια, το αναμύσημα των ιδίων ξεφτισμένων "θα" ή η προβολή της ίδιας σπασμένης πια "κεντρώας" βιτρίνας μπορούν να τους εξασφαλίσουν ισχυρή αυτοδύναμη κυβέρνηση και διέξοδο στο πολιτικό αδιέξοδο του καθεστώτος.

Αντίθετα, τα ραγδαίως αποκαλυπτόμενα σκάνδαλα των υπουργών και στελεχών της, και ιδιαίτερα αυτό της καταλήστευσης των αποθεματικών των ταμείων με τα "δομημένα ομόλογα", δεμένα με την γενικότερη αναξιοπιστία που έχει προκαλέσει, καταγράφουν την ανεξέλεγκτη κατρακύλα της κυβερνητικής εικόνας και αυξάνουν τους φόβους των αστικών επιτελείων για τις αρνητικές συνέπειες που μπορεί να έχει η συνέχιση αυτής της πολιτικής για ολόκληρο το καθεστώς.

Είναι χαρακτηριστικό ότι πρωτοκλασάτα στελέχη της κυβέρνησης και της ΝΔ, (Πουπάκης της ΔΑΚΕ, Κοκκινούλης στους αγρότες κλπ) που, από την θέση τους, εισπράττουν την πλατιά αγανάκτηση των εκμεταλλεομένων, υποχρεώνονται να διαφοροποιούνται με την επίσημη εικόνα "επιτυχίας" που καλλιεργεί η κυβέρνηση και, πολλές φορές, παρουσία του Καραμανλή, χαλάνε τις φιέστες του.

Εξαιτίας αυτής της αδυναμίας έχουν αναπτύχθει, ακόμα και στο εσωτερικό της ίδιας της κυβέρνησης και της Ν.Δ., ισχυρές τάσεις αναζήτησης λύσεων στις πρόωρες εκλογές, με προφανή σκοπό την εξαπάτηση των εκμεταλλεομένων μαζών με νέες κούφιες υποσχέσεις και την αναβάπτιση των κοινοβουλευτικών αυταπατών για την ανακοπή της αγωνιστικής διάθεσης και τον αποπροσανατολισμό της λαϊκής αγανάκτησης προς τις ψεύτικες ελπίδες μιας νέας διακυβέρνησης.

ΠΑΣΟΚ: Με όπλο την "συναίνεση" της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Μετά το τέλος της 20ετούς πιστής εξυπηρέτησης του αστικού καθεστώτος, ο κομματικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ, ως δοκιμασμένος πια καθεστωτικός μηχανισμός κυβερνητικής εξουσίας, συνέχισε την ίδια πορεία και σαν αντιπολίτευση.

Τα διάφορα μετακυβερνητικά λήφτιγκ της ηγεσίας του Γιώργου Παπανδρέου, με τα οποία επιχειρήθηκε η "ελάφρυνση" και αποστασιοποίηση από τις εντυπώσεις της βεβαρημένης αντιλαϊκής κυβερνητικής του δράσης, όχι μόνο δεν στόχευαν στην αλλαγή αυτής της πορείας, αλλά, αντίθετα, αποσκοπούσαν στην μεγαλύτερη προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στις κοινοβουλευτικές και κυβερνητικές ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού. Κυρίως, στόχευαν, από την μια στην καλύτερη ενσωμάτωση και αξιοποίηση του εργατικού συνδικαλιστικού γραφειοκρατικού μηχανισμού και από την άλλη στον πιο αυστηρό αποκλεισμό των επιδράσεων που είχαν πάνω και μέσα στον ίδιο τον κομματικό μηχανισμό οι διακυμάνσεις και οι εντάσεις της ταξικής πάλης, ιδιαίτερα η αγανάκτηση και οι αγωνιστικές διαθέσεις της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων πάνω και μέσα στον ίδιο τον κομματικό μηχανισμό.

Στο μεγαλύτερο μέρος της τρίχρονης κυβέρνησης ΝΔ, η πολιτική στάση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ ήταν περισσότερο συναινετική παρά αντιπολιτευτική. Αποδεχόμενη και αυτή τις αναγκαιότητες του ελληνικού και ευρωπαϊκού καπιταλισμού για σκληρές "μεταρρυθμίσεις" και "προσαρμογές" σε βάρος των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, έμενε κοινοβουλευτικά απαθής απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και συνέβαλε αποφασιστικά στην ουσιαστική υλο-

ποίησή της με την συγκράτηση, πολυδιάσπαση και αποδιοργάνωση των αντιδράσεων του εργατικού κινήματος και των συνδικαλιστικών οργανώσεών του, μέσω του γραφειοκρατικού συνδικαλιστικού μηχανισμού που ελέγχει.

Η έντονη αγωνιστική αναταραχή που προκάλεσε η αντεργατική και αυταρχική κυβερνητική πολιτική της ΝΔ, η μεγάλη κοινωνική και πολιτική δυσaréσκεια απ' αυτό το συναινετικό αντιλαϊκό παιχνίδι ενάντια και στους δύο πρωταγωνιστές του δικομματισμού, και οι μεγάλοι τριγμοί που αυτή μετέφερε στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ, υποχρέωσαν την ηγεσία του Γ. Παπανδρέου να αλλάξει πολιτική στάση και από την συναίνεση να περάσει στην "σκληρή" επίθεση, ζητώντας αποχώρηση της κυβέρνησης και άμεσες εκλογές. Κάνοντας καθαρό βέβαια, με πολλούς τρόπους, ότι, με την αλλαγή αυτή, δεν αμφισβητεί τους γενικούς αντεργατικούς προσανατολισμούς που απαιτεί ο ελληνικός καπιταλισμός και επιβάλλουν τα ευρωπαϊκά και διεθνή ιμπεριαλιστικά επιτελεία, αλλά μόνο την "ικανότητα" της κυβέρνησης του Κ. Καραμανλή να τα υλοποιήσει όπως πρέπει.

Δείχνοντας τις συνθήκες κοινωνικής αναταραχής που δημιούργησε η τρίχρονη αυταρχική κυβερνητική πολιτική του Κ. Καρα-

μανλή, ο Γ. Παπανδρέου προβάλλει με έμφαση την δική του διαφορετική φόρμα διακυβέρνησης, που προτίθεται να υλοποιήσει με μια νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Μιας φόρμας της οποίας το βασικό στοιχείο είναι η πρόθεση αντιμετώπισης της αγανάκτησης και των αγωνιστικών διαθέσεων της εργατικής τάξης, που αναπόφευκτα γεννιούνται από τους αντεργατικούς καθεστωτικούς προσανατολισμούς, όχι με την αυταρχική μέθοδο της άμεσης σύγκρουσης, με τις επικίνδυνες για την ισορροπία του καθεστώτος συνέπειες, αλλά με την επιβολή "κοινωνικής συναίνεσης" μέσω της ελεγχόμενης από τα κόμματα και το κράτος συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Το περιεχόμενο του κεντρικού θολού συνθήματος περί "δίκαιης κοινωνίας", που προβάλλεται ως βασικός προγραμματικός στόχος του ΠΑΣΟΚ, ανταποκρίνεται πλήρως σε αυτούς τους προσανατολισμούς.

Στην ουσία, ο κομματικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ και η ηγεσία του, μέσα από τις εκλογές και την αντικατάσταση της νεοδημοκρατικής κυβέρνησης επιχειρούν να εμποδίσουν την μετατροπή της αγανάκτησης των εκμεταλλευομένων σε αγωνιστική δράση και κινητοποίηση. Να την εκτρέψουν προς νέες κοινοβουλευτικές αυταπάτες, φιλοδοξώντας έτσι, με την παραπλάνηση και τον αποπροσανατολισμό, να προσφέρουν διέξοδο στο πολιτικό αδιέξοδο του καθεστώτος.

ΚΚΕ και ΣΥΝ

Αριστερά στηρίγματα

της κοινοβουλευτικής παραπλάνησης

Οι ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων της αριστεράς, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, αποδεικνύονται για μια ακόμα φορά οι συνεπέστεροι βοηθοί των σχεδίων εξαπάτησης και παραπλάνησης των εργαζομένων και εκμεταλλευομένων μαζών.

Ενώ στα λόγια καταγγέλλουν τα σχέδια αυτά, κατακεραυνώνουν τις αντεργατικές προθέσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και τα δικομματικά τους πολιτικά παιγνίδια, στην πράξη, προετοιμάζονται πυρετωδώς και οι ίδιοι να συμμετέχουν, διεκδικώντας ουσιαστικά μερίδιο συμμετοχής σ' αυτά.

Οι ηγεσίες των κομμάτων αυτών, έχουν ανυψώσει το κυνήγι των ψήφων και των κοινοβουλευτικών εδρών σε υπέρτατη στρατηγική τους επιδίωξη και έχουν προσαρμόσει όλη την πολιτική τους συμπεριφορά στο σκοπό αυτό. Η παρουσία τους στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες καθορίζεται από τις κοινοβουλευτικές επιδιώξεις τους και η επίκληση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων χρησιμοποιείται για την αύξηση των ψήφων τους.

Παρά την διαφορετική τους φρασεολογία και την διαφορά των συνθημάτων τους, η κοινή αντίληψη που προωθούν ότι τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα, οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες θα βρουν την δικαίωσή τους μόνο με την άνοδο της δικής τους κοινοβουλευτικής δύναμης σπέρνει τις ίδιες ρεφορμιστικές κοινοβουλευτικές αυταπάτες ανάμεσα στους εργαζόμενους και συμβάλλει αποτελεσματικά στην τελική χαλιναγωγήσή τους από τους πολιτικούς μηχανισμούς του κεφαλαίου.

Η κοινή αυτή αντίληψη των δύο κομμάτων, όσο και με διαφορετικό τρόπο να εμφανίζεται, πηγάζει από την ίδια ρεφορμιστική προσέγγιση της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Η απόρριψη της πάλης για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την σοσιαλιστική αλλαγή της οικονομίας και της κοινωνίας και η υιοθέτηση μεταρρυθμιστικών "δημοκρατικών" αλ-

λαγών του εκμεταλλευτικού συστήματος, τους έχει οδηγήσει στην οριστική εγκατάλειψη κάθε προσπάθειας προσαυτολισμού και προετοιμασίας της εργατικής τάξης για την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας, θεωρώντας την μόνο σαν ένα ψηφοσυλλεκτικό κοινωνικό χώρο.

Με βάση αυτή την προσέγγιση, η παρουσία στο κοινοβούλιο αποκτάει πρωταρχική σημασία και η συγκέντρωση ψήφων προηγείται από κάθε τι άλλο. Η διάσπαση της εργατικής τάξης χάνει την τεράστια σημασία που έχει και ο αγώνας ενάντια της, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Πάλης, δεν έχει κανένα νόημα, αν δεν φέρνει ψήφους. Το ίδιο και η συμμετοχή σε κυβερνήσεις συνεργασίας με αστικά κόμματα για την διάσωση του αστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος, χάνει την ταξική της σημασία και από ταξική προδοσία που είναι πραγματικά προβάλλεται ως "αναγνώριση της αξίας του κόμματος".

Οι ηγεσίες των δύο αυτών κομμάτων, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, και η πολιτική τους, υποταγμένες στις μεταρρυθμιστικές λογικές του εκμεταλλευτικού συστήματος, καταλήγουν σε αριστερά στηρίγματα του καθεστώτος και αποτελούν ουσιαστικά εμπόδια στην πάλη της εργατικής τάξης για την σοσιαλιστική κοινωνική απελευθέρωσή από τα δεσμά του σάπιου καπιταλισμού.

Στον αντίποδα του ρεφορμιστικού κοινοβουλευτισμού του ΚΚΕ και του ΣΥΝ παρατάσσεται μια πανσπερμία ομάδων και οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής, αποκαλούμενης και "άκρας" ή "αντικαπιταλιστικής", αριστεράς που αποτελούν, όμως, την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος.

Στα λόγια, οι ομάδες της άκρας αριστεράς, ορκίζονται πίστη στον μαρξισμό και τον κομμουνισμό αλλά η πράξη τους είναι μακριά απ' αυτά. Και ενώ με βδελυγμία απορρίπτουν τον ρεφορμισμό του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, στην πρακτική τους αντιγράφουν πλήρως τις μεθόδους τους, πασπαλίζοντάς τες μόνο με περισσότερη "αγωνιστική" και "επαναστατική" φρασεολογία.

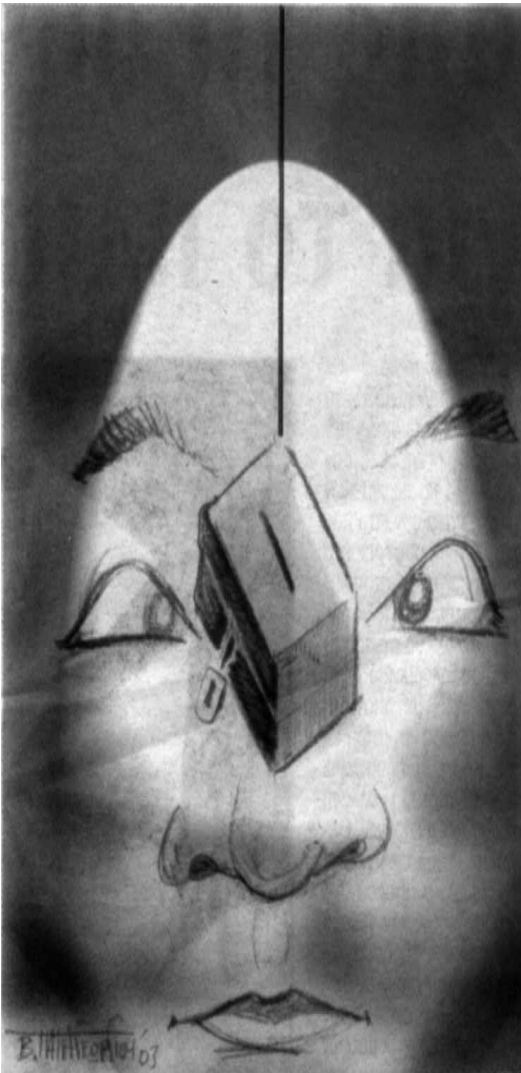
Στην συντριπτική τους πλειοψηφία, οι ομάδες αυτές αποτελούν κομμάτια του σταλινισμού και των διάφορων παραλλαγών του, αναπαράγοντας σε διάφορες μορφές τις ίδιες πολιτικές αντιμαρξιστικές και αντεπαναστατικές μεθόδους του.

Μα ακόμα και όσες απ' αυτές δεν προέρχονται από τον σταλινισμό και οι αναφορές τους ανάγονται στον επαναστατικό μαρξισμό, δηλαδή τον τροτσκισμό, παρά τα ιδεολογικοπολιτικά χάσματα που παρουσιάζουν στα λόγια με τις προηγούμενες, καταφέρνουν να ευθυγραμμίζονται μαζί τους, στην ίδια πολιτική πρακτική και να συνταιριάζουν μεταξύ τους. Υπενθυμίζοντας με τον τρόπο αυτό ότι, αν και αυτοαποκαλούνται τροτσκιστικές, στην πραγματικότητα αναπαράγουν την αντιμαρξιστική λογική της μικροαστικής αίρεσης του αρχαιομαρξισμού που καμιά σχέση δεν είχε με τον τροτσκισμό.

Όλο μαζί αυτό το ακροαριστερό ανομοιογενές μικροαστικό συνοθήλευμα ομάδων και οργανώσεων, που αρέσκεται να αυτοαποκαλείται επαναστατικό, δεν έχει καμιά σχέση με την επανάσταση και πολύ περισσότερο με τον επαναστατικό μαρξισμό.

Η διασπαστική δραστηριότητα του ΝΑΡ και των δορυφόρων του με τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις αλά ΠΑΜΕ, η πανηγυριώτικη "κινηματολαγνία" του πολιτικά ασπόνδυλου ΣΕΚ, η απροκάλυπτη περιφρόνηση κάθε εργατοδημοκρατικής λειτουργίας των μαζικών κινημάτων από τις σταλινογενείς ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ και όσων τους γυροφέρνουν, η συμμετοχή και ενίσχυση του λαϊκομετωπικού "Κοινωνικού Φόρουμ" του ΣΥΝ από "ακροαριστερές", ακόμα και "τροτσκιστικές" ομάδες και η συμ-

Το "ακροαριστερό" συνονθύλευμα σε κοινοβουλευτικές ονειρώξεις

μετοχή πολλών απ' αυτών (ΔΕΑ, ΚΟΕ, Κόκκινο κλπ) στα εκλογικά σχήματα του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι παρά εκφράσεις της γενικής διαλυτικής σύγχυσης, της μικροαστικής θολούρας και της αναρχοαυτόνομης αντεπαναστατικής "προσαρμοστικότητας" που κυριαρχούν στον ακροαριστερό χώρο.

Επιδεικνύοντας μια βαθιά έλλειψη εμπιστοσύνης στις δυνατότητες της εργατικής τάξης, και περιφρονώντας κάθε συστηματική προσπάθεια μέσα στο εργατικό κίνημα για την αντιμετώπιση της πολυδιάσπασής του και την ανάπτυξη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, οι ομάδες αυτές, την υποκαθιστούν με την δημιουργία "μετώπων" μεταξύ τους, Υποταγμένες στην ίδια ποσοτική και αθροιστική λογική, παραμερίζουν εύκολα την μεγάλη πολιτική τους ανομοιογένεια και τα βαθιά ιδεολογικοπολιτικά χάσματα που τις χωρίζουν και πέρα από προγραμματικές αρχές επιδίδονται στην κατασκευή ή "μετώπων" μεταξύ τους για να "φαίνονται" πολλοί και να διεκδικούν περισσότε-

ρους ψήφους, που θα τους κάνουν, κι αυτούς, "παράγοντες" της επίσημης πολιτικής σκηνής,

Οι ελπίδες που εκφράζονται από νεολαίους και εργάτες επαναστάτες μαρξιστές ότι αυτός ο ακροαριστερός "χώρος" θα μπορούσε να συμβάλλει στην διαμόρφωση ενός κοινού "επαναστατικού" μορφώματος και πολύ περισσότερο σ' μια ενιαία επαναστατική οργάνωση είναι αυταπάτες και όνειρα που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν.

Τίποτα επαναστατικό δεν μπορεί να γεννηθεί μακριά από το εργατικό κίνημα και χωρίς αυτό. Κάθε προσπάθεια της αναγκαίας συγκέντρωσης των διασπασμένων και διασκορπισμένων κομμουνιστικών δυνάμεων δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο στη βάση του επαναστατικού μαρξιστικού μπολσεβικισμού, ενάντια στις σταλινικές, ρεφορμιστικές και σοσιαλδημοκρατικές αντεπαναστατικές αντιλήψεις και μεθόδους. Και δεν μπορεί να έχει κανένα θετικό αποτέλεσμα παρά μόνο αν συνδεθεί άμεσα με την πάλη για την αντιμετώπιση της διάσπασης της εργατικής τάξης, με την δράση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης και Αντεπίθεσης.

Οι ηγεσίες των ακροαριστερών ομάδων και τα μαγαζάκια-οργανώσεις που συντηρούν γύρω τους έχουν αποδείξει ότι δεν έχουν ούτε διάθεση ούτε δυνατότητες να προσανατολιστούν προς μια τέτοια κατεύθυνση. Για δεκαετίες τώρα αποδείχνουν έμπρακτα ότι οι διαλυτικές μικροαστικές αντιλήψεις τους, τις οποίες τις εμφανίζουν ως "επανάσταση" και "μαρξισμό", είναι συνυφασμένες με την "υψηλή πολιτική" που θέλουν να ασκούν, μακριά από το "καθυστερημένο" εργατικό κίνημα που "δεν τους καταλαβαίνει και δεν τους ακολουθεί".

Όσο για τους επαναστάτες νεολαίους και λιγιστούς εργάτες που έχουν εγκλωβιστεί στις ομάδες αυτές της ακροαριστερής σύγχυσης και μικροαστικής θολούρας, θαμπωμένοι από την "επαναστατική" τους ρητορεία, άδικα θα περιμένουν απ' αυτές αληθινή επαναστατική προλεταριακή πολιτική. Αυτή θα τη βρουν μακριά από τις πολιτικές εκλογολαγνείας, με άλλους επαναστάτες μαρξιστές κομμουνιστές. Στην πάλη για την αντιμετώπιση της πολυδιάσπασης του εργατικού κινήματος, την προώθη-

ση του Ενιαίου Μετώπου της εργατικής αντεπίθεσης και την παράλληλη προσπάθεια οικοδόμησης της ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης πάνω στις μπολσεβίκικες αρχές του επαναστατικού μαρξισμού.

Οι περισσότερες από αυτές τις ομάδες, για να δικαιολογήσουν την εκλογική τους δραστηριότητα, επικαλούνται την γενικά σωστή αρχή ότι οι κομμουνιστές πρέπει να συμμετέχουν στις αστικές εκλογές.

Αναμφίβολα, η κομμουνιστική πολιτική δεν αποκλείει την συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εκλογές, υποκείμενη όμως σε δύο αυστηρές προϋποθέσεις. Πρώτη, την συνεχή αποκάλυψη και καταγγελία του αληθινού ψευτοδημοκρατικού χαρακτήρα των εκλογών της αστικής δημοκρατίας και την διάλυση της οποιαδήποτε αυταπάτης που θα μπορούσε να δημιουργηθεί από αυτές για την σοσιαλιστική εργατική πάλη ανατροπής του καπιταλιστικού καθεστώτος. Δεύτερη και σπουδαιότερη, την ύπαρξη μιας συνεχούς δράσης και παρέμβασης μέσα στο μαζικό εργατικό κίνημα ενάντια στην πολυδιάσπαση των εργατικών δυνάμεων και την συγκέντρωση υποστήριξης κάποιων στοιχειωδών τμημάτων της εργατικής τάξης των οποίων στην προβολή και την επέκταση θα αποσκοπεί η χρησιμοποίηση των προεκλογικών δραστηριοτήτων. Χωρίς την ύπαρξη του δεύτερου όρου, ο πρώτος, όσο απαραίτητος κι αν είναι, καταντάει σε κενά λόγια.

Με βάση αυτά τα κριτήρια, η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας αποφάσισε να μη συμμετέχει καθόλου σε καμιά εκλογική διαβούλευση από τις αμέτρητες που πραγματοποιούνται το τελευταίο διάστημα. Διαχωρίζοντας την θέση της από το συνονθύλευμα της ακροαριστεράς και καταγγέλλοντας την εκλογολαγνεία της, θεώρησε αναγκαίο να αφιερώσει τις μικρές και λιγιστές δυνάμεις της στην πάλη για την προώθηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου μέσα στους εργατικούς χώρους, παρά να τις σπαταλήσει στη χίμαιρα της κοινοβουλευτικής ψηφοθηρίας.

Σ' αυτόν τον αγώνα καλεί κάθε επαναστατη αγωνιστή, κάθε κομμουνιστή, κάθε οργάνωση που θέλει να είναι πραγματικά επαναστατική μαρξιστική.

Το πρώτο βήμα έγινε...

Το πρώτο βήμα για την ενότητα όλων των Κομμουνιστικών - Διεθνιστών σε μία Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση, στ' αλήθεια λενινική, μπολσεβίκικη, έχει κιάλας γίνει.

Η πραγματοποίηση της Ενωτικής Συνδιάσκεψης, στις 12 - 13 Μάη, στην Αθήνα, που αποφάσισε την συγχώνευση της Αριστερής Ανασύνταξης με την Εργατική Πολιτική, είναι το πρώτο αυτό βήμα, όπως σωστά το έλεγε και η σχετική αφίσσα και το τόνισαν οι εισηγητές.

Η συγχώνευση αυτή δεν κλείνει αλλά ανοίγει τη διαδικασία και την προοπτική για την οργανική ενότητα όλων των αληθινών κομμουνιστών που είναι διατεθειμένοι να κόψουν κάθε σχέση με τις ομάδες της σεχταριστικής ψευτοεπαναστατικής φλυαρίας και να αναλάβουν να παλέψουν πραγματικά για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση και αναγέννηση του κομματισμένου εργατικού μας κινήματος.

Η απόφαση της Ενωτικής Συνδιάσκεψης να πρωτοστατήσει η νέα οργάνωση στην πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, είναι, κατά τη γνώμη μας, η βασική προϋπόθεση για να προχωρήσει η διαδικασία της ευρύτερης ενοποίησης των κομμουνιστών, για να ακολουθήσουν και τα επόμενα βήματα ανασύνταξης του κατακερματισμένου κομμουνιστικού κινήματος, πάνω στις βάσεις και τις παραδόσεις του λενινικού μπολσεβικισμού, δηλαδή του επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας.

Είναι απόλυτα καθαρό πιστεύουμε ότι χωρίς την ανάπτυξη κοινής δράσης μέσα στην εργατική τάξη για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Εργατικής Αντεπίθεσης, για την ταξική ενότητα και δημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, καμιά μπολσεβίκικη ανασύνταξη του κομμουνιστικού κινήματος δεν πρόκειται να γίνει, όπως δεν έγινε από το 1949 ως τώρα, παρά την ολοφάνερη προδοτική πολιτική της σταλινό - ζαχαριάδικης ηγεσίας του νεοεφορμιστικού κοινοβουλευτικού ΚΚΕ.

Ο αναγκαίος μαρξιστικός διάλογος, που πρέπει να γίνει οπωσδήποτε, αν δεν βασίζεται στην κοινή καθημερινή δράση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, αν δεν είναι συνδε-

δεμένος με τον προβληματισμό, την εμπειρία και τις σκέψεις των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης, αν δεν βάλει στο κέντρο του τα συγκεκριμένα προβλήματα της διάσπασης, της αποδιοργάνωσης και της αναδιοργάνωσης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, για την απόκρουση της καπιταλιστικής επίθεσης, θα είναι διάλογος χωρίς καμιά πρακτική αξία, μια σεχταριστική βυζαντινολογία, ένας διάλογος μεταξύ κουφών. Ένας τέτοιος "μαρξιστικός" διάλογος, που επί δεκαετίες διεξάγεται ανάμεσα στις διάφορες ομάδες της αποκαλούμενης άκρας ή επαναστατικής αριστεράς, δεν μπορεί να δώσει κανένα άλλο αποτέλεσμα από τον στείρο βερμπαλισμό και την Βαβέλ της πολυδιάσπασης που έχουμε μπροστά μας. Που ασφαλώς καμιά σχέση δεν έχει με τον επαναστατικό μαρξισμό δηλαδή τον λενινικό μπολσεβικισμό.

Αφετηρία και θεμέλιο του αληθινού μαρξιστικού διαλόγου, δεν μπορεί να είναι άλλη από την σημερινή πραγματικότητα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και την σύμπραξη όλων των κομμουνιστών επαναστατών και των πρωτοπόρων εργατών αγωνιστών στην συστηματική, επίμονη και αδιάκοπη πάλη μέσα στους εργάτες, στους τόπους δουλειάς, στις συνοικίες, στα σωματεία, για την δημιουργία Επιτροπών Δράσης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, για συνδικατά μαζικά, δημοκρατικά, ενωτικά, χωρίς κανένα έλεγχο από τους μηχανισμούς της καπιταλιστικής εξουσίας. Οι κομμουνιστές που θα συμφωνήσουν και θ' αναλάβουν πρακτικά έναν τέτοιο αγώνα, μακριά από τις σεχταριστικές και ομορτυνιστικές πρακτικές του ακροαριστερισμού και του νεο-αριστερισμού, μόνο αυτοί οι κομμουνιστές θα μπορέσουν να διεξάγουν έναν ουσιαστικό μαρξιστικό επαναστατικό διάλογο για το σύνολο των προβλημάτων του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, στις σημερινές συνθήκες. Και μόνο αυτοί οι κομμουνιστές, μαζί με τους πιο προχωρημένους αγωνιστές της εργατικής τάξης, στηριγμένοι στην εμπειρία και στα μαθήματα της καθημερινής πάλης, θα μπορέσουν αν προωθήσουν τον αγώνα για την Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση, για την πραγματική ενότητα όλων των Κομμουνιστών Διεθνιστών, με την υπέρβαση της ιστορικής διάσπασης του μπολσεβικισμού.

Αυτές τις απόψεις και τις προτάσεις υποστήριξαν οι εκπρόσωποι της Κίνησής μας, γραφτά και προφορικά, στην Ενωτική Συν-

διάσκεψη των δύο πρωτοπόρων κομμουνιστικών οργανώσεων. Προσπαθώντας να συμβάλουμε στο ξεπέρασμα των όποιων διαφορών και στη διαμόρφωση των προϋποθέσεων για μια νέα ευρύτερη Ενωτική Συνδιάσκεψη, στο μέλλον, στενά συνδεδεμένη με την πάλη της εργατικής τάξης ενάντια στην επίθεση του παρακαμασμένου καπιταλισμού.

Ωστόσο από το βήμα της σημαντικής αυτής Συνδιάσκεψης παρηλάσανε και μια σειρά εκπρόσωποι διαφόρων απόψεων, οργανώσεων, ρευμάτων και "κομμάτων" με τίτλους και αναφορά στον κομμουνισμό, την επανάσταση και τον μπολσεβικισμό! Κανείς τους όμως δεν ένοιωσε την ανάγκη να πει τη γνώμη του σχετικά με την Κίνηση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, αλλά ούτε για την διάσπαση και την ενότητα των κομμουνιστών και πως θα μπορέσει αυτή να γίνει πραγματικότητα. Χαιρέτισαν την Συνδιάσκεψη, της ευχήθηκαν ευγενικά "καλή επιτυχία", μερικοί αναγνώρισαν κιάλας ότι είναι καλό πράγμα η ενοποίηση, όλοι τους όμως βρήκαν άλλη μια ευκαιρία να εκφωνήσουν έναν επαναστατικό λόγο για όλα και για τίποτε και οι πιο πολλοί υπογράμμισαν την επείγουσα ανάγκη της κοινής εμφάνισης στις ερχόμενες εκλογές! Επανελάβαν δηλαδή το ίδιο που κάνουν με κάθε ευκαιρία όλες οι αποχρώσεις του περιθωριακού ακροαριστερισμού: τον γνωστό "διάλογο" κουφών. Αποδείχνοντας πόσο μακριά βρίσκονται από τον μπολσεβίκικο κομμουνισμό, που στα λόγια όμως τον επικαλούνται και πόσο απρόθυμοι κι ανίκανοι είναι να καταπιαστούν με τα συγκεκριμένα προβλήματα και τις πραγματικές ανάγκες της εργατικής τάξης και του διαλυμένου συνδικαλιστικού της κινήματος. Παρ' όλα αυτά, δε διστάζουν, να σχηματίσουν νέους πρόσκαιρους εκλογικούς συνδιασμούς για να διεκδικήσουν ξανά την ψήφο των εργατών και να τους υποσχεθούν ότι θα παλέψουν για τη λύση των προβλημάτων τους! Με την διαλθτική πολιτική των ξεχωριστών συγκεντρώσεων που από χρόνια ακολουθούν κι αυτοί, αντιγράφοντας την διασπαστική καιροσκοπική τακτική της ηγεσίας του ΠΑΜΕ - ΚΚΕ.

Πρόταση στη Συνδιάσκεψη Αριστερής Ανασύνταξης - Εργατικής Πολιτικής

Το παρακάτω κείμενο πρόταση κατατέθηκε από την Κίνηση της Εργατικής; Δημοκρατίας στο προεδρείο της Ενωτικής Συνδιάσκεψης των οργανώσεων Αριστερής Ανασύνταξης και Εργατικής Πολιτικής, θέλοντας να συμβάλουμε ουσιαστικά στην ενωτική διαδικασία των Κομμουνιστών Διεθνιστών και στην κοινή πάλη για την πρακτική προώθηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Πάλης.

Σύντροφοι,

Οι θέσεις της Οργανωτικής Επιτροπής σας πολύ σωστά αναγνωρίζουν την ανάγκη της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Νομίζουμε όμως ότι αυτό δεν είναι καθόλου αρκετό. Η Συνδιάσκεψή σας πρέπει οπωσδήποτε να πάρει σοβαρά υπόψη της και να εξετάσει προσεκτικά το γεγονός ότι οι δύο οργανώσεις σας, μαζί με την Κίνησή μας και με το ΕΕΚ, από τον Αύγουστο του 2006, είχαν καταλήξει σε συμφωνία (ύστερα από δική μας πρόταση) να συμπράξουν και να πρωτοστατήσουν σ' έναν συγκεκριμένο κοινό αγώνα ενάντια στην διάσπαση του εργατικού κινήματος, με βασικό άξονα την πάλη για την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου ταξικής πάλης των εργατών και των άλλων εκμεταλλευομένων ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση. Υπενθυμίζουμε δε και υπογραμμίζουμε ότι το κείμενο της συμφωνίας μας εκείνης, με τις υπογραφές των τεσσάρων οργανώσεων, είχε με έμφαση διακηρύξει: "Η κύρια δράση των οργανώσεών μας συγκεντρώνεται στο συνδικαλιστικό κίνημα και στην εργατική τάξη".

Πέρασαν από τότε δέκα περίπου μήνες. Αλλά η συμφωνία και οι διακηρύξεις μας έμειναν, στην ουσία, στα χαρτιά. Ενώ στο μεταξύ συνεχίσατε να συμμετέχετε στις αποτυχημένες προσπάθειες αναζωογόνησης των γνωστών εκλογικιστικών "μετώπων" ή "πόλων" που δεν "βλέπουν" την ανάγκη της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο αλλά αντίθετα πρωτοπορούν σε διασπαστικές κινήσεις (ξεχωριστές συγκεντρώσεις, κλπ). Ωστόσο, το σύνολο των γεγονότων αναμφισβήτητα δείχνει την επιτακτική ανάγκη να προχωρήσουμε στην συγκεκριμένη πρακτική υλοποίηση της συμφωνίας του περσινού Αυγούστου, με όσους την αποδέχονται, απορρίπτοντας τις σεχταριστικές πρακτικές. Και γι' αυτό πιστεύουμε ότι η Συνδιάσκεψή σας οφείλει να πάρει όχι μόνο μια γενική θέση υπέρ του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, αλλά εκείνη την συγκεκριμένη απόφαση που θα δεσμεύει τη νέα

ενιαία οργάνωσή σας να κάνει πράξη τη συμφωνία σύμπραξης και κοινής δράσης, μέσα στην εργατική τάξη, που είχαμε συνυπογράψει, μαζί με το ΕΕΚ, που είναι όμως "ανοικτό σε όλα" όπως δηλώνει.

Εμείς σύντροφοι είμαστε πεπεισμένοι ότι τα "μέτωπα" με τις διάφορες ακροαριστερές, σεχταριστικές και κεντριστικές "οργανώσεις" δεν πρόκειται να προωθηθούν, ποτέ, κανέναν αγώνα, ούτε για το Ενιαίο Μέτωπο Εργατικής Ταξικής Αντεπίθεσης, ούτε και για την οικοδόμηση μπολσεβίκικης κομμουνιστικής οργάνωσης της εργατικής πρωτοπορίας.

Μόνο οι Κομμουνιστές - Διεθνιστές, που θα σπάσουν κάθε σχέση με τις σεχταριστικές και κεντριστικές πρακτικές και θ' αποφασίσουν σ' αλήθεια να δουλέψουν με όλες τις λιγοστές δυνάμεις τους για την ενότητα, για την οργάνωση και για την ενιαιομετωπική, σχεδιασμένη κινητοποίηση της εργατικής τάξης. Αυτοί οι κομμουνιστές λενινικής αντίληψης και πράξης θα μπορέσουν να κατακτήσουν την εμπιστοσύνη της σημερινής, κομματιασμένης και δύσπιστης προλεταριακής πρωτοπορίας. Χτίζοντας μαζί της το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και θεμελιώνοντας την αναγκαία λενινική οργάνωση.

Και μόνο πάνω σ' αυτή τη βάση σύμπραξης και κοινής δράσης όλων των Κομμουνιστών - Διεθνιστών μέσα στην αποδιοργανωμένη εργατική τάξη, μέσα στους τόπους δουλειάς και στα συνδικάτα, έχει αξία να μιλάμε για τη ανάπτυξη του απαραίτητου μαρξιστικού επαναστατικού διαλόγου, της συγκεκριμένης συζήτησης για το πρόγραμμα και για τις αρχές του επαναστατικού εργατικού κινήματος και για την ενότητα όλων των αληθινών κομμουνιστών σε μια Ενιαία Επαναστατική μπολσεβίκικη Οργάνωση.

Κάθε προσπάθεια σοβαρής μαρξιστικής συζήτησης και σύμπραξης με τις σεχταριστικές και κεντριστικές κατασκευές, είναι μάταιος κόπος και φθορά, όπως το έχουν

αποδείξει όλες οι ως τώρα ναυαγισμένες προσπάθειες. Έξω από τον καθημερινό, επίμονο, μεθοδικό αγώνα για το Ενιαίο Μέτωπο Εργατικής Αντεπίθεσης, έξω από την ζωή, τα προβλήματα, τις σκέψεις και τους αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας, κανένας γόνιμος και καρποφόρος μαρξιστικός διάλογος δεν πρόκειται ποτέ να γίνει, και καμιά μπολσεβίκικη οργάνωση δεν θα υπάρξει. Το κομματάσιμα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος σ' ένα πλήθος σεχταριστικών, κεντριστικών, οπορτουμιστικών και άλλων αιρέσεων, που δεν "βλέπουν" την ανάγκη της πάλης για το Ενιαίο Μέτωπο των εργατών και όλων των εκμεταλλευομένων, αυτό ακριβώς μαρτυράει. Χρήσιμο μαρξιστικός διάλογος μπορεί να γίνει μόνο μεταξύ των κομμουνιστών και των αγωνιστών εργατών που πρωτοστατούν στον αγώνα ενάντια στην διάσπαση και τη διάλυση του εργατικού κινήματος, για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασύνταξή του. Αυτό τον αγώνα υποσχεθήκαμε να αναλάβουμε, σύντροφοι, και πρέπει να τον αναλάβουμε, παρ' όλες τις σοβαρές δυσκολίες, αν σκοπεύουμε σ' αλήθεια να οικοδομήσουμε μπολσεβίκικη λενινική οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας, αν δεν θέλουμε να αναδειχτούμε σε επαναστάτες της κούφιας φράσης όπως όλοι οι σεχταριστές "ριζοσπάστες" "αντικαπιταλιστές" και "νεοαριστεροί" της ιδεολογικής διάλυσης.

Η Οργανωτική Επιτροπή
της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία

Η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος και ο Πουλιόπουλος

Με τις αποφάσεις της "Συνδιάσκεψης" της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος θα καταπιστούμε σε επόμενα φύλλα μας. Σε τούτο το φύλλο, με την ευκαιρία της επετείου της εκτέλεσης του Π. Πουλιόπουλου και των άλλων ιδρυτών της ΟΚΔΕ, θεωρούμε πως επιβάλλεται να παρουσιάσουμε τις απόψεις και τις θέσεις του Πουλιόπουλου και της προπολεμικής ΟΚΔΕ σχετικά με το κρίσιμο θέμα της στάσης των κομμουνιστών απέναντι στα "λαϊκά μέτωπα" και το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Όστε να δώσουμε την ευκαιρία σε κάθε παραπλανημένο αγωνιστή να συγκρίνει και να κρίνει αν υπάρχει οποιαδήποτε σχέση της σημερινής ΟΚΔΕ με τις αρχές και τις ιδέες των ιδρυτών της ΟΚΔΕ του 1935 στο κεντρικό αυτό ιδεολογικό και προγραμματικό ζήτημα, όπως και σε όλα τα άλλα.

Θυμίζουμε, ότι εδώ και μερικά χρόνια, η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, απευθύνει επίμονα στην ΟΚΔΕ - Σπάρτακος την πρόταση (που βασίζεται στις τοποθετήσεις του Πουλιόπουλου) να συμπράξουν και να παλέψουν μαζί μέσα στην εργατική τάξη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, ενάντια στην πολιτική του "λαϊκού μετώπου" με τις διάφορες παραλλαγές της. Όμως, η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ, μέχρι σήμερα, δεν έχει δεχτεί αυτή την πρόταση, στην πράξη. Και παρ' ότι στα λόγια ισχυρίζεται ότι δέχεται την πολιτική τακτική του Ενιαίου Μετώπου, προτιμάει όμως να συμμετέχει σε λαϊκοδημοκρατικές κατασκευές, σοσιαλδημοκρατικού τύπου, όπως το λεγόμενο "Κοινωνικό Φόρουμ", με την ρεφορμιστική πολιτική του αντινεοφιλελευθερισμού.

Ο Π. Πουλιόπουλος έχει γράψει πολλές σελίδες για να εξηγήσει την αντιδραστική φύση της πολιτικής των "λαϊκών μετώπων". Προβάλλοντας σταθερά την μπολσεβίκικη πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Τα περισσότερα γραπτά του έχουν δημοσιευτεί από τις εκδόσεις "Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη". Από την μπροσούρα: "Τα λαϊκά μέτωπα - ο 2ος παγκόσμιος πόλεμος - η δικτατορία της 4ης Αυγούστου", παραθέτουμε τρία μικρά αποσπάσματα, που όμως μας δείχνουν καθαρά ότι η πολιτική της σημερινής ΟΚΔΕ - Σπάρτακος (όπως άλλωστε και της ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη) όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με τις θέσεις του Πουλιόπουλου, αλλά είναι πολιτική ουράς στα ρεφορμιστικά αντινεοφιλελεύθερα λαϊκομετωπικά σχήματα.

Το Λαϊκό Μέτωπο στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα η πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, προετοιμασμένη ιδεολογικά με τις αποφάσεις της Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ του Γενάρη του 1934, είχε για πρώτο κύριο αποτέλεσμα την οριστική διάλυση του παλιού ΚΚΕ σε μια άμορφη μάζα από συγχυσμένους φίλους της ΕΣΣΔ και προλετάρους κάτω από τη διεύθυνση μιας υπαλληλικής γραφειοκρατίας και ανεύθυνων μικροαστών δημοκρατών, εντελώς ξένων προς τους ιστορικούς σκοπούς του εργατικού κινήματος.

Επειδή στη χώρα δεν υπήρχαν άξια λόγου μικροαστικά δημοκρατικά κόμματα, τα δημιουργήσανε με τη φαντασία τους, βάζοντας επικεφαλής ενός ανύπαρκτου ουσιαστικά "Λαϊκού Μετώπου" κοινούς πολιτικούς αγύρτες τύπου Ι. Σοφιανόπουλου. Έ-

τσι το ΚΚΕ, παρουσιαζόμενο το ίδιο τεχνικά με τη μορφή του Λαϊκού Μετώπου, έδωσε την εμπιστοσύνη του μέσα στη Βουλή στο μεγάλο αντιδραστικό κόμμα της φιλελεύθερης κεφαλαιοκρατίας που κάτω από την κυβέρνηση του η εργατική τάξη και οι χωρικοί γνώρισαν τη μεγαλύτερη καταπίεση και εκμετάλλευση. Μέσον αυτού στήριξε στην κυβέρνηση το στρατηγό Μεταξά, επιτρέποντας έτσι σ' αυτόν να προετοιμάσει άνετα τη σημερινή δικτατορία. Συμμαχώντας με το Φιλελεύθερο κόμμα στα 1935 και αποκρούοντας το Ενιαίο Έργατοαγροτικό Μέτωπο κατά της Παλινόρθωσης, το ΚΚΕ βοήθησε τους βενιζελικούς να εξαπατήσουν τις αντιμοναρχικές μάζες και να ετοιμάσουν έτσι άνετα από το 1935 (Μάης) κιόλας το συμβιβασμό τους με τον

έκπτωτο βασιλιά και να τον παλινρθώσουν. Όταν αυτός παλινρθώθηκε, το Λαϊκό Μέτωπο (ΚΚΕ), σκορπίζοντας στις μάζες την καταστροφική αυταπάτη ότι ανοίγεται νέα περίοδος φιλελεύθερων ειδυλλιών, πήγε και προσκύνησε επίσημα το Παλάτι. Όταν τέλος η μεγάλη κινητοποίηση της Θεσσαλονίκης και το κύμα του πανελλαδικού απεργιακού κινήματος, που το βοήθουσαν ομόθυμα οι μικροαστοί και φτωχοί χωρικοί, έδειξε το Μάη του 1936 ότι οι εργαζόμενες μάζες της χώρας, ήταν έτοιμες με τη δική τους δύναμη να ματαιώσουν τα σχέδια της βασιλικής δικτατορίας του Μεταξά, το Λαϊκό Μέτωπο συμμαχικά με τους βουλευτές του βενιζελικού κόμματος αναχαίτισαν το κίνημα των εργατών κι έτσι έδωσαν στον υποψήφιο δικτάτορα μια εύκολη νίκη την ίδια στιγμή που η θέση του είχε αδυνατίσει στον πιο μεγάλο βαθμό και είχε κλονιστεί από τα χτυπήματα των μαζών. Η νίκη εκείνη στάθηκε αποφασιστική για την εγκαθίδρυση της σημερινής βασιλικής δικτατορίας του κεφαλαίου.

Σήμερα το ΚΚΕ - Λαϊκό Μέτωπο αποκρούει, με λύσσα μάλιστα, τις προτάσεις της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας για τη συγκρότηση ενός Ενιαίου Μετώπου κατά της Δικτατορίας και προσανατολίζει όλη την πολιτική του σε μια συμμαχία με απότακτους πλαστηρικούς αξιωματικούς ("αντιφασίστες") και με τα αστικά κόμματα. Είναι γνωστό ότι οι μεν πρώτοι στο όνομα της Δημοκρατίας έκαναν το δικτατορικό πραξικόπημα του Μάρτη του 1935, τα δε δεύτερα, αφού έστρωσαν το δρόμο στην Παλινόρθωση και στη δικτατορία, τώρα απευθύνονται όλα μαζί στο Παλάτι και ζητούνε την αποκατάσταση τους στην εξουσία, δίνοντας γι' αντάλλαγμα την υποχρέωση τους να συνεχίσουν ακόμα πιο σκληρά την καταστολή του εργατικού κινήματος και να μονιμοποιήσουν ακόμα και με συνταγματική διάταξη μέγα μέρος από την τωρινή δικτατορική εξουσία του Θρόνου.

Την πολιτική αυτή του ελληνικού Λαϊκού Μετώπου (ΚΚΕ) συμπληρώνει ο αδιάντροπος εθνικισμός με τον οποίο το κόμμα αυτό ζητεί να μπολιάσει τους εργάτες. Αυτός είναι συνέπεια της γενικής πολιτικής της σοβιετικής διπλωματίας: μια Ελλάδα "ισχυρή" στο πλευρό του Γαλλοσοβιετικού Συμφώνου για το νέο πόλεμο. Από δω και οι εξωφρενικές πατριωτικές εξάρσεις που πολλές φορές παίρνουν ολότελα κωμικό χαρακτήρα και προχτές ακόμα οδήγησαν το ΚΚΕ στο αίσχος να συμμετάσχει μέσω των φοιτητικών του οργανώσεων στις εθνικές γιορτές και πανεπιστημιακές επιδείξεις και λαμπαδηφορίες που διοργάνωσε ο Μεταξάς.

Μια καθαρή υποχώρηση στην ιδεολογία και στη μέθοδο του Λαϊκού Μετώπου παρουσιάζει σήμερα στην Ελλάδα και το Αρχιομαρξιστικό Κόμμα. Μόλο που στις διακηρύξεις του ως τώρα φαινότανε πώς είναι για μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική του προλεταριάτου, για το Ενιαίο Μέτωπο και κατά της ταξικής συνεργασίας, ωστόσο στην πράξη απέκρουσε το ενιαίο μέτωπο

που του πρότεινε η Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. και τώρα, από το όργανό του αρχίζει καθαρά να μιλάει για μια συμμαχία με όλα και τα αστικά κόμματα ενάντια στη Δικτατορία. Έτσι αποδεικνύεται και δω ο βαθύς καιροσκοπικός χαρακτήρας του κόμματος αυτού όπως τον διαπίστωσε εξαρχής ή Ενωτική Συνδιάσκεψη της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε.

Το Λαϊκό Μέτωπο είναι το βασικότερο ζήτημα τώρα

Για κάθε προλετάριο, για κάθε κομμουνιστή - διεθνιστή και για το νέο επαναστατικό κόμμα που δημιουργούμε, σε όλο τον κόσμο και ειδικά στην Ελλάδα, το ζήτημα του Λαϊκού Μετώπου σήμερα ξεπερνάει σε σπουδαιότητα όλα τα άλλα ζητήματα του εργατικού κινήματος. Είναι το βασικό πρόβλημα του επαναστατικού κινήματος γενικά, γιατί κάθε άλλο πρόβλημα λύνεται σήμερα με κριτήριο τη θέση που θα πάρουμε απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο. Είτε για την πάλη ενάντια στον πόλεμο πρόκειται, είτε για την πάλη ενάντια στη βασιλική δικτατορία και ενάντια στο φασισμό πρόκειται, είτε για οποιαδήποτε άλλη σπουδαία σφαίρα της πολιτικής δράσης, η στάση

μας θα εξαρτηθεί από τη θέση που παίρνουμε απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο. Φτάνει μόνο να προσέξουμε ότι πρωταγωνιστές τη πολιτικής του Λαϊκού Μετώπου έχουνε γίνει σήμερα τα Σοσιαλιστικά και Κομμουνιστικά (σταλινικά) κόμματα της Ισπανίας, μιας χώρας που βρίσκεται στον εμφύλιο πόλεμο, και της Γαλλίας μιας χώρας που βρίσκεται στα πρόθυρα μιας αποφασιστικής κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, και όπου το πρόβλημα της εξουσίας μπαίνει για το προλεταριάτο με τον πιο άμεσο και επιτακτικό τρόπο. Απέναντι στο Λαϊκό Μέτωπο πρέπει κάθε συνειδητός προλετάριος, κάθε κομμουνιστής, να πάρει μια καθαρή, ανενδοίαστη θέση, δίχως διφορούμενα.

Λαϊκό Μέτωπο και Ενιαίο Μέτωπο

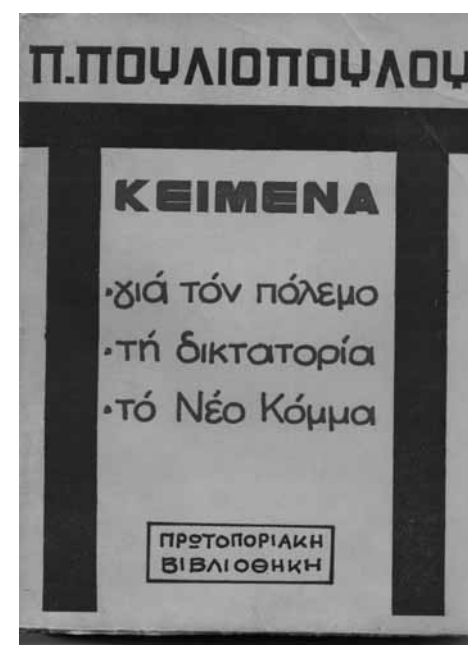
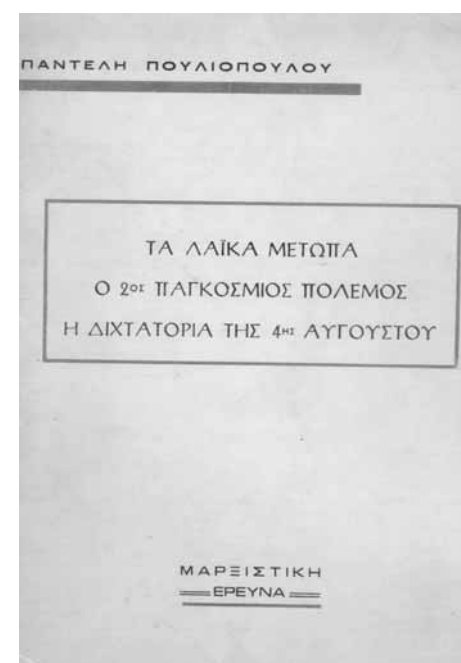
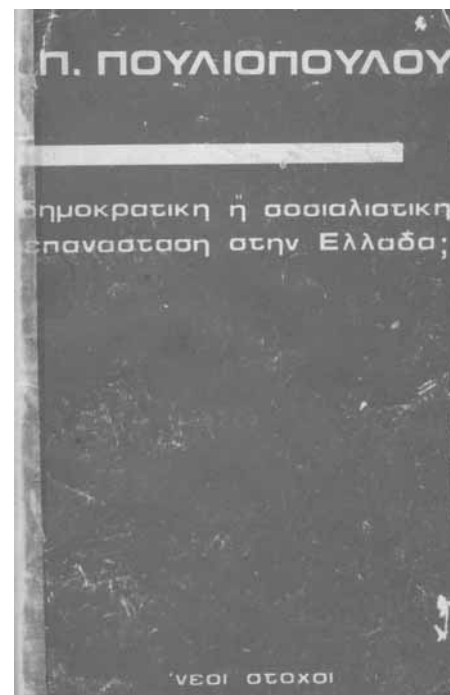
Το Λαϊκό Μέτωπο δεν έχει καμιά σχέση με το Ενιαίο Μέτωπο.

Το Ενιαίο Μέτωπο είναι ένα από τα κυριότερα μέσα της προλεταριακής πάλης. Είναι μια συμφωνία για κοινή δράση πάνω σε ένα ορισμένο πεδίο, για ορισμένες κοινές επιδιώξεις, και αποκλείει απόλυτα κάθε θυσία προγράμματος και αρχών, αποκλείει κάθε λογής εγκατάλειψη της πολιτικής της εργατικής τάξης και του επαναστατικού της κόμματος. Το επαναστατικό κόμμα μέσα στο Ενιαίο Μέτωπο διατηρεί ακέραιο το πρόγραμμα της ανεξάρτητης ταξικής πάλης για την εργατική και εργατοαγροτική εξουσία και για το σοσιαλισμό.

Αντίθετα το Λαϊκό Μέτωπο είναι ένας συνασπισμός πολιτικός για σκοπούς γενικούς που προϋποθέτει ότι το εργατικό κόμμα εγκατέλειψε τους ανεξάρτητους σκοπούς της εργατικής τάξης και την υπέταξε στους γενικούς σκοπούς της αστικής τάξης στο όνομα της (αστικής) δημοκρατίας. Στη ση-

μερινή μάλιστα πράξη η εγκατάλειψη αυτή γίνεται, ιδίως από τα κόμματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όχι μόνο ουσιαστικά αλλά και τυπικά. Ο ιδεολογικός εκφυλισμός των κομμάτων αυτών έχει σήμερα προχωρήσει τόσο πολύ ώστε συζητούνε στη Γαλλία επίσημα τη συγχώνευση με το κλασικό κόμμα των σοσιαλπροδοτών, μέσα δηλαδή σε ένα ενιαίο κόμμα μεταρρυθμιστικό - "σοσιαλιστικό", όπου και το όνομα κομμουνισμός θα χανότανε ακόμα, αφού πρώτα χάθηκε πια η ουσία του μέσα στην πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Σε ριζική αντίθεση προς το Λαϊκό Μέτωπο της συνεργασίας των τάξεων, ο επαναστατικός μαρξισμός και οι κομμουνιστές - διεθνιστές αντιπαράσσουν το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης που μπορεί να αγκαλιάσει τις πιο πλατιές μάζες στην προοδευτική ανάπτυξη των αγώνων του κατά του κεφαλαίου και της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Νεζερό και Σκοπευτήρι της Καισαριανής

Η ηρωική θυσία των ηγετών της μπολσεβίκικης διεθνιστικής αριστεράς.

Νεζερό: κοντά στο χωριό αυτό της Λαμίας, στις 6 Ιούνη του 1943, οι Ιταλοί φασίστες κατακτητές, δολοφόνησαν ομαδικά 106 προπολεμικούς μαχητές του εργατικού και κομμουνιστικού μας κινήματος. Ανάμεσά τους ήταν και τέσσερις ηγέτες της μπολσεβίκικης διεθνιστικής αριστεράς (τροτσκιστικής). Οι ιδρυτές της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ - τμήμα της 4ης Διεθνούς: **Παντελής Πουλιόπουλος**, πρώτος Γραμματέας του ΚΚΕ (1924 - 26) **Γιάννης Ξυπόλυτος**, Γραμματέας της οργάνωσης του ΚΚΕ Πειραιά, **Νώντας Γιαννακός**, στέλεχος του ΚΚΕ, **Γιάννης Μακρής**, επαναστάτης συνδικαλιστής εργάτης.

Σκοπευτήρι της Καισαριανής: Πρωτομαγιά του 1944. Οι Γερμανοί ναζήδες, παίρνουν από το στρατόπεδο του Χαϊδαρίου 200 προπολεμικούς κομμουνιστές (σταλινικούς, τροτσκιστές και αρχαιομαρξιστές) και τους εκτελούν. Ανάμεσά τους ήταν και οι τεταρτοδιεθνιστές: **Χρήστος Σούλας**, **Γ. Κρόκος**, **Ηρ. Μήτσης**, **Β. Τζαματζάς**, **Δ. Πανταζής** και **Δ. Γιαννακούρας**.

Η πάλη για το κόμμα της εργατικής πρωτοπορίας

Στη χώρα μας, η πάλη για την συγκρότηση και την οικοδόμηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης, έχει μια μακριά ιστορία ηρωικών αγώνων και θυσιών. Μια ιστορία αξεχώριστα συνδεδεμένη με την συγκλονιστική νίκη της επανάστασης των ρώσων εργατών και αγροτών, τον Οκτώβρη του 1917, κάτω από την ηγεσία του κόμματος των μπολσεβίκων, την ηγεσία του Λένιν και του Τρότσκι.

Η ίδρυση της ΕΣΣΔ και της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς, όχι τυχαία, συνέπεσε με την ταυτόχρονη ίδρυση της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ (μετέπειτα ΚΚΕ) τον Νοέμβριο του 1918 στην Ελλάδα. Στις γραμμές των οποίων αναπτύχθηκε στη συνέχεια σκληρή ιδεολογική πάλη ανάμεσα στην τάση του **μπολσεβικισμού** και τις διάφορες οπορτουνιστικές, νεοεφορμιστικές, σοσιαλπατριωτικές και ψευδοκομμουνιστικές αντιδραστικές τάσεις.

Στη μακρόχρονη αυτή πάλη για τον μαρξιστικό επαναστατικό προσανατολισμό του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος, διαμορφώθηκαν και αναδείχθηκαν, μέσα από αδιάκοπους

διωγμούς, **τα καλύτερα μπολσεβίκικα στελέχη**. Που με επικεφαλή τους τον φωτισμένο διανοούμενο και Πρώτο Γενικό Γραμματέα του ΚΚΕ (1924 - 26) **Παντελή Πουλιόπουλο**, αποτέλεσαν την **Αριστερή Αντιπολίτευση** του σταλινισμένου σοσιαλπατριωτικού ΚΚΕ. Και από τα μέσα της δεκαετίας του 1930, ύστερα και από την **πολιτική και οργανωτική αποσύνθεση της ψευδοκομμουνιστικής αίρεσης του αρχαιομαρξισμού**, συγκρότησαν την **ΟΚΔΕ** και αργότερα την **ΕΟΚΔΕ** και έβαλαν τα μπολσεβίκικα θεμέλια της **4ης Διεθνούς** στη χώρα μας.

Από δεσμώτες της δικτατορίας όμηροι των φασιστών κατακτητών

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και η κατάληψη της χώρας μας από τα γερμανο-ιταλικά στρατεύματα, βρήκε την ηγεσία και τα περισσότερα στελέχη της ΕΟΚΔΕ στις φυλακές της Ακροναυπλίας και σε διάφορα νησιά, μαζί με εκατοντάδες μέλη και στελέχη του ΚΚΕ. Παρά την κατάρρευση του μετώπου, η αυλικό-στρατιωτική δικτατορία του Μεταξά, όχι μόνο αρνήθηκε να απελευθερώσει τους κρατούμενους κομμουνιστές (στην Ακροναυπλία μόνο είχε κλεισμένους περί τους 600) αλλά φρόντισε να τους παραδώσει στους Γερμα-

νούς και τους Ιταλούς φασίστες κατακτητές. Οι οποίοι τους οδήγησαν σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης (Λάρισα, Χαϊδάρη, κ.λ.π.).

Έτσι, στις πιο κρίσιμες συνθήκες και εξελίξεις, όταν η σταλινική ηγεσία με τη σημαία της εθνικής αντίστασης, έβαζε ανοικτά το εργατολαϊκό κίνημα στην υπηρεσία των "δημοκρατών" Αγγλο-αμερικάνων ιμπεριαλιστών, τα σημαντικότερα ηγετικά στελέχη της Κομμουνιστικής Διεθνιστικής Αριστεράς, οι ιδρυτές της ΕΟΚΔΕ, και εκατοντάδες προπολεμικοί αγωνιστές του ΚΚΕ, που είχαν γνωρίσει από κοντά τη διαπάλη με τις μπολσεβίκικες θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης (Σπάρτακος - ΟΚΔΕ) από δεσμώτες της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας που ήταν, βρέθηκαν όμηροι των φασιστών κατακτητών, ανήμποροι να οργανώσουν την πάλη για την λενινική προλεταριακή πολιτική της μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε σοσιαλιστική επανάσταση.

Χωρίς σοβαρή μαρξιστική αντιπολίτευση πλέον, η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, μπόρεσε εύκολα να μεταβάλει το κομμουνιστικό και το εργατικό κίνημα, σε **αντάρτικο εθνικοαπελευθερωτικό στρατό ταξικής συνεργασίας**. Και τελικά, με τις γνωστές επαίσχυντες συμφωνίες, με τους εκπροσώπους των ντόπιων και των ξένων ιμπεριαλιστών (συμφωνίες Λιβάνου, Γκαζέρτας, Βάρκιζας, κ.λ.π.) οδήγησε αυτό το

πανίσχυρο εργατο-αγροτικό αντικαπιταλιστικό, επαναστατικό κίνημα στην καταστροφική ήττα του 1944 - 49. Μια ήττα που έχει τις ρίζες της στις εθνικοεφορμιστικές αποφάσεις της περιβόητης 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, το Γενάρη του 1934, με τις οποίες απομάκρυνε το κόμμα της εργατικής τάξης από το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, από το πρόγραμμα του μπολσεβίκικου κόκκινου Οκτώβρη, τις λενινικές διακοεπαναστατικές θέσεις του Απρίλη του 1917, που έδωσαν τη νίκη στη ρώσικη εργατική τάξη, στην πρώτη Εργατική Δημοκρατία της ΕΣΣΔ, κάτω από την επαναστατική εξουσία των Εργατικών Συμβουλίων.

Η πάλη για τις ιδέες του μπολσεβικισμού

Δέκα, περίπου, χρόνια πιο πριν (1926), όταν ο σταλινικός σοσιαλπατριωτισμός και η γραφειοκρατική κάστα, κέρδιζαν έδαφος στην ΕΣΣΔ και στην Κομμουνιστική Διεθνή, ο τότε νεαρός πρώτος Γραμματέας του ΚΚΕ, ο **Παντελής Πουλιόπουλος**, κι ένας μικρός αριθμός στελεχών του κόμματος (**Π. Γιατσόπουλος**, **Σ. Μάξιμος**, κ.λ.π.) προείδαν την γοργή οπορτουνιστική προσαρμογή και κατρακύλα της σταλινικής ηγετικής ομάδας του ΚΚΕ. Και πρώτοι αυτοί, οι φωτισμένοι μαρξιστές επαναστάτες (με τα αναπόφευκτα λάθη ασφα-

Εκτελεσμένοι επαναστάτες στο Νεζερό. Ανάμεσά τους και ο Π. Πουλιόπουλος

λώς) πάλεψαν με τη μεγαλύτερη συνέπεια, για να κρατήσουν το κόμμα και το κίνημα στο δρόμο του μπολσεβίκισμού, στο δρόμο της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Αποκρούοντας ταυτόχρονα όχι μόνο τον σταλινικό σοσιαλπατριωτικό καιροσκοπισμό, αλλά και την διαλυτική αντικομμουνιστική πολιτική και πρακτική της αρχειομαρξιστικής αίρεσης, που προσπαθούσε να εμφανιστεί ως μαρξιστική αντιπολίτευση του ΚΚΕ, ενώ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο μια ιδιότυπη ελληνική απόφυση του σοσιαλδημοκρατικού μικροαστικού καιροσκοπισμού, καθώς αποδείχτηκε απ' όλα τα γεγονότα που ακολούθησαν.

Όπως εύκολα μπορεί να το διαπιστώσει κανείς μελετώντας το πολύτιμο μαρξιστικό έργο που άφησε πίσω της η ηγετική ομάδα της **Κομμουνιστικής Αριστερής Αντιπολίτευσης** (Σπάρτακος, Εργατική Πρωτοπορία, Προλετάριος, "Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα", "Βασιλεία, Δημοκρατία, Κομμουνισμός", "Κομμουνισμός και Αρχαιομαρξισμός", "Λαϊκά Μέτωπα και Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο", κ.λ.π., κ.λ.π.) ήταν η μόνη ομάδα στην Ελλάδα που με συνέπεια **υπεράσπισε και ανάπτυξε τον επαναστατικό μαρξισμό στις ελληνικές συνθήκες και έβαλε τις μπολσεβίκικες προγραμματικές και οργανωτικές βάσεις για την οικοδόμηση του κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης.**

Και γι' αυτό ήταν αυτή η ομάδα της μπολσεβίκικης λενινικής ιδεολογικής και πρακτικής συνέπειας που ακόμα και κάτω από την μεταξική δικτατορία και μέσα στις φυλακές, πάλεψε για την ενότητα όλων των Διεθνιστών Κομμουνιστών και μπόρεσε να συγκροτήσει τον πρώτο κομματικό πυρήνα του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς, πυρήνα που ακτινοβολούσε στην προλεταριακή επαναστατική βάση του σταλινισμένου ΚΚΕ, και προκάλούσε την πιο λυσσασμένη εχθρότητα της καιροσκοπικής σοσιαλπατριωτικής ηγεσίας του ντόπιου και του διεθνούς μηχανισμού της σταλινικής γραφειοκρατίας.

Απ' όλες όσες οργανώσεις υπήρξαν μέχρι σήμερα, με ανα-

φορά στις μπολσεβίκικες ιδέες και αρχές του Λένιν και του Τρότσκι, καμιά, απολύτως καμιά, δεν κατόρθωσε να ανυψωθεί στο ιδεολογικό, προγραμματικό και πολιτικό επίπεδο της ηγετικής μπολσεβίκικης ομάδας της ΕΟΚΔΕ. Όπως αυτή τελικά διαμορφώθηκε μέσα από την πιο σκληρή πάλη ενάντια στην σταλινική και την αρχειομαρξιστική διαστρέβλωση του μαρξισμού και τη διαρκή ομορπορτιστική απονεύρωση και διάσπαση του εργατικού κινήματος.

Το σύνολο των εξελίξεων, πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο, στη διάρκεια του και μετά απ' αυτόν, ήταν σύμφωνες με τις εκτιμήσεις, τις προοπτικές και τις θέσεις των μαρξιστών επαναστατών της ΕΟΚΔΕ, που από το 1926, με επικεφαλής τους τον **Παντελή Πουλιόπουλο**, εκπροσωπούσαν **την μπολσεβίκικη λενινική τάση** στις γραμμές του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, ήταν δηλαδή η αληθινή ηγεσία του ελληνικού προλεταριάτου. **Και γι' αυτό όλοι οι μηχανισμοί της αντεπανάστασης, την πολέμησαν με όλα τα μέσα και συμπράξαν για την απομόνωση και την εξόντωση της στις πιο κρίσιμες ώρες.**

Από τον Κόκκινο Οκτώβρη στην υπηρεσία του "δημοκρατικού" ιμπεριαλισμού

Μέσα στη φωτιά του ιμπεριαλιστικού πολέμου και κάτω από το ζυγό της ντόπιας και της ξένης αντίδρασης, η εργατική τάξη και η φτωχή αγροτιά της χώρας μας, με φάρο φωτεινό τον ρώσικο κόκκινο Οκτώβρη και την ΕΣΣΔ, ρίχτηκαν με όλη τους την ψυχή στον επαναστατικό αγώνα για να γκρεμίσουν το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που γεννάει τους πολέμους, τις δικτατορίες, το τέρας του φασισμού και την κοινωνική εξαθλίωση. Όμως, αντίθετα από τις αντικαπιταλιστικές αυτές διαθέσεις κι ελπίδες των εργατικών, αγροτικών και λαϊκών μαζών, οι σοσιαλπατριώτες ηγέτες του σταλινικού ΚΚΕ, όχι μόνο απέρριψαν και διέστρεψαν την λενινική πολιτική των ηγετών της ΕΟΚΔΕ για την μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε επα-

νάσταση σοσιαλιστική, αλλά, με το πρόσχημα του "αντιφασιστικού" (και όχι αντικαπιταλιστικού) πολέμου, διέθεσαν την επαναστατική ορμή των εργατο-αγροτικών μαζών στην υπηρεσία των "δημοκρατών" ιμπεριαλιστών συμμάχων της μοσχοβίτικης γραφειοκρατίας και στο όνομα της εθνικής ενότητας και της εθνικής απελευθέρωσης συμπράξαν με τους "δημοκράτες" υπηρέτες του ελληνικού ιμπεριαλισμού για την "αποκατάσταση" και την εδραίωση της κεφαλαιοκρατικής "δημοκρατίας".

Με την αντικομμουνιστική αυτή σοσιαλπατριωτική πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, οι σταλινικοί ηγέτες του εκφυλισμένου ΚΚΕ, μετέβαλαν το κομμουνιστικό και το εργατικό κίνημα της χώρας μας σε όργανο της ντόπιας και ξένης καπιταλιστικής αντίδρασης. Και το οδήγησαν στη φοβρότερη αιματοχυσία και στην εξουθενωτική καταστροφή της ήττας του 1944 - 49. Όπως ακριβώς προειδοποιούσαν οι ηγέτες της Κομμουνιστικής Αριστεράς, πριν ακόμα από το 1934. Με κορυφαίο εκφραστή της τον πρώτο Γραμματέα του ΚΚΕ, τον Παντελή Πουλιόπουλο.

Οι καλύτεροι, οι πιο αφοσιωμένοι αγωνιστές της εργατικής τάξης, μέλη και οπαδοί του ΚΚΕ, που πίστευαν πως το κόμμα τους αγωνίζονταν για τις ιδέες και τα ιδανικά του **Λένιν**, για τους στόχους και τους σκοπούς του **κόκκινου Οκτώβρη**, έδωσαν το εί-

ναι τους, το αίμα και τη ζωή τους, μέσα από τις γραμμές του προδοτικού "λαϊκού μετώπου", κάτω από τα εθνικο - ενωτικά λάβαρα του ΕΑΜ - ΕΛΛΑΣ. Με αποτέλεσμα οι ψευτοκομμουνιστές ηγέτες να φέρουν ξανά στην εξουσία την κυβέρνηση του κεφαλαίου, την κυβέρνηση "εθνικής ενότητας" του "λαοκράτη" Γ. Παπανδρέου, που στηρίζονταν στους "απελευθερωτές" Άγγλους ιμπεριαλιστές, όπως το καθόριζε η επαίσχυντη συμφωνία του Λιβάνου, μαζί τους.

Στο βωμό αυτής της προδοτικής, ηλίθιας, πολιτικής, μαζί με τους επαναστάτες εργάτες και φτωχούς χωρικούς (αντάρτες του ΕΛΛΑΣ) τον πιο βαρύ φόρο αίματος πλήρωσαν οι όμηροι προπολεμικοί κομμουνιστές. Ανάμεσα στους οποίους βρίσκονταν ο ανθός του επαναστατικού μαρξισμού, οι κατασυκοφαντημένοι εκπρόσωποι των ιδεών του μπολσεβίκισμού, οι πραγματικοί ηγέτες της προλεταριακής επανάστασης. Την έκρηξη της οποίας έτρεμαν εξίσου όλοι οι πρωταγωνιστές του ιμπεριαλιστικού μακελειού, μαζί και οι γραφειοκράτες της Μόσχας.

Η εξόντωση των προπολεμικών κομμουνιστών

Ενώ λοιπόν δυνάμωνε η επαναστατική πάλη των εργατο-λαϊκών μαζών σε όλες τις εμπόλεμες χώρες, τα φασιστικά επιτελεία, που

έβλεπαν να πλησιάζει η ήττα τους, αποφάσισαν να ξεπαστρέψουν όλους τους προπολεμικούς κομμουνιστές, ομήρους, που μαζί με τα ηγετικά στελέχη της **Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Αριστεράς**, τους θεμελιωτές της 4ης Διεθνούς, μπορούσαν να αποτελέσουν επικίνδυνο εκρηκτικό μίγμα μέσα στις επερχόμενες επαναστατικές εξελίξεις, αν απελευθερώνονταν.

Έτσι, έναν περίπου χρόνο πριν από την ήττα του φασιστικού μετώπου, στις 6 Ιούνη του 1943, η ιταλική διοίκηση του στρατοπέδου της Λάρισας, έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα, 106 παλιούς κομμουνιστές, που ήταν πριν κλεισμένοι στο κάτεργο της Ακροναυπλίας, οι περισσότεροι. Έξω από το χωριό Νεζερό της Λαμίας, έπεσαν ηρωικά όλοι τους, όπως ταιριάζει σε προλεταριακούς επαναστάτες. Ανάμεσά τους βρίσκονταν και οι ηγέτες της ΕΟΚΔΕ, Παντελής Πουλιόπουλος, Γιάννης Ξυπόλυτος, Νώντας Γιαννακός και Γιάννης Μακρής. Μαζί τους ήταν επίσης και ο Δ. Λαμπρόπουλος, παλιό μέλος του ΚΚΕ που είχε περάσει στον αρχαιομαρξισμό.

Έντεκα μήνες αργότερα, την πρωτομαγιά του 1944, οι ναζίδες του στρατοπέδου του Χαϊδαρίου, την ώρα που ετοιμάζονταν να εγκαταλείψουν την χώρα, φρόντισαν κι αυτοί να εκπληρώσουν το ταξικό τους καθήκον δολοφονώντας τους παλιούς κομμουνιστές που είχαν παραλάβει από τους ντόπιους δυνάστες. Ξημερώματα της πρωτομαγιάς, τη μέρα της παγκόσμιας εργατικής πάλης, φόρτωσαν στα καμιόνια 200 ομήρους μαχητές του ελληνικού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και τους οδήγησαν στο Σκοπευτήριο της μαρτυρικής Καισαριανής, όπου και τους μακέλεψαν με τα πολυβόλα, χωρισμένους σε ομάδες.

Ανάμεσα στους 200 ηρωικούς αυτούς μαχητές, ήταν και έξη ηγετικά στελέχη της ΕΟΚΔΕ που έπεσαν τραγουδώντας τον ύμνο της Διεθνούς και διατρανώνοντας για ύστατη φορά την ακλόνητη πίστη τους στις κομμουνιστικές ιδέες της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, τις ιδέες του **Λένιν** και του **Τρότσκι**, που πρόδωσε η σταλινική ηγεσία. Οι αλύγιστοι αυτοί προλετα-

ριακοί επαναστάτες ήταν: **Χρήστος Σούλας, Γ. Κρόκος, Ηρ. Μήτσης, Β. Τζαματζάς, Δ. Παυταζής και Δ. Γιαννακούρας.**

Με τις ομαδικές αυτές δολοφονίες προπολεμικών κομμουνιστών οι ιταλοί και οι γερμανοί φασίστες, συνέχισαν την εξόντωση παλιών επαναστατών του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, που είχαν δεχτεί πιο άμεσα την επίδραση της Οκτωβριανής επανάστασης. Η δικτατορία του Μεταξά είχε πρωτοστατήσει στο αντιδραστικό αυτό έργο του "τρίτου πολιτισμού" της. Γεμίζοντας τις φυλακές και τα ξερονήσια, καταδιώκοντας άγρια, βασανίζοντας και δολοφονώντας τους κομμουνιστές όλων των τάσεων και ιδιαίτερα τους πιο αφοσιωμένους εκφραστές και αγωνιστές της εργατικής τάξης. Πολλούς απ' αυτούς τους εξόντωσε στα κρατητήρια και τις φυλακές, προσπαθώντας να αποσπάσει ομολογίες, μετάνοιες, και αποκηρύξεις του κομμουνισμού. Ανάμεσα στους μάρτυρες αυτούς της εργατικής τάξης, που ξεψύχησαν μέσα στις φυλακές, υπερασπίζοντας ανυποχώρητα τις επαναστατικές ιδέες, ήταν και οι διεθνιστές κομμουνιστές: **Ν. Παναγιωτίδης, Β. Σκαλαίος και Χ. Τυλιγάδης.**

Τα όργανα της καπιταλιστικής αντίδρασης, σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας, καταδιώκοντας και εξοντώνοντας τους αγωνιστές των ΚΚ και της Αριστερής Αντιπολίτευσής τους, ήξεραν ασφαλώς πολύ καλά ότι στα πρόσωπά τους χτυπούσαν τη θέληση της εργατικής τάξης να βαδίσει στο δρόμο της Οκτωβριανής επανάστασης. Για να εμποδίσουν και να προλάβουν έτσι τη μετατόπιση των τίμιων παλιών αγωνιστών των σταλινικών Κ.Κ. στις θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης, τις θέσεις του **Λένιν** και του **Τρότσκι**, που δικαιώνονταν διαρκώς από τα γεγονότα.

Η σταλινική ηγεσία έχει την κύρια ευθύνη

Τον ίδιο αυτόν κίνδυνο έβλεπε και η μοσχοβίτικη γραφειοκρατία. Και γι' αυτό, με τον παγκόσμιο μηχανισμό του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού, πολεμούσε με ιδιαίτερη λύσσα όχι μόνο τους αγωνιστές της "τρο-

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕ ΤΗ ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Καταγγελία του ΚΚΔΕ (τμήμα της 4ης Διεθνούς) δημοσιευμένη τον Ιούνη 1943 στον ΔΙΕΘΝΙΣΤΗ, Φύλλο Ι

Το Κόμμα Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας (τμήμα της 4ης Διεθνούς) καταγγέλλει στο ελληνικό προλεταριάτο ότι για την εκτέλεση των κρατουμένων από την Ακροναυπλία στο Στρατόπεδο Λάρισας, μαζί με τις γερμανοϊταλικές αρχές κατοχής συνυπεύθυνη είναι και η σταλινική γραφειοκρατία του ΚΚΕ. Να γιατί:

Τον Απρίλη του 1941 οι 570 πολιτικοί κρατούμενοι της τεταρτοαυγουστιανής δικτατορίας στο Στρατόπεδο της Ακροναυπλίας αντικρίζανε: α) τη γενική εξάρθρωση του κρατικού μηχανισμού μέσα στις συνθήκες της γοργής προέλασης του αξονικού στρατού στη χώρα και της υποχώρησης των αγγλοελληνικών μονάδων, β) τη χαλάρωση της φρούρησής τους από τους λιγοστούς χωροφύλακες της Ακροναυπλίας που όλοι τους σχεδόν είχαν ευνοϊκότερες διαθέσεις απέναντι στους κρατούμενους γιατί οι γερμανικές βόμβες πέφτανε γύρω από την Ακροναυπλία και θέλανε κι αυτοί να φύγουνε στα χωριά τους, γ) τη δόλια συμπεριφορά του διοικητή του στρατοπέδου που υποσχότανε στην αυτοδιορισμένη επιτροπή των γραφειοκρατών ηγετών Γιάννη Ιωαννίδη και Κώστα Θέου ότι θ' άφηνε ελεύθερους τους κρατούμενους μόλις έφευγαν οι Άγγλοι από το Ναύπλιο ενώ το ταξικό και προσωπικό του συμφέρον ήτανε να τους παραδώσει στους νέους κυρίους του. Γι' αυτό τότε ο Πουλιόπουλος σαν εκπρόσωπος του πυρήνα Ακροναυπλίας της ΕΟΚΔΕ, πρότεινε έγκαιρα σε μια συγκέντρωση των κρατουμένων να μη βασιστούνε στις απατηλές υποσχέσεις του χαφιέ του Μανιαδάκη που σκοπό είχε να τους παραδώσει στους γερμανοϊταλούς φασίστες αλλά να ανοίξουνε μόνοι τους τις κιγκλίδες και να φύγουνε. Απαντώντας ο Θέος υπογράμμισε την υπόσχεση που τους έδωσε ο διοικητής σαν "Ελληνας αξιωματικός", σύστησε στους κρατούμενους "υπομονή" και χαρακτήρισε την πρόταση του Πουλιόπουλου σαν "πρόκληση" που σκοπό είχε "να ρίξει σε περιπέτεια την ομάδα". Πρέπει ακόμα να σημειωθεί ότι, ενώ τις βδομάδες εκείνες η φρούρηση των προαυλιών του στρατοπέδου είχε εγκαταλειφθεί από τη φρουρά, η σταλινική γραφειοκρατία έβαζε τη νύχτα μπράβους της σαν σκοπούς στους διαδρόμους και στα προαύλια για να εμποδίσουν νυχτερινές αποδράσεις των συντρόφων μας.

Έτσι έπεσαν στα νύχια των γερμανοϊταλών οι κρατούμενοι στο στρατόπεδο αιχμάλωτοι της μεταξικής δικτατορίας. Ο Ιωαννίδης, ο Θέος κι άλλοι γραφειοκράτες ηγέτες φροντίσανε να σώσουνε το σαρκίο τους. Βάψανε όμως κι αυτοί τα χέρια τους στο αίμα των αδικοσκοτωμένων της Ακροναυπλίας με την πολιτική τους της "υπομονής". Το επαναστατικό προλεταριάτο της χώρας θά 'ρθει στιγμή που θα τους κρίνει και γι' αυτό το έγκλημα.

Από το "ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ" και "ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ" της Κατοχής σελ.100-102, έκδοση ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ)

τακιστικής" **Αριστερής Αντιπολίτευσης**, αλλά και κάθε τίμιο αγωνιστή της βάσης των ΚΚ που τολμούσε να διαφωνήσει με την νεορεφορμιστική καιροσκοπική πολιτική της σταλινικής ηγεσίας.

Δεν είναι τυχαίο επομένως, ούτε αποτέλεσμα κάποιου "λάθους" (όπως προσπαθούν τώρα να πουν διάφοροι μετανοημένοι σταλινικοί, αλλά αμετανόητοι ρεφορμιστές) το γεγονός ότι η Ο.Π.Λ.Α. (η ελληνική σταλινική Γκε Πε Ού) στη διάρκεια της κατοχής, εξόπλωσε άγνωστο ως τώρα αριθμό τίμιων επαναστατών, που διαφώνησαν με την καταστροφική πολιτική της εθνικο-ενωτικής συνεργασίας εκμεταλλευτών και εκμεταλλευμένων και αντέδρασαν σ' αυτή την ηλίθια προδοτική πολιτική με διάφορους τρόπους.

Η εξοντωτική μανία του αντεπαναστατικού σταλινικού μηχανισμού (στελεχωμένου από τα πιο τυφλά όργανα της προνομιάς μοσχοβίτικης κάστας) ήταν βέβαια συγκεντρωμένη κύρια εναντίον των μαχητών της **Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Αριστεράς**, επειδή με συνέπεια υπεράσπιζαν την επαναστατική πολιτική της ταξικής πάλης, τις ιδέες του **Λένιν** και του **Τρότσκι**. Κι όσο πληθαίνανε και δυνάμωναν οι διαφωνίες αγωνιστών της βάσης του ΚΚΕ (ιδιαίτερα μετά τη συμφωνία του Λιβάνου, την "απελευθέρωση" και την κυβέρνηση "εθνικής ενότητας") τόσο πιο πολύ μεγάλωνε και η αντιτροτσικιστική λύσσα της σταλινικής ηγεσίας, που έτρεμε μην της ξεφύγει ο έλεγχος του κινήματος και ανατραπεί η συνεργασία με τα όργανα του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Έτσι εξηγείται και το πογκρόμ των επιθέσεων και των δολοφονιών αριστερών αντιπολιτευόμενων αγωνιστών που έκανε η ΟΠΛΑ στα 1944 και πιο πολύ στις παραμονές και στη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης. Από τις εκατοντάδες τροτσικιστές και αρχειομαρξιστές αγωνιστές που σκότωσαν τα

τυφλά όργανα της σταλινικής γραφειοκρατίας, σ' όλη τη χώρα, με την αισχρή κατηγορία του αντεπαναστάτη, αναφέρουμε τα πιο γνωστά ονόματα: **Δ. Βουρσούκης, Στρ. Σπανέας, Λ. Τσιγκέλης, Στ. Βερούκης, Θ. Αδραμυτίδης, Κ. Χαριτωνίδης, Ν Αραβατινός** και **Γ. Δόξας**.

Άλλωστε, όπως έχει ομολογηθεί από προπολεμικά μέλη, φυλακισμένα στην Ακροναυπλία, και τα οποία επέζησαν, την ευθύη για την παράοση των κροτουμένων της Ακροναυπλίας στους γερμανο-ιταλούς φασίστες κατακτητές την έχουν οι σταλινικοί ηγέτες, που όχι μόνο απέρριψαν την πρόταση του **Π. Πουλιόπουλου** να δραπετεύσιον, αλλά ανέλαβαν και την ενίσχυση της φρουράς του στρατοπέδου, εμπιστευόμενοι τις υπόσχέσεις του στρατοπεδάρχη! Ενώ αργότερα χρησιμοποίησαν τον μηχανισμό του ΚΚΕ για την δική τους δραπέτευση!

Έχει τώρα πια γίνει φανερό ότι στη χώρα μας, όπως και στην Ισπανία, ο σταλινικός σοσιαλπατριωτισμός, μόνο με τα πιο ανενδοίαστα ψέματα, τις αισχρότερες συκοφαντίες και την αδίστακτη εξόντωση των αγωνιστών της μαρξιστικής Αριστεράς και κάθε διαφωνούντα, μπόρεσε να επικρατήσει πάνω στο επαναστατικό εργατικό κίνημα. Οι συνεχείς διώξεις, οι φυλακίσεις, οι εξορίες, και οι εκτελέσεις αγωνιστών όλων των τάσεων του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος, από τα όργανα της καπιταλιστικής εξουσίας, συμπληρώνονταν από την πιο ύπουλη και βάρβαρη εσωτερική τρομοκρατία του σταλινικού αντεπαναστατικού μηχανισμού και από την απροκάλυπτη δολοφονία επαναστατών που είχαν τη δύναμη να κριτικάρουν, και να καταγγέλλουν την αντεπαναστατική πολιτική της ντόπιας και της μοσχοβίτικης σταλινικής ηγεσίας.

Με τις εγκληματικές αυτές μέθοδες, στο όνομα του κομμουνισμού και του **Λένιν**, η σταλινική γραφειοκρατική μαφία, συμπληρώνοντας την αντεπαναστατική δράση του φασισμού και ολόκληρης της καπιταλιστικής αντίδρασης, επέβαλε στο εργατικό κίνημα την χρεοκοπημένη σοσιαλπατριωτική πολιτική της ταξικής συνεργασίας και το οδήγησε στην καταστροφικότερη ήττα.

Καμιά αμφιβολία δεν μπορεί να υπάρχει ότι χωρίς την αντεπαναστατική δράση του σταλινικού μηχανισμού και την εξόντωση της μπολσεβίκικης ηγεσίας της Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Αριστεράς, το ελληνικό κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα, με τον δυναμισμό που παρουσίασε, δεν θα είχε δεχτεί να παραδώσει τα όπλα, θα κουρέλιαζε τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Γκαζέρτας και θα προχωρούσε στην ανατροπή της αστικής εξουσίας, όπως και στις άλλες γειτο-

νικές βαλκανικές χώρες. Διαμορφώνοντας μια εντελώς διαφορετική πραγματικότητα σε ολόκληρη την περιοχή και επηρεάζοντας τις κοινωνικο-πολιτικές εξελίξεις σε όλη την Ευρώπη.

Η ηγεσία της Διεθνιστικής Κομμουνιστικής Αριστεράς, με επικεφαλής τον πρώτο γραμματέα του ΚΚΕ, απέδειξε, με ολόκληρο το έργο της και με τον άφταστο ηρωισμό της και τη θυσία της, ότι ήταν μια πραγματική μπολσεβίκικη ηγεσία, αντάξια του επαναστατικού δυναμισμού και του ηρωισμού του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Κανένα ψέμα, καμιά συκοφαντία ή διαστρέβλωση, δε θα μπορέσει να ανατρέψει αυτή την αναμφισβήτητη αλήθεια. Οι εκτελεσμένοι στο Νεζερό και στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής και οι δολοφονημένοι από την μεταξική δικτατορία και από τους σταλινικούς προδότες, τεταρτοδιεθνιστές, ήταν **οι μόνοι συνεπείς εκφραστές του μπολσεβίκισμού**, οι αληθινοί υπερασπιστές του επαναστατικού μαρξισμού, στη χώρα μας, οι πρωτεργάτες των ιδεών και του προγράμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, σ' αυτήν εδώ τη γωνιά της γης, στην εποχή της παρακμής και της αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού. Ο σταλινισμός, όπως και η σοσιαλδημοκρατία, με τις ατέλειωτες προδοσίες και τα εγκλήματά τους, δεν αντιπροσωπεύουν πλέον παρά ένα πολιτικό πτώμα, ένα κοινοβουλευτικό συμπλήρωμα της σαπισμένης αστικής δημοκρατίας. Το προδομένο και κομματιασμένο εργατικό μας κίνημα θα αναγεννηθεί και θα ανασυγκροτηθεί μόνο όταν θα βρει και θα ακολουθήσει τον **μπολσεβίκικο** δρόμο που χάραξαν οι αθάνατοι μαρξιστές ηγέτες της ΕΟΚΔΕ, εμπνευσμένοι από τις ιδέες και το παράδειγμα των συναρχηγών της Οχτωβριανής Επανάστασης του **Λένιν** και του **Τρότσκι**.

ΤΑ "ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ"

ΚΑΙ Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΕΑΜ - ΕΛΛΑΣ

Συνεχίζοντας τη δημοσίευση απόψεων για τα "Δεκεμβριανά" του 1944, παραθέτουμε σ' αυτό το φύλλο τις θέσεις της Κ.Ε. του Κόμματος Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας που διατυπώθηκαν το Φλεβάρη του 1945, πριν από την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας που καθόριζε τον αποπλισμό του ΕΛΑΣ. Για την ανάπτυξη μιας σοβαρής συζήτησης πάνω στο εαμικό κίνημα και την ήττα του καλούμε κάθε επαναστάτη να γράψει την άποψή του.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

(Απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΔΕ)

1 Με την αποχώρηση των γερμανικών στρατιωτικών μονάδων αιτώ πολλές κατεχόμενες χώρες (Βέλγιο, Γαλλία, Ελλάδα) και πάνω στο νευραλγικό πρόβλημα της αποκατάστασης σ' αυτές της πολιτικής κυριαρχίας της ντόπιας αστικής τάξης, εκδηλώθηκε η αντίθεση, που κατέληξε στη σύγκρουση, ανάμεσα στα κινήματα "αντίστασης" που συγκέντρωσαν ή επηρέασαν πλατιές λαϊκές μάζες και στις δυνάμεις της καπιταλιστικής αντίδρασης που στηρίζονταν στην ένοπλη βοήθεια των συμμαχικών στρατών. Η πάλη αυτή, που έγινε από τις λαϊκές μάζες και τις μαχητικές οργανώσεις τους όχι με στόχο την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας αλλά με το αίτημα της δημοκρατικοποίησης του κράτους και των πολιτικών μεταρρυθμίσεων μέσα στα αστικά πλαίσια (ανεδαφικό αίτημα, απαράδεκτο από την αγωνιώσα κεφαλαιοκρατία), οδήγησε στην Ελλάδα στην ήττα του μαζικού αυτού κινήματος, στο Βέλγιο και στη Γαλλία στη συνθηκολόγηση του και στην ουσιαστική επικράτηση της καπιταλιστικής αντίδρασης.

Η έκβαση όμως αυτού του αγώνα δεν αποδειχνει καθόλου το αδύνατο μιας επαναστατικής νίκης του προλεταριάτου και των συμμάχων του λαϊκών μαζών εξαιτίας της τεχνικής υπεροχής των αντιπάλων δυνάμεων της κοινωνικής αντίδρασης. Σε μια περίοδο αποσυνθετικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και πολεμικής αγωνίας του που αντικειμενικά επιβάλλει την κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και του εθνικού κράτους και τη δημιουργία των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών για την πρόοδο και την ειρήνευση της ανθρωπότητας, η ήττα ενός τέτοιου πλατιού κινήματος των μαζών κάτω από τη σταλινική νεοεφορμιστική κα-

θοδήγηση αποδείχνει ιστορικά ότι αυτό το κίνημα ούτε τον εσωτερικό δυναμισμό ούτε το συγκλονιστικό παγκόσμιο αντίκτυπο μπορούσε να 'χει μιας προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, που μόνο αυτή μπορεί να βρει αποφασιστικούς συμμάχους μέσα στις πλατιές μάζες των στρατευμένων εργατών της Αγγλίας, της Αμερικής, της ΕΣΣΔ, τους συμμάχους ακριβώς εκείνους που θα αχρηστεύανε τα αντεπαναστατικά σχέδια των κυβερνήσεων Ρούσβελτ, Τσώρτσιλ, Στάλιν.

2 Τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 1944 είναι η αιματηρή σύγκρουση ανάμεσα στο εαμικό κίνημα, που συγκέντρωσε τα κοινωνικά καταπιεζόμενα στρώματα με την καθοδήγηση του σταλινικού ΚΚΕ, και στη ντόπια καπιταλιστική αντίδραση μαζί με τον πάτρωνα της αγγλικό ιμπεριαλισμό που βλέπει

στην Ελλάδα ένα ζωτικό πολιτικοστρατιωτικό χώρο του. Τα βασικά αίτια της σύγκρουσης αυτής βρίσκονται: α) στην οξεία αντίθεση που αναπτύχθηκε ανάμεσα στο λαϊκό κίνημα του ΕΑΜ και στην ελληνική κεφαλαιοκρατία, β) στη διασταύρωση μέσα στη Νοτιοανατολική Ευρώπη (Βαλκάνια) των ανταγωνιζόμενων επιρροών ΕΣΣΔ και Αγγλίας (σαν εντολοδόχου του αγγλοσαξονικού ιμπεριαλισμού) σε συνδυασμό με το αντιφατικό γεγονός ότι, ενώ η Ελλάδα βρισκόταν στην αγγλική σφαίρα επιρροής, το μαζικότατο και δυναμικότατο κίνημα που έπαιζε ένα πολύ σοβαρό ρόλο στην κοινωνική και πολιτική ζωή του τόπου προσανατολιζόταν στην ΕΣΣΔ.

Το εαμικό κίνημα, έχοντας για βάση του ένα πρόγραμμα όχι μόνο "εθνικοαπελευθερωτικό" (που το προσέγγιζε με τη μπουρζουαζία) μα παράλληλα κοινωνικομεταρρυθμιστικό "λαοκρατικό" με αντιϊμπεριαλιστικές αιχμές (που το 'φέρει σ' αντίθεση μ' αυτή), στηριζόταν κοινωνικά σε πλατιά εκμεταλλεζόμενα και καταπιεζόμενα στρώματα (προλετάριους, χωρικούς, μικροαστούς των πόλεων) που 'κλειναν μέσα τους όλο το αντικαπιταλιστικό μίσος, τους ακαθόριστους επαναστατικούς πόθους, τα ζωηρά φιλοσοβιετικά αισθήματα, το πάθος, τη μαχητικότητα και το δυναμισμό τους. Μα ο μαχητικός νεομεταρρυθμισμός του εαμικού κινήματος γεννήθηκε σε μια ιστορική εποχή κοινωνικών και πολιτικών αντιμεταρρυθμίσεων, πολεμικής και επαναστατικής κρίσης τον καπιταλιστικού συστήματος, πλέριας αντιδραστηκοποίησης της μπουρζουαζίας, που είναι υποχρεωμένη για την αυτοσυντήρηση της όχι μονάχα να μην προβεί σε παραχωρήσεις αλλά ν' αφαιρέσει τα κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων, ν' ανανεώσει και να τονώσει τις καταπιεστικές της μέθοδες (αντιδραστικές τάσεις που ακόμη περισσότερο αναπτύσσονται στο δεύτερο κύκλο επαναστάσεων και πολέμων που περνάμε).

Το καπιταλιστικό σύστημα, αφού εξάντλησε πια τον προοδευτικό του ρόλο στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας, βρέθηκε σε οξεία αντίφαση με τις δυνάμεις που το ίδιο δημιούργησε. Από συντελεστής προόδου έγινε συντελεστής αντίδρασης και αποσύνθεσης. Η προοδευτική απαθλίωση των εργαζομένων μαζών, η μάλιστα της ανεργίας, οι καταστροφικές για την οικονομία οικονομικές κρίσεις, η επίθεση ενάντια στις δημοκρατικές κατακτήσεις των εργαζομένων και η ολοκληρωτική (φασισμός, δικτατορίες) ή βαθμιαία (στις "δημοκρατικές" χώρες) επικράτηση της ωμής καπιταλιστικής αντίδρασης, οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και οι

κοινωνικές αναστατώσεις αποτελούνε τα κανονικά φαινόμενα της ιμπεριαλιστικής περιόδου, αποδείχνουνε σαν αντιδραστική ουτοπία τη Θέση της "μεταρρύθμισης" του καπιταλιστικού καθεστώτος και υπογραμμίζουνε σαν μοναδική διέξοδο από την κοινωνική αποσύνθεση τη σοσιαλιστική ανασυγκρότηση της παγκόσμιας κοινωνίας με την επαναστατική κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και του εθνικού κράτους.

Σ' αυτή την ιστορική εποχή πραγματοποιείται η ανάπτυξη του ντόπιου καπιταλισμού που δεν μπόρεσε να δώσει στις εργαζόμενες μάζες ούτε τις σχετικές ελευθερίες που γνώρισανε στις χώρες του προχωρημένου καπιταλισμού της Δύσης. Έτσι ο σταλινικός αυτός νεοεφορμισμός ήτανε αντικειμενικά ανεδαφικός. Απέναντι σ' αυτό το κίνημα στεκότανε ο ελληνικός καπιταλισμός, αναιμικός και δασμοβίωτος ανέκαθεν, πολιτικά υπεραντιδραστικός και οικονομικά ανίκανος για οποιοσδήποτε παραχωρήσεις, που ύστερα από τη Θύελλα του πολέμου και της κατοχής βλέπει σαν μόνη δυνατότητα ανόρθωσης της οικονομίας του την εντατικότερη εκμετάλλευση των εργαζομένων και την ολοένα μεγαλύτερη εξάρτηση και υποδούλωση του στο αγγλοαμερικανικό κεφάλαιο. Οργανικά εχθρικός προς αιτήματα που θίγανε την υπεραντιδραστική κρατική του διάρθρωση ("δημοκρατικοποίηση του κρατικού μηχανισμού"), φοβούμενος μια εκλογική νίκη του ΚΚΕ που παρόλη την εθνικιστική του τοποθέτηση είναι τόσο λίγο εθνικό ώστε η πολιτική του να επηρεάζεται από ξένους προς τη χώρα παράγοντες και που βρίσκεται επικεφαλής ενός κινήματος που κλείνει μέσα του όλο το πάθος και τον εκρηκτικό δυναμισμό των εξαθλιωμένων μαζών, αντίκριζε μαζί με το σύμμαχο του αγγλικό ιμπεριαλισμό (που δεν ήθελε σε μια σφαίρα δικών του συμφερόντων να κυριαρχεί πολιτικά ένα κόμμα που είναι φορέας της σοβιετικής επιρροής) σαν μόνη δυνατή διέξοδο το τσάκισμα του υπέρμετρα διογκωμένου αυτού κινήματος, τη σύνθλιψη και τον περιορισμό του στα όρια ενός εντελώς δευτερεύοντος παράγοντα στην πολιτική ζωή της χώρας.

Η ουσιαστική αυτή αντίθεση ανάμεσα στην κεφαλαιοκρατία, και το εαμικό κίνημα πήρε ιδιαίτερη έκταση ύστερ' από την αποχώρηση των Γερμανών, όταν τα προβλήματα της εσωτερικής αναδιοργάνωσης της χώρας και της συγκρότησης της κρατικής μηχανής τέθηκαν επί τάπητος. Τα αντίθετα κοινωνικά συμφέροντα, οι κληρονομημένες από το παρελθόν βαθύτατες ψυχολογικές αντιθέσεις, τα πάθη, η αμοιβαία δυσπιστία επιτεινάνε την όξυνση της κατάστασης που έφτασε στο κορύφωμα της τη στιγμή της πραγματοποίησης του αφοπλισμού των αντάρτικων ομάδων και των ενόπλων σωμάτων, ενός ζητήματος δηλαδή βασικότατου τόσο για την κεφαλαιοκρατία που ήθελε να συγκροτήσει τον κρατικό της μηχανισμό όσο και για την τύχη και την υπό-

σταση του λαϊκού κινήματος. Η προκλητικότητα της κεφαλαιοκρατικής αντίδρασης (που ματοκύλησε τις παλλαϊκές διαδηλώσεις της 3ης και 4ης Δεκεμβρη) και η αδιάλλακτη στάση του αγγλικού ιμπεριαλισμού οδήγησανε στην τελική ρήξη.

3 Η ένοπλη σύγκρουση του Δεκεμβρη ήτανε στο βάθος μια σύγκρουση ανάμεσα σε αντίπαλες κοινωνικές δυνάμεις κι αυτό γιατί πίσω από το ΚΚΕ βρίσκονταν ουσιαστικά τα λαϊκά στρώματα, οι μάζες των καταπιεζομένων που στο κόμμα αυτό στρέφανε τις συμπάθειες τους. Έτσι η σύγκρουση ανάμεσα στη Δεξιά και στο ΚΚΕ - ΕΑΜ παίρνει το χαρακτήρα σύγκρουσης ανάμεσα στην κεφαλαιοκρατία και τα κοινωνικά καταπιεζόμενα στρώματα. Ο συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων πάνω στον κοινωνικό στίβο παρουσίαζε το ακόλουθο σχήμα. Η κεφαλαιοκρατία είχε απομονωθεί από την κύρια κοινωνική της βάση (τη μικροαστική τάξη). Αντίκρου της βρισκόταν ένας πλατύς λαϊκός συνασπισμός (εργάτες - χωρικοί - μικροαστοί των πόλεων) που δεν είχε σφυρηλατηθεί πάνω σε μια επαναστατική αντικαπιταλιστική πολιτική με την ανάπτυξη από το επαναστατικό προλεταριάτο του σοσιαλιστικού του προγράμματος. Αντίθετα, το εαμικό κίνημα είχε ιδεολογικά και πολιτικά διαπαιδαγωγηθεί από τη σταλινική ηγεσία του με την πολιτική του αντιφασιστικού πολέμου, του "εθνικοαπελευθερωτικού" αγώνα, της ταξικής ειρήνης και συνεργασίας, και διαποτιστεί με θανάσιμες αυταπάτες για "ομαλές δημοκρατικές λύσεις" και για "λαοκρατικές" μεταρρυθμίσεις μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι το προλεταριάτο, αντί να 'χει συγκεντρώσει κάτω από τη σημαία της σοσιαλιστικής επανάστασης τους λαϊκούς του συμμάχους, βρισκότανε ιδεολογικά και πολιτικά διαλυμένο μέσα στην άμορφη λαϊκή μάζα του ΕΑΜ που κινούνταν με ουτοπιστικές μεταρρυθμιστικές επιδιώξεις "μικροαστικής δημοκρατίας", ενώ η συγκλονιστική εποχή μας επιβάλλει αντικειμενικά σαν μόνη δυνατή διέξοδο από το σημερινό χάος τη σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης σαν σταθμό προς την Παγκόσμια Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

Η ιδιομορφία λοιπόν της σύγκρουσης του Δεκεμβρη, στην οποία αποτύπωσε την αντιδραστική του σφραγίδα το σταλινικό ΚΚΕ, βρίσκεται στο ότι οι λαϊκές μάζες, που συγκρούστηκαν με τη συνασπισμένη (ντόπια και ξένη) αντίδραση, κινητοποιήθηκαν χωρίς συνθήματα που να εκφράζουν την αντίθεση των παρατάξεων, με έμβλημα τη συμφιλίωση, την εθνική ενότητα και την εθνική κυβέρνηση. Το ΚΚΕ δεν θέλησε τη ρήξη με την κεφαλαιοκρατία κι ούτε τη θέλει. Δεν επαναστάτησε, δεν πήρε την πρωτοβουλία της σύγκρουσης. Η στάση του είναι αμυντική, **πανικόβλητα αμυντική**. Αφού με όλη του την πολιτική (που εξέφραζε 'κατεξοχήν την

πολιτική της σοβιετικής γραφειοκρατίας) στην τελευταία δεκαετία έστρωσε το δρόμο για να περάσει θριαμβικά η καπιταλιστική αντίδραση, αφού τον Οκτώβρη του 1944 δείχτηκε ο καταλληλότερος για την περίσταση λακός της, αναγκάστηκε το Δεκέμβρη να απαντήσει στα χτυπήματα της αντίδρασης. Μα και τότε είναι πρόθυμο να καταθέσει αμέσως τα όπλα, αρκεί αυτή να μην είναι αδιάλλακτη, αρκεί να συγκατατεθεί σε μερικές παραχωρήσεις. Πάνω απ' όλα ενδιαφέρεται η σύγκρουση αυτή να μη μπει στο κανάλι της ταξικής πάλης. Δεν θέτει κανένα ταξικό αίτημα. Οργανώνει πογκρόμ από την πρώτη στιγμή ενάντια στους τεταρτοδιεθνιστές και τους συνειδητούς εργάτες. Δεν επιτρέπει καμιά ανεξάρτητη κινητοποίηση ή εκδήλωση των μαζών, δημιουργία ιδιαίτερων οργάνων πάλης, σχηματισμό ιδιαίτερων ένοπλων σωμάτων. Επιθυμεί τη συμμετοχή των μαζών στην πάλη με τον όρο να πειθαρχηθούνε απόλυτα στην κατεύθυνση που αυτό δίνει στο κίνημα. Όποιος θέλει να πολεμήσει πρέπει να μπει στον ΕΛΑΣ, να υποταχτεί στην πειθαρχία του, στους σκοπούς του. Κι όταν οι μάζες δεν νιώθουν πως πρέπει να συνεισφέρουν σ' έναν αγώνα στα πλαίσια που του χαράζει αυτό, τότε γίνεται χρήση της βίας, της πίεσης, της απειλής των όπλων. Πρέπει γραφειοκρατικά η μάζα να κινηθεί στο δρόμο που δείχνει αυτό. Μα αυτός ο πολιτικός προσανατολισμός, αυτά τα συνθήματα, αυτές οι μέθοδοι (συνέπεια της πολιτικής της σοβιετικής γραφειοκρατίας που το ΚΚΕ πιστά ακολουθούσε) ούτε τις πολύ πλατιές μάζες των εκμεταλλευομένων της χώρας μπορούν να εμψυχώσουν και να ηλεκτρίσουν, ούτε και να 'χουν τον ανάλογο αντίκτυπο στους Άγγλους στρατιώτες και στο διεθνές προλεταριάτο. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες το λαϊκό κίνημα οδηγήθηκε αναπόφευκτα από τη σταλινική ηγεσία του σε μια ήττα με όλες τις ολέθριες συνέπειες της γι' αυτό.

4 Την ευθύνη για τις εγκληματικές και βάρβαρες εκδηλώσεις (τις ξένες προς τις μεθόδους πάλης του επαναστατικού προλεταριάτου) κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης τις φέρνει η σταλινική ηγεσία του κινήματος γιατί όχι μόνο δεν καταπολέμησε το πνεύμα της ατομικής τρομοκρατίας αλλά αντίθετα συστηματικά το υπόθαλψε και το καλλιέργησε, ανάγοντας σε δόγμα τη φυσική εξόντωση κάθε πολιτικού αντιπάλου της, το σφαγιασμό σαν μέσο πολιτικής επιβολής. Οι βασανιστικές εκτελέσεις και οι άλλες βαρβαρότητες (στο μέτρο που αυτές έγιναν και όχι στην έκταση που τις παρουσιάζει η καπιταλιστική αντίδραση συκοφαντικά) βρίσκουνε την εξήγησή τους: α) στο τεράστιο συσσωρευμένο μέσα στα λαϊκά στρώματα αντικαπιταλιστικό μίσος και ιδιαίτερα στο μίσος ενάντια στα σώματα του κρατικού μηχανισμού που κατά τη διάρκεια της τεταρτοαυγουστιανής δικτατορίας και της ξένης κατοχής οργιάσανε σε βάρος του λαού. β) στο ότι είναι,

το περισσότερο, έργο στοιχείων των υποστρωμάτων που είχαν στρατολογηθεί μέσα στις σταλινικές οργανώσεις (ΟΠΛΑ, Εθνική Πολιτοφυλακή κλπ.). γ) στην οπισθοδρόμηση και βαρβαρότητα όπου έριξε την ανθρωπότητα ο σημερινός ιμπεριαλιστικός πόλεμος.

Μα εκείνη ακριβώς που λιγότερο από κάθε άλλον μπορεί να διαμαρτυρηθεί για όλες αυτές τις ενέργειες είναι η αστική τάξη που προσπαθεί σήμερα να βγει δικαιωμένη και να δημαγωγήσει αισχρά σε βάρος της επαναστατικής ιδεολογίας του εργατικού κινήματος και των μεθόδων πάλης του που δεν έχουνε καμιά σχέση με την εγκληματική κακουργία. Η τάξη αυτή με το μηχανισμό της βίας της υπέβαλε σε μια φοβερή δοκιμασία και καταπίεση επί μια ολόκληρη οχταετία τα λαϊκά στρώματα και προκάλεσε ένα τεράστιο κύμα αντίδρασης εναντίον της. Η τάξη αυτή, σαν κομμάτι του παγκόσμιου καπιταλισμού, ευθύνεται για τα εκατομμύρια των θυμάτων των ιμπεριαλιστικών πολέμων και της καπιταλιστικής τρομοκρατίας σ' όλο τον κόσμο και με τις υποκριτικές κραυγές για την "κομμουνιστική βαρβαρότητα" και τα "εγκλήματα της ανταρσίας" (που τα μεγεθύνει και τα πολλαπλασιάζει συστηματικά) αποβλέπει να καλύψει το νέο κύμα τρομοκρατίας, βασανισμών και εγκλημάτων που εξαπολύει για το χτύπημα των μαζών. Σε τελευταία ανάλυση για ό,τι έγινε το Δεκέμβρη υπεύθυνο είναι το ίδιο το καπιταλιστικό καθεστώς που, παρατείνοντας τη ζωή του μέσα σε μια κατάσταση σήψης, αποσύνθεσης και ολοκληρωτικού αδιεξόδου, οδηγεί μοιραία την κοινωνία στη βαρβαρότητα, επαληθεύοντας έτσι την πρόβλεψη του **Τρότσκι και της Διεθνούς μας** πως, αν η επανάσταση δεν προφτάσει να σώσει την ανθρωπότητα, αυτή θα ξανακυλήσει σ' ένα καινούριο Μεσαίωνα.

5 Τα γεγονότα του Δεκέμβρη μαζί με την προϊστορία τους επιβεβαιώνουν πλέρια την τεταρτοδιεθνιστική άποψη για το ρόλο των "μεγάλων μας συμμάχων Άγγλων" και για το νέο καθεστώς κατοχής που θα γνώριζε η χώρα μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός, που

για τους πολεμικούς του σκοπούς ενθάρρυνε, υπόθαλπε και εξόπλιζε το εαμικό και αντάρτικο κίνημα, μόλις τους πραγματοποίησε στράφηκε αποφασιστικά στη διάλυση του. Θέλοντας το συντομότερο να επιστρατεύσει και να σφαγιάσει στα πολεμικά μέτωπα για τα συμφέροντα του τις προλεταριακές μάζες της χώρας, στάθηκε στο πλευρό της μπουρζουαζίας και πρωτοστάτησε στο έργο της ανόρθωσης και ανασύνταξης του διαλυμένου κρατικού της μηχανισμού, του μηχανισμού της καταπιεστικής βίας της πάνω στις μάζες. Με την προκλητική του επέμβαση υπέρ της αστικής αντίδρασης, με την επιβολή της κυρίαρχης βούλησής του πάνω στα κυβερνητικά και πολιτικά ζητήματα όξυνε την κρίση και επιτάχυνε το ξέσπασμα της σύγκρουσης που την επιδίωκε γιατί απέβλεπε στη συντριβή του λαϊκού κινήματος που ήτανε φορέας της σοβιετικής επιρροής σε μια περιοχική απόλυτα συνδεμένη με τα συμφέροντα του και περιέκλεινε κινδύνους για την αστική κυριαρχία. Η λύσσα με την οποία κεραυνοβολούσε ολόκληρες βδομάδες τις λαϊκές συνοικίες και τα εργοστάσια με τα τανκς, τα μυδραλλιοβόλα, τις ρουκέτες και τα πολυβόλα των αεροπλάνων του, η απροκάλυπτη σύμπραξή του με τους ταγματασφαλίτες, χίτες, εσίτες και όλους εκείνους που δολοφονούσαν το λαό κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής και οι μαζικές συλλήψεις και αποστολές στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της αφρικανικής ερήμου αποκαλύψανε στις εργαζόμενες μάζες το αληθινό πρόσωπο των "συμμάχων" και "απελευθερωτών" και τους έδωσαν να καταλάβουν πως ένα νέο καθεστώς κατοχής εγκαθιδρύθηκε στη χώρα.

6 Στη σύγκρουση ανάμεσα στο λαϊκό κίνημα και στις συνασπισμένες δυνάμεις του ελληνικού και εγγλέζικου ιμπεριαλισμού η επέμβαση των ολιγάριθμων τεταρτοδιεθνιστών, για να δώσουνε συνειδητή έκφραση στην κίνηση των μαζών και να τις σπρώξουνε στο δρόμο της επαναστατικής ταξικής πάλης, γίνηκε αντικειμενικά αδύνατη από τα πιεστικά, γραφειοκρατικά και τρομοκρατικά μέτρα που η σταλινική ηγεσία χρησιμοποίησε για να παρεμποδίσει κάθε ανεξάρτητη εκδήλωση των εργαζομένων και από τη δολοφονική εκστρατεία της εναντίον των τεταρτοδιεθνιστών και άλλων επαναστατών που στοίχισε τη ζωή σε δεκάδες αγωνιστές της εργατικής τάξης. Η εξοντωτική λύσσα του σταλινισμού (που πρόδωσε κάθε ιδεολογική και πολιτική παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού) εναντίον των επαναστατών - διεθνιστών προδιαγράφει το φοβερό τρόπο με τον οποίο οι γραφειοκράτες του Κρεμλίνου θα στραφούν εναντίον των προλεταριακών εξεγέρσεων μέσα στην Ευρώπη ζητώντας να τις πνίξουν.

7 Το ρεφορμιστικό ειδύλλιο της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, αφού βαυκάλισε με απατηλά όνειρα το προλεταριάτο, έληξε το 1933 με την άνοδο του εθνικοσο-

σιαλισμού στην εξουσία. Ένα χρόνο αργότερα την ίδια τραγική για το προλεταριάτο τύχη είχε το ρεφορμιστικό πείραμα του αυστρομαρξισμού. Στο 1936 το μπλοκ των ρεφορμιστικών κομμάτων στην Ισπανία, αφού ευνοούσε μια πρωτοφανώς ευνοϊκή επαναστατική κατάσταση, βρέθηκε αδύναμο να αποκρούσει τη φασιστική επίθεση του Φράνκο. Τα "λαϊκά Μέτωπα" στη Γαλλία κι αλλού προετοιμάσανε το δρόμο στην αντίδραση, αφού παραπλάνησαν τις προλεταριακές μάζες με ηχηρές φράσεις και καμποτινικές χειρονομίες. Πλουτίζοντας την αιματηρή αυτή διεθνή πείρα, τα δεκεμβριανά γεγονότα δίνουνε τη χαριστική βολή στη θεωρία και πράξη του σταλινικού ΚΚΕ για τη δυνατότητα οικονομικοπολιτικών παραχωρήσεων από τον καπιταλισμό προς τις λαϊκές μάζες και ειρηνικών "λαοκρατικών" εξελίξεων μέσα στα πλαίσια του αστικού καθεστώτος. Πολιτική και ηγεσία χρεοκόπησαν μέσα στην πράξη. Το ΚΚΕ αποδείχτηκε ανάξιο της τεράστιας εμπιστοσύνης με την οποία το περιβάλλανε οι μάζες. Η ήττα του θα 'χει γι' αυτό αναμφισβήτητες συνέπειες. Το κύρος του κλονίστηκε και η αίγλη του σκιάστηκε. Το πνεύμα της δυσαρέσκειας και της απογοήτευσης αναπτύσσεται μέσα στους κύκλους των μελών του και των οπαδών του, ιδιαίτερα του μικροαστικού περιβάλλοντος. Τα μικροαστικά στοιχεία, που βασίζονταν στις καλλιεργημένες από αυτό αυταπάτες για ομαλές δημοκρατικές εξελίξεις, καταπτοημένα αποσύρονται. Η ανάπτυξη της κριτικής διάθεσης των μαζών, που θα ζητήσουν να βρουνε τα αίτια της αποτυχίας, είναι φυσική και αναπόφευκτη. Στο κόμμα της 4ης Διεθνούς μπαίνει το καθήκον να τις διαφωτίσει για τα αίτια, τη σημασία, την έκταση και τις συνέπειες της ήττας, για τον αντεπαναστατικό ρόλο και το χαρακτήρα του ΚΚΕ και να τις προσανατολίσει στο σωστό ταξικό δρόμο, εμπνέοντάς τους πεποίθηση στις ανεξάντλητες δυνάμεις του προλεταριάτου και αποδειχνοντας τους πως αν χρεοκόπησε η σταλινική πολιτική του "διορθώματος" του καπιταλισμού, αυτό ίσα ίσα τους επιβάλλει να ακολουθήσουνε τη μόνη επαληθευμένη από την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία πολιτική της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού για τη δημιουργία μιας σοσιαλιστικής σοβιετικής δημοκρατίας. Η εργασία αυτή, παράπλευρα με τη βαθμιαία κινητοποίηση της βιομηχανίας, το ξανατράβηγμα των σκορπισμένων εργατών στα εργοστάσια, την ανάπτυξη του πνεύματος της ταξικής πάλης, θα συντελέσει πολύ στη διάλυση των αυταπατών και της σύγχυσης που 'χει σκορπίσει το ΚΚΕ, στην πολιτική ωρίμανση και συνειδητοποίηση του προλεταριάτου και στο μπάσιμο του κινήματος των εργαζομένων στο δρόμο της ταξικής πάλης μ' επικεφαλής την εργατική τάξη και το επαναστατικό της κόμμα.

Φλεβάρης 1945

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ 1943

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ ΑΚΟΥΙ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ σ. ΒΑΓΓΕΛΗ ΣΑΚΚΑΤΟΥ ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΜΑΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Στην ΠΑΡΜΑ Ιταλίας, στις 3 Μάρτη 2007, πραγματοποιήθηκε Συνέδριο για τη σφαγή της Μερραρχίας Άκουϊ, το Σεπτέμβρη του 1943, στην Κεφαλονιά, από τη γερμανική Βέρμαχτ.

Ανάμεσα στους πολλούς ομιλητές ήταν καλεσμένος και ο σ. Σακκάτος Βαγγέλης, συγγραφέας, γνωστός στην Ιταλία από το, μεταφρασμένο και στα ιταλικά, βιβλίο του "Μερραρχία Άκουϊ, ("CEFALONIA 1943"). Το κείμενο που ακολουθεί είναι η ομιλία του σ. Σακκάτου Βαγγέλη στη συνάντηση αυτή.

Κύριε Πρόεδρε της Οργανωτικής Επιτροπής CARMELLO PANICO

Πρώτα - πρώτα θέλω να εκφράσω τα εγκάρδια συγχαρητήριά μου στην οργανωτική επιτροπή αυτής της συνάντησης και στον αξιότιμο πρόεδρό της το δικηγόρο κ. CARMELLO PANICO, για τη σημαντική αυτή πρωτοβουλία της διοργάνωσης αυτής της συνάντησης (CONVEGNO) εδώ στην Πάρμα, με θέμα την καταστροφή της Μερραρχίας Άκουϊ το Σεπτέμβρη του 1943 στην Κεφαλονιά. Αλλά επίσης θέλω να εκφράσω και τις θερμές ευχαριστίες μου για την εξαιρετική Τιμή που μου εκάματε, να με προσκαλέσετε ως ομιλητή σ' αυτήν την εκδήλωση.

Είναι τιμή σας αυτή η πρωτοβουλία, για να τιμηθούν οι ηρωικοί νεκροί της Άκουϊ, θύματα της πιο άγριας ναζιστικής κτηνωδίας και βαρβαρότητας, όταν, αιχμάλωτοι όντες, εκτελέστηκαν τότε κατά χιλιάδες στην Κεφαλονιά, κατά παράβαση κάθε έννοιας Διεθνούς Δικαίου, πράξη που αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα του 2ου παγκόσμιου πολέμου αλλά και του 20ου αιώνα.

Το ηρωικό παράδειγμά τους και η θυσία τους θα μείνουν αιώνια και για τους δύο λαούς μας, αλλά και για τους λαούς όλου του Κόσμου.

Αυτοί προσέφεραν τη ζωή τους και τα νιάτα τους για τα μεγάλα πανανθρώπινα ιδανικά και δεν υποτακτήκανε στη ναζιστική θηριωδία και βαρβαρότητα, τιμώντας

την πατρίδα τους και τις δημοκρατικές πολιτικές παραδόσεις του ιταλικού λαού, που το καθεστώς του Μουσολίνι υπήρξε πάντα αντίθετό του.

Είναι γνωστό, πως με την είδηση της συνθηκολόγησης της κυβέρνησης Μπαντόλιο, στις 8 Σεπτεμβρίου 1943, έχουμε στο Αργοστόλι της Κεφαλλονιάς συναδέλφωση του λαού της πόλης με τον ιταλικό στρατό.

Ο λαός της Κεφαλλονιάς βγαίνει στους δρόμους και καλεί τους ιταλούς φαντάρους να μη συνεχίσουν τον πόλεμο στο πλευρό του "άξονα".

Από τα πράγματα δημιουργούνται δύο στρατόπεδα, δύο μέτωπα, ένα ελληνο-ιταλικό κατά του πολέμου και των ναζι και ένα γερμανο-ιταλικό, των γερμανικών δυνάμεων του νησιού και του όχι μεγάλου αριθμού των Ιταλών φασιστών, των μελανοχιτώνων του Μουσολίνι που πήγανε από την αρχή με τους Γερμανούς.

Από τις 9 μέχρι τις 12 Σεπτεμβρη, πριν από τη σύρραξη, στις ιταλικές δυνάμεις επικρατεί μεγάλη ένταση και ενθουσιασμός. Αξιωματικοί και στρατιώτες έχουν βγει στους δρόμους, αποφασισμένοι να υπερασπίσουν τα όπλα τους με οποιοδήποτε κόστος, ενώ στους στρατώνες τραγουδάνε τους ύμνους του Μαμέλλι και του Γαριμπάλντι.

Από την άλλη μεριά, η διοίκηση της Μερραρχίας, έχοντας να αντιμετωπίσει μια τεράστια και πολύ βαριά ευθύνη, αμφιταλαντεύεται μεταξύ διαπραγματεύσεων με

τους Γερμανούς και σκέψεων για τη μη παράδοση των όπλων και αντίσταση.

Το πρωί της 13ης 9ου 1943, οι πυροβολαρχίες των Παμπαλόνι, Αμπροσίνι και Απολλώνιο, μαζί και με τις πυροβολαρχίες του ιταλικού ναυτικού που εδρεύει στ' Αργοστόλι, κτυπάνε τρία γερμανικά αποβατικά σκάφη γεμάτα στρατό και τεθωρακισμένα οχήματα που μπαίνουν στον κόλπο τ' Αργοστόλιου, βυθίζοντας τα δύο από αυτά με πολλούς νεκρούς και τραυματίες, ενώ το τρίτο σκάφος, με σοβαρές ζημιές, διαφεύγει και κρύβεται πίσω από το ακρωτήριο των Αγίων Θεοδώρων. Το μοναδικό γερμανικό αεροπλάνο που εμφανίστηκε στη διάρκεια του επεισοδίου καταρρίφθηκε από τις πυροβολαρχίες του ιταλικού ναυτικού.

Παράλληλα, Έλληνες αντάρτες Επονίτες μαζί με Ιταλούς πυροβολητές και ναύτες, κτυπάνε το σπίτι του Μελά στο Αργοστόλι, που μένανε Γερμανοί αξιωματικοί και τους αιχμαλωτίζουν, ενώ έχουν τραυματιστεί κάποιοι απ' αυτούς και σκοτώνεται ο διοικητής τους, που κατ' άλλους αυτοκτόνησε. Αυτή ήταν η έναρξη των εχθροπραξιών.

Τότε ο Χίτλερ διέταξε την εξαφάνιση της Κεφαλλονιάς από τον παγκόσμιο χάρτη και την πλήρη καταστροφή της Μερραρχίας Άκουϊ.

Συνεχίζονται εν τούτοις οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των Γερμανών που είναι αδιάλλακτοι στην απαίτησή τους για την παράδοση των όπλων και της διοίκησης της Μερραρχίας που είναι αποφασισμένη αν μην υποχωρήσει, ενώ ο Παμπαλόνι έχει δώσει όπλα στους Έλληνες αντάρτες και έχει εξοπλίσει τα τάγματα εργασίες των Σλοβένων που είχαν μαζί τους οι Ιταλοί υπό τους LIKOR STRECKO και MIKOVIC RUDELFF.

Ενώ κυκλοφορούν φήμες για συγκατάνευση των Γερμανών για την επιστροφή των Ιταλών στην πατρίδα τους με τον οπλισμό τους, στις 14 9ου, ο διοικητής της

Μερραρχίας στρατηγός ANTONIO GANDIN, δηλώνει έγγραφα στους Γερμανούς πως "η Μερραρχία Άκουϊ δεν παραδίνει τα όπλα", έχοντας σχηματίσει την πεποίθηση ότι οι Γερμανοί τους εμπαίζονε. Ακολουθεί άλλο τελεσίγραφο του στρατηγού GANDIN, που καλεί τους Γερμανούς να εγκαταλείψουν το νησί. Έχει προηγηθεί ερωτηματολόγιο στους αξιωματικούς και στους στρατιώτες της Άκουϊ - με μορφή δημοψηφίσματος, που στη συντριπτική πλειοψηφία τους αποφασίζουν να μην παραδώσουν τα όπλα.

Στις 15 9ου φτάνει διαταγή από τη Μερραρχία στα τμήματά της να ετοιμαστούνε για μάχη, επιτρέποντας σε όσους ήθελαν να πάνε με τους Γερμανούς να περάσουν στις γραμμές τους. το μεσημέρι της ίδιας μέρας άρχισαν οι εχθροπραξίες.

Τη νύχτα της 15ης προς τη 16η, οι Ιταλοί επιτίθενται στους Γερμανούς τ' Αργοστόλιου, η γερμανική φρουρά του εκμηδενίζεται και όλοι οι άνδρες της, περί τους 500, αιχμαλωτίζονται, ενώ οι Γερμανοί του Ληξουρίου υφίστανται μεγάλες απώλειες από τα ιταλικά πυροβολεία τ' Αργοστόλιου.

Θα πρέπει εδώ να αναφέρουμε, πως σ' αυτούς τους αιχμαλώτους οι Ιταλοί συμπεριφέρθηκαν άψογα, τηρώντας όλους τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, κι όταν αυτοί απελευθερώθηκαν από τους ομοεθνείς τους σε λίγες μέρες στα

Τρωγιανάτα, μετείχαν με μανία στη μεγάλη σφαγή των 600 Ιταλών αιχμαλώτων που έγινε εκεί. Αυτά για την Ιστορία.

Όμως, παρά τις πρώτες αυτές στρατιωτικές επιτυχίες των Ιταλών, η γερμανική αεροπορία είναι ο μόνος κύριος του ουρανού της Κεφαλλονιάς, τα κύματα των στούκας, σε σχηματισμούς των 30 - 40, βομβαρδίζουν χωρίς διακοπή. Το Αργοστόλι έχει μεταβληθεί σε σωρούς ερειπίων, τυλιγμένο στις φλόγες.

Οι Γερμανοί φέρνουνε συνεχώς ενισχύσεις από τη Μεραρχία Εντελβίς, του 22ου Σώματος Στρατού Ορεινών Κυνηγών, που εδρεύει στην Ήπειρο. Επιβιβάζονται σε σκάφη από την Πρέβεζα και αποβιβάζονται στην χερσόνησο της Παλλικής (Ληξούρι) και στον Κόλπο της Αγίας Κυριακής, επίγειο της Θηϊάς.

Στις 16, 17, 18 και 19 9ου, γίνονται μανιώδεις μάχες, με αιματηρές απώλειες των Ιταλών, που αποδεκατίζονται από τη γερμανική αεροπορία, η οποία ρίχνει και προκηρύξεις στα ιταλικά με στόχο το ηθικό τους, που όμως αντιστέκονται ηρωικά, ελπίζοντας σε αεροπορική βοήθεια των Αγγλο - Αμερικάνων από τη Σικελία και την Ιταλία.

Ο αείμνηστος αγωνιστής της Ελευθερίας Άμος Παμπαλόνη (1910 - 2006), που εκτός από τον μεγάλο αγώνα του σαν αξιωματικός της Μεραρχίας Άκουι κατά του γερμανικού ναζισμού, είχε και μεγάλη δράση στη Στερεά Ελλάδα και στην Ήπειρο, σαν αξιωματικός του 2/39 συντάγματος και του επιτελείου της 7ης Ταξιαρχίας του ΕΛΑΣ, με σημαντική συμμετοχή του στη μεγάλη μάχη της Αμφιλοχίας του ΕΛΑΣ κατά των Γερμανών, ορόσημο του αγώνα της Αντίστασης στην Ελλάδα και στην οποία ανδραγάθησε, σε έκθεσή του που δημοσιεύτηκε στο No 10 του περιοδικού "IL PONTE" της Φλωρεντίας το 1954, σελίδες 1480 - 1490, με τον τίτλο "CEFALONIA", όπως και στη 2η ελληνική έκδοση του βιβλίου μου "ΜΕΡΑΡΧΙΑ ΑΚΟΥΙ. Η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλλονιά. Η Αντίσταση", εκδόσεις "ΕΣΤΙΑ" 2002, σελίδες 177 - 194, έκθεση στην οποία στηρίζεται βασικά και η σημερινή ομιλία μου, αναφέρει:

"Θα αρκούσε κάποιος στολίσκος αεροπλάνων για να εξουδετερώσει τα στούκας. Το συμμαχικό ραδιόφωνο, επίσης, μας προέτρεπε στην Αντίσταση, αλλά καμιά βοή-

θεια δεν έφθανε". "Οι Γερμανοί στη συνέχεια, κατόρθωσαν αν αιχμαλωτίζουν άνδρες, μεμονωμένους ή κατά τμήματα, τους εκμηδένιζαν, κατακρεουργώντας ύστερα τις σορούς, καίγοντάς τες ή πετώντάς τες σε στέρνες ή ρίχνοντάς τες στη θάλασσα ή αφήνοντάς τες άταφες στα βουνά". (Σελίδα 191).

Και περιγράφει ως εξής τη σκηνή της εκτέλεσής του μαζί με ολόκληρη την πυροβολαρχία του, εκτέλεση από την οποία επέζησα κατά τύχη, στις παρυφές του χωριού Δειλινάτα, το πρωί της 21ης 9ου 1943:

"Μου ζητήθηκε από τον Αυστριακό λοχαγό να μπω επικεφαλής και πήγα ακολουθούμενος από τον ανθυπολοχαγό Τονιάτο. Ο Αυστριακός λοχαγός ήταν ακριβώς δίπλα μου.

Έβαλε μια σφαίρα στην κνήμη του "παραμπέλλουμ του και μου έκαμε νεύμα να προχωρήσω. Έκανε ένα βήμα και μια βολή του με βρήκε στον τράχηλο. Έπεσα δίχως να αισθανθώ πόνο και χωρίς να χάσω τις αισθήσεις μου.

"Την ίδια στιγμή και μέσα σε ελάχιστα λεπτά, με ένα μυδραλιοβόλο που ήταν τοποθετημένο στην άκρη, όλοι οι πυροβολητές μου σκοτωθήκανε. Ακουγόταν μόνο μια φωνή πόνου: Μάνααα! Θεεεε! Μετά σιωπή.

"Η σφαίρα μου είχε διαπεράσει το λαιμό (τράχηλο), χωρίς να βλάψει ζωτικά όργανα". (σελίδα 193).

Έτσι περιγράφει ο Άμος Παμπαλόνη, ως αυτόπτης μάρτυρας, την εκτέλεσή του και την εκτέλεση των στρατιωτών του.

Και συνεχίζει: "Στις 22 Σεπτεμβρίου 1943, η ιταλική διοίκηση της Μεραρχίας περικυκλωμένη από τα γερμανικά στρατεύματα, με εξαντλημένα τα πυρομαχικά της και με κομμένες τις συγκοινωνίες (επικοινωνίες), αναγκάστηκε να ζητήσει παράδοση.

Ο Γερμανός διοικητής Χίρσφελντ προκήρυξε: Αλπινιστές μου: Οι εικοσιτέσσερις ώρες που θα ακολουθήσουν σας ανήκουν".

Όμως, ο "γενναιόδωρος" σφαγέας ταγματάρχης HARALD VON HIRSHFELD, δεν αρκέστηκε στην αρχική του υπόσχεση, αλλά έδωσε παράταση άλλων 24 ωρών σ' αυτό το πρωτοφανές όργιο σφαγών, αίματος και λεηλασιών.

Οι μικρές δυνάμεις του εφεδρικού ΕΛΑΣ που υπήρχαν τότε στο νησί, συμπολεμήσανε με την Άκουι και είχανε και νεκρούς.

Ο λαός της Κεφαλλονιάς, έδειξε

την ύψιστη αλληλεγγύη του, κρύβοντας και περιθάλποντας τα θύματα και βοηθώντας να περάσουνε στη Στερεά Ελλάδα, στον ΕΛΑΣ, οι επιθυμούντες επιζήσαντες Ιταλοί αντιφασίστες, στρατιώτες και αξιωματικοί.

Το σύνολο των ηρωικών νεκρών της Μεραρχίας Άκουι, κατά εξακριβωμένες πληροφορίες, είναι 9.479 κατά ξηρά στις μάχες, πνιγμένοι στη θάλασσα και από τις εκτελέσεις, που ανέρχονται στις 5.000.

Αξιότιμοι Κυρίες και Κύριοι,

Νομίζω πως σας έδωσα μια εικόνα των γεγονότων εκείνου του μαύρου Σεπτεμβρίου στην Κεφαλλονιά.

Επιστρέψτε μου, στα πλαίσια αυτής της σημερινής μας συνάντησης, μιας σελίδας Ιστορίας, να παραθέσω εδώ και ένα απόσπασμα από τις παιδικές αναμνήσεις μου, όπως βίωσα αυτά τα γεγονότα σαν παιδί 13 χρονών και πως τα περιγράφω στο προαναφερόμενο βιβλίο μου, που έχει κυκλοφορήσει και στα ιταλικά το 2004, από τις εκδόσεις EDITRICE IMPRESSIONI GRAFICHE της ACGUI TERME, με τον τίτλο: "CEFALONIA 1943. L' ECCIDIO DELLA DIVISIONE ACGUI E LA RESISTENZA GRECA NEI RICORDI DI UN RAGAZZO".

Είναι γραμμένο σε τρίτο πρόσωπο και ο Μήλιος, το παιδί του βιβλίου, είμαι εγώ. Στο κεφάλαιο "Το δράμα", σελίδες 65 - 90 της ελληνικής έκδοσης και "LA TRAGEDIA", σελίδες 57 - 80 της ιταλικής, ανάμεσα σ' άλλα διαβάζουμε:

"Στο μεταξύ, στη γειτονική κοιλάδα της Πυλάρου το μακελειό συνεχίζεται. "Από Ανατολής μέχρι Δύσεως Ηλίου" κι ακόμα πιο πολύ, από το γλυκοκάρμα μέχρι το βαθύ σκοτάδι, τα "σιδερομύτικα" τη δουλειά τους, σύμφωνα πάντα με τη διαταγή του Φύρερ, "έγκυρου" κι αυτού εκπρόσωπου, της "Θείας Πρόνοιας" σε τούτον τον κόσμο.

Η κοιλάδα βογκάει. Τα ιταλικά νιάτα, πριν ακόμα γνωρίζουνε κι απολαύσουνε τις χαρές της ζωής, αφήνουνε την τελευταία τους πνοή πάνω στις σκληρές κι αφιλόξενες πέτρες της Φάλαρης, φωνάζοντας "Άκουα" στο δροσερό πρωινό του γλυκού κεφαλονίτικου Σεπτεμβρίου ή στο σκληρό καταμεσήμερό του, όταν τα φίδια βγαίνουνε αλαφιασμένα από τις τρύπες τους μέσα από τους θάμνους, τρελά από την εξάψη της δίψας, ή στο γλυκό δειλινό, όταν το μάλιστα

αρχίζει να σχηματίζει τα καθημερινά του κύματα μέσα στο αιώνιο κανάλι.

Κι όταν τα βράδια βγαίνει η "αργυρά Σελήνη" των παλιών ποιητών, τα κατάσπαρτα στη Φάλαρη κουφάρια την κοιτάνε με απορία με τα θολά ορθάνοικτα μάτια τους.

Κι όταν θα γλυκοχαράξει, κι ύστερα θα βγει ο Ήλιος του γλυκού φθινοπωρινού πρωινού, τότε, μαζί με τα "σιδερομύτικα" θα εμφανιστούνε και τα όρνια που τρώνε τα πτώματα. Έρχονται κι αυτά από τη Ρούμελη οδηγημένα από την όσφρησή τους. Τα κοράκια είναι γηγενή στο νησί.

Αυτά σκέφτεται, μονάχος καθώς είναι, μέσα στην αηπάνου κάμαρα του παλιού πατρογονικού σπιτιού της μάνας του ο Μήλιος, ενώ τα μυδράλια των στούκας κροταλίζουνε ασταμάτητα, κι ίσως το κάθε κροτάλισμά τους να είναι και το τέλος μιας ζωής.

Έτσι περνάνε οι μέρες εκείνου του μαύρου Σεπτεμβρίου, μαύρες κι άραχλες για τα ιταλικά νιάτα, που αφήνουνε τα κόκκαλά τους στη Φάλαρη και στις γειτονικές της χαράδρες, αλλά και για το λαό της Κεφαλονιάς.

Στο μεταξύ οι γερμανικές δυνάμεις ξηράς που έχουνε ενισχυθεί, πιέζουνε και περισφίγγουνε από κοντά τους Ιταλούς, και με τη βοήθεια της καθημερινής ισχυρής αεροπορικής παρουσίας, τους έχουνε φέρει σε πολύ άσχημη θέση. Τους έχουνε περιορίσει πάνω στο γυμνό βουνό της Φάλαρης, χωρίς επισιτισμό και νερό και τους αποδεκατίζουνε, εξοντώνοντάς τους μεθοδικά.

Αυτό κρατάει ακόμα μερικές μέρες. Η αναμενόμενη υποσχεμένη βοήθεια της γηραιάς Αλβιώνος δε φαίνεται πουθενά στον ορίζοντα. Ούτε στον ουρανό ούτε στη θάλασσα.

Λένε μάλιστα πως ο υπολοχαγός Γαλιατσάτος, ο ίδιος που είχε πάρει με σήμα από το Κάιρο(*) τη διαταγή για άμεση επίθεση και την είχε μεταφέρει στους Ιταλούς, τώρα που μετέδιδε στο Κάιρο τις λεπτομέρειες της σφαγής, αναφέροντάς τους την εξέλιξη και ζητώντας τους οδηγίες, πήρε από το στρατηγείο την απάντηση:

"ΜΗΝ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙΤΕ ΠΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ, ΤΕΛΟΣ"

(Σελίδες 74-75 της ελληνικής και 65-66 της ιταλικής έκδοσης).

(*) Στο Κάιρο έδρευε το μικτό συμμαχικό στρατηγείο Μέσης Ανατολής.

PARMA 3.03.2007

Σας ευχαριστώ όλους εγκάρδια
Βαγγέλης Σακκάτος

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ στην ΑΤΕ

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Στην Αγροτική Τράπεζα και σε μια περίοδο καμψής για τα δικαιώματα των εργαζομένων στις τράπεζες, αναπτύχθηκε με επιτυχία μια αγωνιστική ενιαιομετωπική πρωτοβουλία που κατέληξε και στην Ιδρυτική Διακήρυξη που ακολουθεί. Απέναντι στο χρόνο μικροπαραταξιακό και γραφειοκρατικό βάλτωμα που είχαν επιβάλλει πάνω στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα οι παρατάξεις των καθεστωτικών κομμάτων και οι γραφειοκρατικοί μηχανισμοί τους, συνεπικουρούμενοι από την διασπαστική και ψηφοθηρική δράση του ΠΑΜΕ και από τα πιστά αντίγραφα τους στον αλλοπρόσαλλο ακροαριστερό χώρο, οι πρωτοβουλίες σαν αυτή στην ΑΤΕ, που βασίζονται στην λογική ανάπτυξης αγωνιστικών πρακτικών με βάση το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Τξικής Πάλης, αποτελούν πρότυπα παραδείγματα προς μίμηση όχι μόνο στο χώρο των τραπεζών, στο πλαίσιο μιας ενιαιομετωπικής παντραπεζικής κίνησης εργαζομένων, αλλά σε ολόκληρο το εργατικό κίνημα.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Βρισκόμαστε σήμερα σε σημείο καμψής για τα δικαιώματά μας και τους όρους εργασίας μας.

Τα **bonus** και η **σύνδεση αξιολόγησης - στόχων** είναι ίσως τα πιο σοβαρά βήματα στον δρόμο που στο τέρμα του έχει την κατάργηση του ωραρίου, καθώς και τη δουλειά μέχρις εξαντλήσεως, προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι. Μια ματιά σε άλλες τράπεζες και ειδικά σε αυτές που είναι - για τους τραπεζίτες - πρότυπα "ανταγωνιστικότητας", μας αποκαλύπτει το μέλλον που μας ετοιμάζουν: υπάλληλοι με μηδενικές αυξήσεις για χρόνια, ανελέητο κυνήγι των **bonus** - αφού αυτός είναι ο μόνος τρόπος για αύξηση του μισθού - άπιαστοι στόχοι, δυσμενείς μεταθέσεις και απολύσεις. Η αύξηση των κερδών περνάει μέσα από την εκμηδένιση των δικαιωμάτων μας...

Οι αλλαγές που προωθούνται στην Α.Τ.Ε. αποσκοπούν στην **ολοκληρωτική εκκώρυσή της στο ιδιωτικό κεφάλαιο**, στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης (βλέπε τις απανωτές μετοχοποιήσεις).

Επιπλέον, η επιδίωξη της Α.Τ.Ε. για **μεγιστοποίηση των εσόδων** συνεπάγεται τη μετατροπή των εργαζομένων σε πωλητές. Ο ρόλος μας θα είναι να πείθουμε τους πελάτες με μισές αλήθειες και να πουλάμε τα προϊόντα του ομίλου, ακόμα και όταν αυτό αποβαίνει σε βάρος των δανειοληπτών, οι οποίοι συχνά υπερχρεώνονται παρασυρόμενοι από το μάρκετινγκ των τραπεζών (ήδη περίπου 1 στους 8 αδυνατεί να αποπληρώσει τις δανειακές του υποχρεώσεις, ποσοστό που αναμένεται να αυξηθεί το επόμενο διάστημα).

Παράλληλα, επιδιώκεται και η **ελαχιστοποίηση του κόστους**, σημαντικότερο μέρος του οποίου είναι οι μισθοί και οι ασφαλιστικές εισφορές. Γι' αυτό γίνεται προσπάθεια να αντικατασταθεί ο σταθερός μισθός από **bonus** (δηλαδή αμοιβή με το κομμάτι), να γίνουν πιο ευέλικτες οι εργασιακές σχέσεις (π.χ. επινοικιαζόμενοι υπάλληλοι) και ευκολότερες οι απολύσεις.

Έτσι, οι υπάλληλοι θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε με το άγχος και την ανασφάλεια προσπαθώντας να πιάσουμε τους **ατομικούς στόχους**, πράγμα που τελικά σημαίνει ότι ο καθένας θα προσπαθεί να αυξήσει τις πωλήσεις σε βάρος των άλλων υπαλλή-

λων, συναδέλφων & παράλληλα ανταγωνιστών.

Όλα αυτά δεν είναι σενάρια επιστημονικής φαντασίας, αλλά βέβαιη κατάληξη με βάση τη δυναμική των εξελίξεων στο όχι μακρινό μέλλον. Δεν αποτελούν στόχο μόνο της σημερινής διοίκησης, ούτε οφείλονται μόνο στον αυταρχισμό ή στην ιδιοσυγκρασία του διοικητή. Η βαθύτερη αιτία των εξελίξεων (ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων επιχειρήσεων, συμπίεση μισθών αλλά και του μη μισθολογικού κόστους, απελευθέρωση αγορών) είναι η έμφυτη τάση του καπιταλισμού για **μεγιστοποίηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου**, που αποτελεί το "ευαγγέλιο" της κυρίαρχης σήμερα πολιτικής, του νεοφιλελευθερισμού (ή νεοσυντηρητισμού καλύτερα). **Για να περιοριστεί και τελικά να ανατραπεί αυτή η εξέλιξη, απαιτείται η ενιαιομετωπική αγωνιστική δράση των εργαζομένων.**

Απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, οι συνδικαλιστές (στην πλειοψηφία τους), αποδέχονται την λογική των διοικήσεων, "βάζουν πλάτη" για να γίνει πιο ανταγωνιστική η "τράπεζά τους". Είναι σκληρός ο ανταγωνισμός και πρέπει πρώτα να επιβιώσουμε και μετά να διεκδικήσουμε", είναι το επιχείρημά πολλών. Αποτέλεσμα αυτής της λογικής είναι η συνεχής απώλεια δικαιωμάτων, με αντάλλαγμα κάποια ψίχουλα από τα - τεράστια έτσι κι αλλιώς - κέρδη των τραπεζικών ομίλων.

Όλα αυτά διαδραματίζονται σε μια εποχή συνολικής επίθεσης σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, τα τελευταία 3 χρόνια συνέπεσαν με την **επιθετική κυβερνητική πολιτική της ΝΔ**, άξιου συνεχιστή της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, η οποία συναποφασίζεται και εφαρμόζεται μέσα απ' τις αντεργατικές επιλογές της Ε.Ε. Οι εργασιακές σχέσεις υπέστησαν βάρβαρη επίθεση με σκοπό την πλήρη αποδιάρθρωσή τους (ελαστικοποίηση του θωρου, υπερωρίες με διευθυντικό δικαίωμα, κατάργηση συλλογικών διαπραγματεύσεων στις ΔΕΚΟ, εθελούσιες απολύσεις σε ΟΤΕ & Εθνική κλπ). **Την ίδια εργοδοτική επίθεση βιώσαμε και οι εργαζόμενοι των τραπεζών με έντονο τρόπο τα τελευταία χρόνια**, με τη διάλυση του ασφαλιστικού μας, με τη γενική χειροτέρευση των όρων εργασίας, αλλά και με την τελευταία κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ), με την οποία αρχίζει το ξήλωμα του σταθερού ωραρίου. Κανένα εργοδοτικό σχέδιο δεν κατορθώθηκε να αποκρουστεί επι-

τυχώς από την πλευρά του συνδικαλιστικού μας κινήματος, γεγονός για το οποίο πρέπει όλοι να προβληματιστούμε πολύ σοβαρά.

Η ακραία επιθετικότητα του κεφαλαίου στην εποχή των τεράστιων δυνατοτήτων επιτάσσει τη ριζική ανασυγκρότηση και οργάνωση για τις δυνάμεις της εργασίας, για τη δική μας αντεπίθεση. **Ο αντίπαλος φαντάζει ανίκητος** (κόμματα εξουσίας, Ε.Ε., Μ.Μ.Ε τάσσονται σαφώς με το μέρος του κεφαλαίου). Ωστόσο, υπάρχουν **διάσπαρτοι αλλά δυναμικοί εργατικοί και πολιτικοί αγώνες**, τόσο στην Ελλάδα (η απεργία των δασκάλων & των ναυτεργατών, το μεγαλειώδες αγωνιστικό κίνημα των φοιτητών και πανεπιστημιακών κ.α.), όσο και **παγκόσμια** (το όχι των λαών της Ευρώπης στο ευρωσύνταγμα, οι νικηφόροι αγώνες της νεολαίας της Γαλλίας, ακόμα και η αντοχή της ένοπλης αντίστασης σε Παλαιστίνη, Λίβανο, Ιράκ κ.ο.κ.).

Τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι υπάρχουν δυνατότητες για εργατικές νίκες και ανάσχεση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο μεγαλειώδης αγώνας του εκπαιδευτικού κινήματος. Ένας αγώνας που ήδη ανάγκασε σε αναδίπλωση και τους δύο πόλους της δίδυμης συναίνεσης (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ), καθυστέρησε σημαντικά την αναθεώρηση του άρθρου 16 και την πλήρη παράδοση της εκπαίδευσης στο ιδιωτικό κεφάλαιο, αλλά και ακύρωσε τον κυβερνητικό σχεδιασμό για άνοιγμα του ασφαλιστικού πριν από τις εκλογές. Όλα αυτά μας γεμίζουν αισιοδοξία και ελπίδες για το μέλλον ! Στη ζωή δεν υπάρχουν μονόδρομοι !

Εντούτοις, ο προσανατολισμός και η στάση των συνδικαλιστικών δυνάμεων, που ελέγχουν την ΟΤΟΕ και το ΣΕΑΤΕ όλο αυτό το διάστημα, χαρακτηρίζεται από :

- * συνεχείς υποχωρήσεις σε όλα τα ζητήματα (μισθολογικό, ωράριο, ασφαλιστικό).
- * εθιμοτυπικές 24ωρες απεργίες ως επίδειξη "αγωνιστικότητας". Όταν τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά και η αγανάκτηση συσσωρευμένη (ασφαλιστικό), αναγκάζονται να προτείνουν μεγάλες μάχες, χωρίς να λαμβάνουν συγχρόνως τα απαραίτητα μέτρα για τη νικηφόρα έκβασή τους. Ακόμα και μέσα στις απεργίες δεν αλλάζουν τον πολιτικό τους προσανατολισμό, ο οποίος σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται για το ότι τα πράγματα έφθασαν ως εδώ.
- * εγκλωβισμό στην αποδοχή της ανάγκης κερδοφορίας και -ακόμα χειρότερα- ανταγωνιστικότητας των τραπεζών. Οι τραπεζίτες δεν αντιμετωπίζονται σαν σύγχρονοι συγγενικοί τοκογλύφοι, αλλά σαν συνέταιροι.
- * διαμόρφωση πελατειακών σχέσεων με τη βάση των εργαζομένων. Πλήρης απόσπαση της συνδικαλιστικής ηγεσίας από την εργατική βάση και τα πραγματικά της προβλήματα. Σε κάποιο βαθμό, μπορούμε να μιλάμε για συνδικαλισμό που ελέγχεται από μεγαλοστελέχη της τράπεζας !

Η κατάσταση δείχνει ότι οι κυρίαρχες δυνάμεις στο συνδικαλιστικό κίνημα ρέπουν διαρκώς προς τον εργοδοτικό συνδικαλισμό.

Από την άλλη μεριά, **οι παρατάξεις που δεν συμφωνούν με τις επιλογές των κυριάρχων παρατάξεων** δεν αξιοποιούν την δύναμη τους για να κινητοποιηθούν οι εργαζόμενοι και να υπερβεί ο σύλλογος την κατάσταση αδυναμίας του, δε δείχνουν ότι μπορούν να οδηγήσουν με την πολιτική τους το συνδικαλιστικό κίνημα σε έξοδο από την κρίση του, δε φαίνεται ότι μπορούν να ανατρέψουν την κατάσταση γραφειοκρατίας, στενού κομματισμού & έλλειψης εργατικής δημοκρατίας, στην οποία έχει περιέλθει το κίνημα.

Η **"Συσπείρωση"** (κυρίως μέσα από την ιστοσελίδα της) ενημερώνει άμεσα και έγκυρα τους συναδέλφους για τα θέματα προσωπικού (μεταθέσεις, προαγωγές, αναγνώριση πτυχίων κ.α.) και για τα δημοσιεύματα του ημερήσιου και εβδομαδιαίου τύπου (εργασιακά, ασφαλιστικό κ.α.) υποκαθιστώντας επίτηδες το σύλλογο. Παραμένει όμως εγκλωβισμένη στο "εφικτό και ρεαλιστικό" (επιχειρησιακό επίδομα 5%, κατανομή bonus με αντικειμενικότερα κριτήρια κ.α.) και δε φαίνεται να πιστεύει στη δύναμη των εργαζομένων. Επιπλέον στην ΟΤΟΕ συμμετέχει στο "Αυτόνομο Δίκτυο" και συμφωνεί με τη λογική "να σώσουμε οτιδήποτε σώζεται" και "να πετύχουμε μικροβελτιώσεις".

Η **ΕΣΑΚ** καταγγέλλει διαρκώς όλες τις παρατάξεις (τις περισσότερες φορές δίκαια), δεν προτάσσει όμως την ενιαιομετωπική δράση των εργαζομένων στη βάση των κοινών συμφερόντων, των αναγκών και των προβλημάτων, αλλά στη βάση της συμμετοχής στο **ΠΑΜΕ**. Η επιλογή αυτή οδηγεί στη μη συμμετοχή σε διαδικασίες βάσης που δεν τις ελέγχει (κοινές περιφρουρήσεις σε απεργίες, συμμετοχή σε επιτροπές αγώνα κ.α.) και τελικά στη μη πρόωθηση στην πράξη της ενωτικής δράσης των εργαζομένων.

Η λογική αυτή έχει δείξει τα όριά της. Πρέπει να πάμε αλλιώς.

Δεν έχουμε κανένα κοινό συμφέρον με τη διοίκηση της "τράπεζάς μας", αντίθετα έχουμε κοινά συμφέροντα με τους συναδέλφους μας των άλλων τραπεζών και τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Ο ανταγωνισμός αφορά τους μεγαλομετόχους και τους τραπεζίτες, όχι τους εργαζόμενους. Σύμφωνα με την κυρίαρχη λογική, αν δεν δουλέψουμε με τους όρους που δουλεύουν στις άλλες τράπεζες, η "δική μας" τράπεζα δεν θα μπορέσει να βελτιώσει τη θέση της και να επιβιώσει. Απαντάμε, ότι για να μπορέσουμε εμείς σήμερα να διατηρήσουμε και να διευρύνουμε τα δικαιώματά μας, δεν πρέπει να υποχωρήσουμε στις αξιώσεις της διοίκησης, αλλά μαζί με τους συναδέλφους μας των άλλων τραπεζών να σηκώσουμε κεφάλι.

Η διατήρηση των κεκτημένων και η απόσπαση νέων κατακτήσεων απαιτεί συνολικά άλλη λογική. Γι αυτό :

- Θέλουμε να διαμορφώσουμε τους όρους για να αναπτυχθούν και στο χώρο μας **πραγματικά διεκδικητικοί αγώνες**, με συνέχεια, συνέπεια και αποφασιστικότητα, ώστε να αποβούν νικηφόροι, αντίθετα με τις εθιμοτυπικές απεργίες με προδιαγεγραμμένη εξέλιξη.
- Δεν διεκδικούμε ρόλο ισότιμου εταίρου με την εργοδοσία, σε σεμινάρια και μελέτες για "το μέλλον της τράπεζας", τη "βιωσιμότητα της", τον "υγιή ανταγωνισμό" και την "εθνική ανάπτυξη", γιατί εμείς βάζουμε την εργασία, αλλά άλλοι μοιράζονται τα κέρδη. **Επιδιώκουμε την αύξηση του μεριδίου της εργασίας στον πλούτο που παράγει και ένα επίπεδο ζωής για τους εργαζομένους που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες.**
- Επιδιώκουμε να συνδιαμορφώσουμε, σε αλληλεπίδραση με όλους τους εργαζόμενους

στην τράπεζα, μια διαφορετική αντίληψη από την κυρίαρχη που υλοποιούν οι παρατάξεις στο χώρο μας. Μια αντίληψη που θα διαμορφώσει ένα ρεύμα "από τους εργαζόμενους για τους εργαζόμενους", το οποίο **θα επιδιώξει αναζωογόνηση και την πλατύτερη δυνατή, άμεσα δημοκρατική λειτουργία του σωματείου**. Δε χρειάζεται η παντοδυναμία των εκπροσώπων - διαμεσολαβητών, αντιθέτως βλέπει. Προσβλέπουμε στη λειτουργία δομών βάσης (ανά κατάσταση ή/ και ομάδες καταστημάτων, ανά υπηρεσία ή ανά περιφέρεια) που θα έχουν ουσιαστικό ρόλο στη διαμόρφωση των θέσεων και της δράσης του ΣΕΑΤΕ.

· Προωθούμε **την ενότητα όλων των τμημάτων των εργαζομένων**, στη βάση των πραγματικών αναγκών και συμφερόντων μας. Θεωρούμε πως το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να συντονίζει τους εργαζόμενους και να παίρνει θέση για τα προβλήματά μας, μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς (παιδεία, υγεία, περιβάλλον, ρατσισμός, πόλεμος). Να αντιπαλεύει τον κατακερματισμό στο χώρο εργασίας ή την επιχείρηση, που με τη λογική του "διαίρει και βασίλευε" μεθοδεύεται συστηματικά από το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του.

· Προωθούμε ένα κίνημα που δεν θα φοβάται να έχει **συνολικούς πολιτικούς στόχους** με πρωταρχικό κριτήριο την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων και αναγκών, ένα κίνημα αντιπαράθεσης με τη συντηρητική πολιτική που θα απορρίπτει το στεγνό κομματισμό που επικρατεί τώρα.

Με αυτή τη λογική, προτείνουμε το παρακάτω ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ :

Άμεση ακύρωση της επαίσχυντης συμφωνίας της ΟΤΟΕ για το ωράριο.

Απόσυρση και όχι βελτίωση της εγκυκλίου αξιολόγησης με βάση τους ατομικούς στόχους.

Για τις εργασιακές μας σχέσεις:

- * Όλοι οι εργαζόμενοι να έχουμε μόνιμη και σταθερή δουλειά με ίδια εργασιακή σχέση και δικαιώματα μισθολογικής και βαθμολογικής εξέλιξης. Πλήρες ωράριο και αποδοχές στις καθαρίστριες.
- * Όλες οι εργασίες που γίνονται για λογαριασμό της τράπεζας να εκτελούνται από το προσωπικό της και όχι από εταιρείες εργολαβιών ή επινοικίασης εργαζομένων.
- * Αντικειμενικός κανονισμός για μεταθέσεις, προαγωγές με εργατικό έλεγχο.
- * Δε συμφωνούμε με τη λογική του roll-out και ζητάμε την άμεση αναπροσαρμογή όλων των "παγμένων επιδομάτων".

Για το χρόνο εργασίας:

- * Μείωση του χρόνου εργασίας σε 35 ώρες εβδομαδιαίως. Σταθερό ωράριο 8-3, πενθήμερο. Κανένα κατάσταση ή υπηρεσία ανοικτά απόγευμα ή Σάββατο.
- * Απόκρουση των μεθοδεύσεων που οδηγούν σε διολίσθηση του εργάσιμου χρόνου (διευθυντικός εξαναγκασμός, αμειβόμενη ή μη παράταση συμβατικού ωραρίου εργασίας, υποχρεωτικά σεμινάρια τα Σαββατοκύριακα και τα απογεύματα).
- * Διορισμοί που να καλύπτουν τα οργανογράμματα και τις αποχωρήσεις.

Για το μισθολογικό:

- * Θέλουμε μισθούς που να καλύπτουν τις ανάγκες αξιοπρεπούς διαβίωσης από μία και μόνο δουλειά. Ριζικές αυξήσεις στα κλιμάκια και την πολυετία του Ενιαίου Μισθολογίου (ΟΤΟ-

Ε). 1400 ευρώ για το πρώτο κλιμάκιο. Σε αυτήν την κατεύθυνση να είναι και η διεκδικούμενη αύξηση της επιχειρησιακής σύμβασης.

- * Όχι στη συμπίεση του βασικού μισθού και στη διόγκωση μεταβλητών και εξατομικευμένων αμοιβών (τα λεγόμενα bonus), όχι στη σύνδεση μισθού-στοχοθεσίας, όχι στη πολυδιάσπαση με την πολυεπιδοματική τακτική.
- * Κατάργηση "μαύρων", εξόδων πελατείας - πρόσθετων παροχών σε διευθυντικά στελέχη (ειδικά επιδόματα, κάρτες, κινητά, αυτοκίνητα, μετοχές).
- * Άμεση αναγνώριση όλων των πτυχίων ΑΕΙ-ΤΕΙ.
- * Επαναφορά της οικονομικής ενίσχυσης για την εκμάθηση ξένων γλωσσών και μεταπτυχιακών.
- * Πλήρης οικονομική κάλυψη των μετακινήσεων ή του ενοικίου όσων μένουν μακριά από τον τόπο εργασίας.

Για το ασφαλιστικό:

- * Πλήρης σύνταξη στα 60 (ή 30 χρόνια δουλειάς) για τους άντρες και στα 55 για τις γυναίκες. Άρση όλων των (νομοθετικών) διαχωρισμών σε παλιούς και νέους ως προς τις εισφορές & τους όρους συνταξιοδότησης. Αυξήσεις στη σύνταξη ανάλογες με αυτές του Ενιαίου Μισθολογίου.
- * Κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων. Επιστροφή των κλεμμένων από το 1950 ως και το πρόσφατο αίσχος της "νέας διακυβέρνησης".
- * Ενιαίο ταμείο τραπεζοϋπαλλήλων με τις ανώτερες κατακτήσεις. Καμία συζήτηση για "επαγγελματικό ταμείο" που θα παραδώσει τα αποθεματικά του ΕΛΕΜ στους τραπεζίτες.
- * Περιφρούρηση των αποθεματικών όλων των ταμείων από την κερδοσκοπία του χρηματιστικού κεφαλαίου. Όχι στο τζογάριμά τους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ:

- * Καταστατική κατοχύρωση της συνέλευσης καταστήματος (ή ομάδας καταστημάτων) και διεύθυνσης.
- * Ζωντάνεμα του θεσμού των νομαρχιακών συνελεύσεων & των νομαρχιακών επιτροπών σε επίπεδο ΟΤΟΕ.
- * Ένταξη όλων των επινοικιαζόμενων, συμβασιούχων και ωρομίσθιων στον ΣΕΑΤΕ, για όσο διάστημα απασχολούνται στην τράπεζα.
- * Αποφάσεις από τους ίδιους τους εργαζόμενους σε διαδικασίες βάσης και γενικές συνελεύσεις για όλα τα θέματα όπως το διεκδικητικό πλαίσιο, οι Συλλογικές Συμβάσεις, οι κινητοποιήσεις και ο σχεδιασμός τους.
- * Εκλογές κάθε δύο χρόνια (το πολύ) στον σύλλογο.
- * Κατάργηση των πολύχρονων συνδικαλιστικών απαλλαγών. Απαλλαγή των εκπροσώπων μας μέχρι δύο θητείες και για κάθε νέα απαλλαγή να μεσολαβεί εργασία στην Τράπεζα. Κατάργηση των κομματικών αποσπάσεων.
- * Εκκαθάριση των μητρώων του συλλόγου από μεγαλοστέλεχη που ο διοικητικός τους ρόλος δε συμβιβάζεται με τα συμφέροντα των εργαζομένων (π.χ. εκπρόσωποι της διοίκησης στις διαπραγματεύσεις για την επιχειρησιακή σύμβαση).
- * Κατάργηση πρόσθετων αμοιβών (π.χ. για συμμετοχή στο Δ.Σ. της Τράπεζας) σε συνδικαλιστές.

Τέλος, είμαστε αντίθετοι σε κάθε προσπάθεια παρακολούθησης και καταπάτησης ατομικών

δικαιωμάτων και ελευθεριών

**Να μην εγκατασταθεί καμία κάμερα σε κανέ-
να κατάστημα και με οποιαδήποτε πρόφαση.**

ΑΚΟΜΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ :

- * Το κίνημα παιδείας στη διεκδίκηση για δημόσια δωρεάν παιδεία. Υπεράσπιση του ασύλου για τα κινήματα και τις ιδέες.
- * Ανάσχεση της πολιτικής ιδιωτικοποίησης των νοσοκομείων & της πρόνοιας.
- * Αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων επιχειρήσεων, καθώς και στις επιχειρήσεις που ελέγχει ακόμα η ΑΤΕ.
- * Περιφρούρηση του δικαιώματος στην εργασία.
- * Κατάργηση της πολιτικής επιστράτευσης των απεργών. Ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις. Απόκρουση του εργοδοτικού και πολιτικού αυταρχισμού, της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης.
- * Αντίσταση στον εθνικισμό και στο ρατσισμό, ως μέσο διαίρεσης των εργατών. Η ακύρωση των πολεμικών εξοπλισμών, με τα τεράστια ποσά που θα εξοικονομηθούν, να βελτιώσει τη δημόσια υγεία, παιδεία και τις άλλες κοινωνικές υπηρεσίες.
- * Αλληλεγγύη σε όλα τα κινήματα αντίστασης του κόσμου, αντίσταση στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που μας κυκλώνουν.

Συναδέλφισσες , συνάδελφοι

Ερωρούμε ότι για την πορεία των εργατικών μας δικαιωμάτων **όλοι έχουμε ευθύνη, είτε παρεμβαίνοντας, είτε αδρανώντας.** Γι' αυτό νομι-

ζουμε ότι απαιτείται σήμερα **ΝΑ ΠΑΡΕΜΒΟΥΜΕ** με μια **ΝΕΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ**, η οποία να υπερασπίζεται και να υπηρετεί τον παραπάνω προσανατολισμό και στόχους. Να συμβάλλει στην ανάπτυξη αγώνων για τα μικρά και τα μεγάλα προβλήματα. Εμείς που συντάξαμε αυτό το κείμενο, με αφορμή και το "εκβιαστικό" δίλημμα του τι ψηφίζουμε κάθε φορά στις εκλογές, σκεφτήκαμε να ξεφύγουμε από το ρόλο του ψηφοφόρου ή το πολύπλοκο του συνεργαζόμενου υποψήφιου. Μπορούμε οι ίδιοι να διαφεντέψουμε την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

Πήραμε αυτήν την πρωτοβουλία γιατί είμαστε αντίθετοι με τον εργοδοτικό - κυβερνητικό - κομματικό συνδικαλισμό. Γιατί δε βουλευόμαστε με τη μοιρολατρία, την απογοήτευση, την αυταπάτη της ατομικής διάσωσης. Πιστεύουμε στην οργάνωση των εργαζομένων στη βάση της αληθινής εργατικής δημοκρατίας των γενικών συνελεύσεων, των ανακλητών αντιπροσώπων, των επιτροπών αγώνα.

Ξέρουμε πως μοιάζει δύσκολο να ανατρέψουμε τις παγιωμένες καταστάσεις. Έχουμε, όμως, την πεποίθηση ότι δεν υπάρχει μέλλον σε αυτόν τον εργασιακό μεσαίωνα. Αυτή η πορεία μπορεί και πρέπει να ανακοπεί, αν και η δική μας πάλη είναι κοινή. **Η αγωνιστική ενότητα των εργαζομένων μπορεί να αποβεί ισχυρότερη και να τους χαλάσει τα σχέδια.** Με όσους διαφωνούν για τις δικές μας εκτιμήσεις και προτεραιότητες, σίγουρα θα βρεθούμε κοντά στα κοινά προβλήματα και θα συναντηθούμε στον αγώνα για τη διεκδίκηση της λύσης τους. Αυτό το κείμενο αποτελεί πρόταση-πρόσκληση για να κάνουμε μαζί ένα ξεκίνημα από την αρχή, στα χνάρια της αναζήτησης του εργατικού κινήματος που απαιτεί η εποχή μας. Απευθύνεται σε ανένταχτους ή και ενταγμένους σε συνδικαλιστικές κινήσεις, **σε όλους**

εκείνους που εκτιμούν ότι χρειάζεται αλλαγή πολιτικής κατεύθυνσης στο συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Σε αυτές τις εκλογές, λοιπόν, πήραμε την πρωτοβουλία αυτής της συνολικής συγκρότησης και παρουσίας. Όλοι εμείς μπορεί να είχαμε διαφορετικές διαδρομές το προηγούμενο διάστημα, αλλά παρακολουθούμε τις εξελίξεις, συμμετέχουμε στα κοινά και έχουμε κοινές ανησυχίες και προβληματισμούς, τους οποίους σας καταθέσαμε παραπάνω. Κάποιοι έχουμε μικρή ή μεγάλη εμπειρία συνδικαλιστικής δράσης στην ΑΤΕ, όλοι έχουμε βιώσει αγωνιστικές εμπειρίες σε χώρους εργασίας ή στις απεργίες του κλάδου μας.

ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ, ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΜΙΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗΣ ΑΠΟΨΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ, ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ. ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΕΝΑ ΔΙΚΤΥΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΜΑΣ.

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΤΕ**

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ - ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ - ΓΟΥΡΝΑΚΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ - ΘΕΟΦΑ-
ΝΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ - ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ ΑΝΑ-
ΣΤΑΣΙΑ - ΚΟΥΝΑΒΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ - ΣΠΑΝΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ - ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ - ΧΡΥΣΙΚΟΥ
ΓΙΑΝΝΑ

Γ. Συνέλευση εργαζομένων στην ΑΓΡΟΤΙΚΗ Ένα ραπόρτο καθρέπτης

στήματος (ίδωμεν!).

Η ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ μίλησε για την εργασιακή κατάσταση που επικρατεί, κάλεσε γενικά σε αγώνες, χωρίς φυσικά να μας διευκρινίσει πως αυτοί θα γίνουν όταν υποστηρίξει μικροβελτιώσεις και "εφικτές" λύσεις που ουσιαστικά μας φέρνουν στο ίδιο αποτέλεσμα και όταν στην ΟΤΟΕ συνεργάζεται με το Αυτόνομο Δίκτυο, κάτι το οποίο προσπάθησε να το υποβαθμίσει.

Από την ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ κινήθηκαν σε μια συντηνιακή κυρίως λογική, τονίζοντας το πόσο "καθαρή" και "έντιμη" παράταξη είναι. Αν και τάχθηκε κατά των ατομικών στόχων(κάτι που είναι θετικό) από την άλλη προτείνει "αν υπάρχουν φυγόπονοι εργαζόμενοι να μην εξελίσσονται" (αλήθεια ποιος θα το κρίνει αυτό και με τι κριτήρια;). Επίσης πρότειναν εθελούσια έξοδο. Κατέθεσαν και ψήφισμα το οποίο το υποστήριξαν ΔΗΣΥΕ και ΔΑΚΕ και οι υπόλοιποι διαφώνησαν. Πρόταση κατά την άποψή μας απαράδεκτη καθώς παγιώνεται η αντίληψη στους μεγαλύτερους σε ηλικία συναδέλφους "να προλάβουμε να φύγουμε εμείς και οι υπόλοιποι κόψτε το λαιμό σας"!

Η Συνδικαλιστική Προοπτική (διά-

σπαση της ΔΗΣΥΕ) έκανε μια τοποθέτηση που δεν την κατάλαβε σχεδόν κανένας! Καθώς όταν μιλαγαν νομίζαμε ότι είμαστε σε συνδιάσκεψη της ΔΗΣΥΕ και κουβέντιαζαν για τα του οίκου τους!

Σε γενικές γραμμές πολλές φορές οι αντιπαραθέσεις μεταξύ ΔΗΣΥΕ-ΔΑΚΕ-ΕΣΑΚ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ήταν του στυλ "τι έκανες εσύ" και "τι έκανα εγώ", θυμίζοντας έντονα αντιπαραθέσεις Βουλής και όχι Γενική Συνέλευση Εργαζομένων!

Γλαφυρότατες υπήρξαν οι συναδέλφισσες καθαρίστριες που μίλησαν με τόλμη και παρουσίασαν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν από την επίθεση που δέχονται. Ελπίζουμε πραγματικά να μην εγκλωβιστούν σε κούφια υποσχέσεις των κυρίαρχων παρατάξεων και να δράσουν μαζί με αυτούς που είναι οι πραγματικοί τους σύμμαχοι, όλοι οι εργαζόμενοι συνάδελφοί τους!

Το πιο κραυγαλέο απ' όλα είναι αυτό που έγινε όταν κατατέθηκαν τα ψηφίσματα:- 3 Ψηφίσματα κατατέθηκαν από κοινού από ΕΣΑΚ, Αγωνιστική Πρωτοβουλία Εργαζομένων και ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ και αφορούσαν: το ένα την καταγγελία της Σύμβασης για το ωράριο και καλούσαμε στην

επιχειρησιακή να μη γίνει ρύθμιση για ειδικά ωράρια κτλ (δεν πέρασε). Το δεύτερο που αφορούσε το ασφαλιστικό επίσης δεν πέρασε. Το φοβερό στα δύο αυτά ψηφίσματα είναι ότι ΔΗΣΥΕ και ΔΑΚΕ κάλεσαν αποκάλυπτα τους ψηφοφόρους τους να μην τα στηρίξουν, ξεχνώντας βέβαια να τους πουν ότι όταν εφαρμοστούν τα ειδικά ωράρια δεν θα είναι αυτοί που θα κληθούν να δουλέψουν! Απαράδεκτη ήταν η στάση του προέδρου Αμούντζια ο οποίος δήλωσε ότι κανένα ψήφισμα δεν πρόκειται να τον δεσμεύσει στο τι θα διαπραγματευτεί ο ίδιος, γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τη Γενική Συνέλευση, ενώ είναι γνωστό και κατοχυρωμένο καταστατικά ότι οι αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης είναι ανώτερες από κάθε όργανο! Χαρακτηριστικό της σύγχυσης που δημιουργήθηκε από τη στάση των ΔΗΣΥΕ-ΔΑΚΕ είναι ότι μολονότι τα ψηφίσματα δεν πέρασαν ένα μεγάλο κομμάτι συναδέλφων δεν ψήφισε καθόλου! Το τρίτο ψήφισμα αφορούσε τα γεγονότα στο κατάστημα της Τρίπολης, υποστηρίχθηκε πάλι από τις τρεις παρατάξεις και ευτυχώς(!) πέρασε. Ένα τέταρτο ψήφισμα κατατέθηκε μόνο από την ΕΣΑΚ

με δύο μόνο προτάσεις: "1.400 βασικό μισθό, όχι στα μπόνους". Δεν καταλάβαμε γιατί η ΕΣΑΚ ενώ μας κάλεσε να κατέβουμε μαζί της στις εκλογές δε μας ζήτησε να στηρίξουμε και εμείς αυτό το ψήφισμα αφού τα αιτήματα αυτά τα υποστηρίζουμε και εμείς! Ενώ αρχικά το ψήφισμα πέρασε. ΔΗΣΥΕ- ΔΑΚΕ "έσκιζαν τα ρούχα τους" ότι καταψηφίστηκε αρνούμενοι να κάνουν καταμέτρηση και στη συνέχεια η ΕΣΑΚ απέσυρε το ψήφισμα.

Το πέμπτο ψήφισμα αφορούσε την εθελούσια έξοδο όπου ΔΗΣΥΕ-ΔΑΚΕ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ το στήριξαν- όλοι οι υπόλοιποι ταχθήκαμε ενάντια- το οποίο πέρασε κάνοντας ολοφάνερο το που έχουν γραμμένους όλες αυτές οι παρατάξεις τους νεότερους ηλικιακά συναδέλφους.

Συναδέλφισσα, Συνάδελφε,

Τα όσα έγιναν στη Γενική Συνέλευση είναι χαρακτηριστικά για την κατάσταση που επικρατεί. Σε καλούμε να μην ανεχθείς κανέναν αυτόκλητο Μεσσία που θα σου υποσχεθεί να διαφεντέψει τη μοίρα σου για εσένα χωρίς εσένα!

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΤΕ**

Γ. Συνέλευση εργαζομένων στην ΑΓΡΟΤΙΚΗ

Ένα ραπόρτο καθρέπτης

Στις 14 Μαΐου 2007 πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων στην Αγροτική Τράπεζα. Το κείμενο που ακολουθεί, γραμμένο από συναδέλφισσα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας, είναι μια αντικειμενική καταγραφή και περιγραφή των διαδικασιών και των τοποθετήσεων που έγιναν στη Συνέλευση αυτή. Μέσα από την οποία ανδυνκνείονται οι αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις που επιβάλλει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των καθεστωτικών παρατάξεων για να αφαιρέσει κάθε δυνατότητα ανάπτυξης ουσιαστικής συζήτησης και έκφραση γνώμης από τους ίδιους τους εργαζόμενους, ώστε να μπορέσει να δικαιολογήσει τις συμβιβαστικές λογικές και πρακτικές που ακολουθεί σε βάρος των εργαζομένων και σε όφελος της εργοδοσίας και να τις εμφανίσει ως αποδεκτές.

Μέσα από αυτή την καταγραφή, όμως, αναδुकνείεται και το αντίθετο. Η δυνατότητα ακύρωσης των γραφειοκρατικών μεθοδεύσεων όταν υπάρξει μια μεθοδική παράμβαση από συγκροτημένες δυνάμεις υπέρ της εργατοδημοκρατικής λειτουργίας της Συνέλευσης. Μια δυνατότητα που πολλαπλάσια μεγαλύτερη όταν στηρίζεται στην ανάπτυξη μια λογικής Ενιαίου Εργατικού Μετώπου των δυνάμεων που την υποστηρίζουν.

Η περιγραφή που ακολουθεί στην ουσία είναι και ένα ραπόρτο καθρέπτης της κατάστασης που κυριαρχεί μέσα σε ολόκληρο το εργατικό κίνημα και της επιτακτικής ανάγκης ενισχυμένης δράσης των αγωνιστών του εργατικού κινήματος για την διάλυση των γραφειοκρατικών μηχανισμών που λυμνώνονται τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων, την μαζική επανακτάτησή τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους, την κινητοποίησή τους στη βάση μιας αληθινά ταξικής πολιτικής αντιμετώπισης της επίθεσης του κεφαλαίου και την λειτουργία τους στη βάση των αναζωογονητικών αρχών της εργατικής δημοκρατίας.

Το Σάββατο 12 Μάη πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων της Αγροτικής Τράπεζας στο ξενοδοχείο PARK στην Αθήνα. Στην έναρξη των διαδικασιών έκανε χαιρετισμό ο πρόεδρος της ΟΤΟΕ Κ. Κούκος, ο οποίος έβαλε όλες του τις προσπάθειες προκειμένου να μας πείσει πόσο "καλή" είναι η τελευταία Κλαδική Σύμβαση που υπέγραψε! **Οι διάσπαρτες διαμαρτυρίες από το σώμα της συνέλευσης άρχισαν νωρίς** καθώς αρκετοί συνάδελφοι αρνήθηκαν να μείνουμε σιωπηλοί και να ανεχτούμε την ξεκάθαρη κοροϊδία. Αρχίσαμε λοιπόν να θέτουμε ζητήματα για το πως εφαρμόζεται το ειδικό ωράριο, για το τι κάναμε για να αποτρέψουν τις δυσμενείς εξελίξεις κτλ. Φανερά εκνευρισμένος υποστήριξε το γνωστό "δε γινόταν αλλιώς", ολοκλήρωσε την ομιλία του και έφυγε!

Στη συνέχεια μίλησε ο πρόεδρος του Δ.Σ. Αμούντζιας, ο οποίος υποστήριξε ότι σαν πρόεδρος θέλησε να "κάνει πολλά", αλλά ο κακός διοικητής αρνείται να συναντηθεί με το Δ.Σ. του Συλλόγου, οι υπόλοιπες παρατάξεις αρνούνται να υποστηρίξουν το έργο του, ότι βοήθησε τις καθαρίστριες (αλήθεια πώς;) Και γενικά είπε ότι "εγώ έκανα ότι μπορούσα αλλά δυστυχώς δεν ευνοούν και οι συνθήκες" κτλ. Κουβέντα φυσικά για την ευθύνη του Δ.Σ. σε ζητήματα όπως η

μη παρακίνηση των συναδέλφων σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, για το γεγονός ότι αποδέχονται μια μορφή αξιολόγησης αλλά με "σωστά κριτήρια!" κτλ. Στη συνέχεια δόθηκε χρόνος 20 λεπτών στις παρατάξεις που συμμετείχαν στις προηγούμενες εκλογές και 10 λεπτά στις νεοεμφανιζόμενες (Αγωνιστική Πρωτοβουλία Εργαζομένων στην ΑΤΕ και στη Συνδικαλιστική Προοπτική) μετά από παρέμβαση συναδέλφων της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας για το αντιδημοκρατικό περιεχόμενο της απόφασης καθώς τα 10 λεπτά όχι μόνο δεν επαρκούσαν για να παρουσιάσουμε τις θέσεις μας, αλλά ξεχώριζαν τις παρατάξεις σε σημαντικές και μη, αυξήθηκε ο χρόνος ομιλίας. Πάρθηκε επίσης απόφαση για 3λεπτες τοποθετήσεις εργαζομένων κάτι που κάνει ολοφάνερο πως ένας φυσιολογικός συνάδελφος που δε μιλάει συνηθισμένα, που δε λέει απλά "εξυπνάδες" και δεν κάνει εντυπωσιασμούς αλλά θέλει να αναπτύξει τις θέσεις και τις ιδέες του στερήθηκε αυτό το δικαίωμα. Φυσικά το προεδρείο και η ΔΗΣΥΕ- ΔΑΚΕ σε καμιά περίπτωση δεν ήθελαν να γίνουν ολοκληρωμένες τοποθετήσεις καθώς πολλές από αυτές θα αμφισβητούσαν τα πεπραγμένα τους.

Όσον αφορά τη ΔΗΣΥΕ, αναφέρθηκε στους "αγώνες" της και στο πόσο μεγάλες προσπάθειες κάνει για το "καλό" του συλλόγου, προσπάθη-

σε επίσης να εκμεταλλευτεί τις καθαρίστριες και τον αγώνα τους για την πλήρη αναγνώριση των εργασιακών τους δικαιωμάτων. Υποστήριξαν πως ευτυχώς που υπήρχε η ΠΑΣΚΕ και η ΔΑΚΕ και τα τελευταία χρόνια υπογράφονται οι καλύτερες Κλαδικές και Επιχειρησιακές Συμβάσεις (τι κι αν τα δικαιώματά μας συρρικνώνονται διαρκώς- αν η πραγματικότητα δε συμφωνεί με τα λεγόμενα της ΠΑΣΚΕ τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα).

Η ΔΑΚΕ είχε μια γραμμή καθαρά εργοδοτική. Παρουσιάστηκε σαν εκπρόσωπος της Διοίκησης. Αναφέρθηκαν στα κέρδη της τράπεζας, στην ανάγκη αύξησης της κερδοφορίας της, στην αναγκαιότητα να αλλάξει το ωράριο και γενικά κατάφεραν επάξια να μεταφέρουν στη συνέλευσή μας την εργοδοτική γραμμή! Η τοποθέτησή της προκάλεσε πολλές αντιδράσεις από συναδέλφους.

Η ΕΣΑΚ μίλησε για το ρόλο της και την προσφορά της στο σύλλογο, για το ΠΑΜΕ και την αναγκαιότητα αλλαγής συσχετισμών. Απέναντι στην Αγωνιστική Πρωτοβουλία Εργαζομένων τήρησε διπλή στάση: από τη μια μας κάλεσε να κατέβουμε μαζί της και από την άλλη μας κατηγορήσε ως συντεχνιακούς και ότι της κλέβουμε(;) τα αιτήματα (λες και αυτά είναι κατοχυρωμένα με πνευματικά δικαιώματα!)

Ως **ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΤΕ** παρουσιάσαμε τη διακήρυξή μας. Αναφερθήκαμε στην άσχημη εργασιακή κατάσταση που επικρατεί και στο πως αυτή με βάση τις εξελίξεις θα γίνεται ολοένα και χειρότερη όσο ο παράγοντας εργαζόμενος δεν παίρνει την κατάσταση στα ίδια του τα χέρια από τη σκοπιά των αναγκών και των δικαιωμάτων του σήμερα. Τόνισαμε τις αιτίες που μας έχουν οδηγήσει εκεί που μας έχουν οδηγήσει (κυβερνήσεις **ΝΔ- ΠΑΣΟΚ** με αντεργατική πολιτική, αντιδραστική πολιτική Ε.Ε. εργοδοτικός συνδικαλισμός των **ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ**). **Αναδείξαμε την αναγκαιότητα ύπαρξης αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών στο Σύλλογο ώστε ο κάθε εργαζόμενος να γίνεται ρυθμιστής της τύχης του μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις σε καταστάματα και διευθύνσεις και την ανάγκη να αναγνωριστούν αυτές και καταστατικά.** Προτείναμε τη μη απόσπαση των συνδικαλιστών πάνω από 2 ημερείς ώστε αυτοί να μην απομακρύνονται για μεγάλο διάστημα από την εργασία και αποξενώνονται παντελώς από τους εργαζόμενους και τα

προβλήματά τους. Καλέσαμε τους συναδέλφους να συμμετέχουν στη Γενική απεργία στις 15 Μάη για το σκάνδαλο των αποθεματικών των ταμείων. Καταγγείλαμε την Κλαδική Σύμβαση Εργασίας για το ωράριο και απαιτήσαμε στην επιχειρησιακή του συλλόγου μας να μη γίνει καμία υποχώρηση στο ωράριο. **Απαιτήσαμε καμία σύνδεση μισθού παραγωγικότητας- ΟΧΙ στα μόνους και τους ατομικούς στόχους,** κτλ. **Διευκρινίσαμε ότι μοναδικός μας εχθρός είναι το κεφάλαιο, η κυβέρνηση, η εργοδοσία- τραπεζίτες και η Ευρωπαϊκή Ένωση,** ότι παλεύουμε εναντίον στον εργοδοτικό συνδικαλισμό των ΠΑΣΚΕ (ΔΗΣΥΕ)- ΔΑΚΕ, και ότι δεν αναζητούμε εχθρούς στις άλλες αριστερές παρατάξεις με τις οποίες πιστεύουμε πως μπορούμε να συνεργαστούμε σε επιμέρους θέματα παρά τις πολιτικές διαφωνίες μας. Γι' αυτό και στο κάλεσμα της ΕΣΑΚ για συνεργασία στις εκλογές διευκρινίσαμε ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει γιατί η ΕΣΑΚ βάζει ως προαπαιτούμενο τη συμμετοχή στο ΠΑΜΕ, ως τη μόνη αγωνιστική δύναμη που υπάρχει! Συγκεκριμένο και όχι μοναδικό παράδειγμα αποτελούν οι πρόσφατες πρωτοβουλίες για το ασφαλιστικό στις οποίες μολοντί επανειλημμένως καλέσαμε την ΕΣΑΚ να συμμετέχει, εγκλωβισμένη στην θέση ότι μόνο το ΠΑΜΕ αγωνίζεται, αρνήθηκε οποιαδήποτε συστράτευση. Επιπλέον αρνούμαστε να συμμετέχουμε σε μια διαδικασία όπου το κόμμα κάνει την πολιτική και οι εργαζόμενοι ακολουθούν τις εντολές και κάνουν το συνδικαλιστικό αγώνα! Έτσι λοιπόν καλέσαμε τους συναγωνιστές της ΕΣΑΚ να βαδίζουμε χωριστά και να χτυπάμε μαζί! Παρά πολύ ενδιαφέρον είχε η πρόταση συναδέλφου της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας ότι δεν δεχόμαστε καμία συζήτηση για το ωράριο και την επιμήκυνσή του, με μοναδική υποχώρηση τα καταστήματα που προβλέπεται να λειτουργήσουν με ειδικό ωράριο να επανδρωθούν με αποσπασμένους συνδικαλιστές που να δουλέψουν εκεί για 6 μήνες και αν τους αρέσει ας παραμείνουν εκεί! Τέλος καταγγείλαμε την τρομοκρατική των εργαζομένων στο κατάστημα της Τρίπολης από το διευθυντή, επειδή οι πρώτοι αρνήθηκαν να υπογράψουν τους ατομικούς στόχους. Καταθέσαμε και σχετικό ψήφισμα μαζί με ΕΣΑΚ και ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ, το οποίο και πέρασε. Ενώ το Δ.Σ. δεσμεύτηκε να στείλει συνδικαλιστές στο κατάστημα για να συναντηθούν με το διευθυντή του κατα-